NORMA MICHELSON

Şantaj

Traducerea şi adaptarea în limba română de

LULI FILIPESCU.

ALCRIS

Capitolul 1

Lumina zilei scădea încetul cu încetul, fiindcă soarele dispăruse pe undeva, în spatele zgârie-norilor din Chicago. Nick Montgomery binecuvânta întotdeauna acest moment al zilei, când mobilele din biroul lui îşi pierdeau contururile precise şi colţurile neprietenoase. Nu se făcuse încă cinci, dar Nick nu se simţea în stare să mai lucreze câteva ore în plus astăzi. îşi aranjă hârtiile îngrămădite pe biroul de acaju, închise dosarele şi se duse să-i dea secretarei un teanc de scrisori de expediat.

- Iată cadoul tău zilnic, Anna.

O privi cu coada ochiului. Ca în fiecare seară, încerca să se fardeze cât mai discret posibil, ţinându-şi trusa într-un sertar al biroului şi aplecată deasupra oglinjoarei puse pe genunchi. Dar şi de data asta, Nick o surprinse în flagrant delict de cochetărie.

- Hmm... credeam că mi-a intrat un fir de praf în ochi...

- Haide, Anna! Doar n-o să mă faci tocmai pe mine să cred aşa ceva!

înciudată de perspicacitatea lui Nick, secretara puse fără să se mai ferească trusa de machiaj pe birou si reîncepu să se privească în oglindă.

- Uită-te la tenul meu! Am patruzeci si cinci de ani si par deja de şaizeci!

- Nu-i adevărat, Anna, eşti de-a dreptul încântătoare! De altfel, dacă miercurea nu ar fi ziua ta de ieşire cu Harvey, crede-mă că mi-ar fi făcut plăcere să te invit la cină.

- Dacă invitaţia ta ar fi serioasă, fii sigur că aş renunţa imediat la partida de scrabble cu Harvey. Numai că nu te cred!

- Nu e prea drăguţ din partea ta să vorbeşti astfel, Anna!

Dar în sinea lui, Nick ştia că nu era sincer. De cinci ani de
când lucra pentru el, o considerase de la început mai mult mamă decât femeie, şi asta se datora fără îndoială atitudinii ei „mămoase”. Ea îi încropea la repezeală câte ceva de mâncare când nu avea timp să se ducă la masă, ceea ce se întâmpla destul de des, îi aducea în regulat prăjituri făcute în casă şi nu uita niciodată să-i ofere câte un cadou de ziua lui sau de sărbători. Aşa că ajunsese să ţină foarte mult la ea, o dragoste filială, lipsită de orice ambiguitate.

Secretara îi adresă un zâmbet afectuos în loc de răspuns şi, cu un gest rapid, îşi aranjă coafura.

- Pleci mai devreme astăzi, Nick!

- Da, dar să nu sufli vreo vorbă cuiva. N-am avut

timp să profit puţin de vara noastră indiană şi cum în curând va veni frigul din Nord...

- Ai dreptate! Zilele astea sunt un adevărat dar al Cerului. Şi pentru mine lacul Michigan reprezintă toamna,
una din cele şapte minuni ale lumii! Te invidiez, dar nu uita de întâlnirea pe care o ai mâine dimineaţă, la ora nouă fix.

- Cu cine?

- Cu reprezentantul firmei Waren, cea cu calculatoarele...

- Ah, da! Chestia aia cu spionajul informatic? O să ia plasă! Eu care n-am pus mâna în viaţa mea pe o tastatură! Dar ce să fac? Mâine la ora nouă voi fi aici. La revedere!

Nick nu luă ascensorul principal ca să evite orice întâlnire care l-ar putea reţine în clădirea unde se aflau birourile DILARD, COLLINS, MONTGOMERY şi ASOCIAŢII, sau D.C.M, cum erau cunoscute în lumea avocaţilor din oraş. Se uită la ceas şi scoase un suspin de uşurare: pentru prima oară de multă vreme o să scape în seara asta de infernul orelor petrecute în blocaje de circulaţie. Ba chiar se va putea bucura de ultimele raze ale soarelui pe terasa lui, să admire reflexele roşiatice ale lacului Michigan în timp ce îşi făcea o friptură la grătar. Poate că va reuşi să termine şi romanul poliţist început de atâta vreme, înainte să se cufunde în studierea unui nou dosar... Şi de ce nu s-ar regala în fond cu sticla de Chianti pe care o pusese de câteva zile la rece, în

aşteptarea momentului ideal pentru a o bea în tihnă?

Nu era prea serios din partea directorului unui cabinet juridic de a-şi părăsi primul biroul, gândi el, dar atâtea zile în şir petrecute cu nasul în dosare îi dădeau dreptul să cedeze, o dată, în faţa unui mic capriciu. Deşi avea treizeci şi doi de ani, lui Nick îi plăcea câteodată să chiulească la fel ca un student...

Uşile ascensorului de serviciu se deschiseră la primul subsol al parcării. Se îndreptă grăbit spre Mercedes-ul gri. Paşii

lui răsunau în tăcerea subsolului. Rândurile formate de stâlpii de beton, reţeaua tuburilor de oţel care formau tavanul şi lumina crudă a neonului alb, îi dădeau de fiecare dată impresia lui Nick că pătrunde în măruntaiele gigantice ale unui monstru, trezind în el amintirile lecturilor din copilărie: science-fiction şi benzi desenate.

Când se aplecă să deschidă portiera, zări deodată un plic din hârtie cenuşie pe scaunul lui. Se crispă brusc, stupefiat. Cum naiba ajunsese plicul acolo? Ar fi trebuit ca cineva să intre în maşină şi, totuşi, nu exista nici o urmă de efracţie.

Deschise îngrijorat portiera şi înşfăcă plicul. Era subţire şi aproape că nu cântărea nimic. Nici o adresă. îşi puse geanta diplomat jos şi începu să deschidă plicul. Nu era nici ziua lui, nici întâi aprilie, aşa că cine şi de ce îi făcuse o asemenea chestie? Despăturind scrisoarea care se găsea înăuntru, Nick înţelese foarte repede că nu era vorba de o glumă amicală.

Mesajul era clar: „Părăseşte Chicago sau presa va afla totul”. Alături, nişte fotografii. Santaj! Era şantajat! Şi şantajistul procedase ca în romanele poliţiste, decupând litere din ziare. Lui Nick îi plăceau la nebunie poveştile cu şantaj din romane, numai că aici nu era vorba de un roman ci de viaţa lui şi de cariera lui.

- La naiba! exclamă el examinând fotografiile.

Văzu o siluetă care îi semăna perfect, în compania soţiei unuia din cei mai importanţi clienţi ai biroului de avocatură. Nu, şantajistul nu era un farsor şi Nick înţelese că era ameninţat de un scandal îngrozitor.

Puse la loc, în plic, scrisoarea şi fotografiile, îşi luă geanta diplomat şi trânti portiera maşinii, fără să se mai ostenească s-o încuie. în ascensor, simţi că inima îi bate nebuneşte. Strânse cu nervozitate mânerul genţii. Trebuia neapărat să-şi revină înainte să-şi facă din nou apariţia în faţa Annei: ea îl cunoştea destul de bine pentru a descoperi cel mai mic semn de îngrijorare pe chipul lui.

Se întoarse în biroul lui, sub privirea întrebătoare a secretarei. Nick nu-i răspunse decât printr-un clătinat din cap, ca pentru a-i spune că îi va explica totul la timpul potrivit. Intră în birou, închizând uşa în urma lui.

La firma de avocatură, biroul lui era cunoscut ca oferind cea mai frumoasă vedere panoramică asupra oraşului şi, de mai multe ori pe zi, Nick nu rezista plăcerii de a admira câteva clipe Chicago pe care-l iubea mai mult decât orice. Dar în minutul în care pătrunse în birou, se repezi la telefon, aruncându-şi

nepăsător geanta pe fotoliul de piele. Formă cele şapte cifre ale unui număr devenit familiar de doi ani, dar nu avu de data asta nici o vorbă curtenitoare pentru secretara care îi răspunse.

- îmi pare rău, domnule, dar domnişoara Paris este momentan ocupată.

- Spuneţi-i că sunt Montgomery şi că vreau să-i vorbesc imediat.

***

O călugăriţă coborî dintr-un Ford vechi, după ce îl parcase în spatele unui Cadillac splendid care aştepta să fie spălat de periile mari ale unei spălătorii automate. Trântind portiera, întreaga caroserie reacţionă la şoc printr-o serie de zguduituri îngrijorătoare. Imperturbabilă, călugăriţa întinse cheile tânărului care se îndrepta spre ea.

- Fă ceea ce trebuie, tinere!

- Dar, măicuţă, pentru rabla asta e necesară o revizie generală, nu un spălat!

- Nu, nu, n-am timp, trebuie să ajung la aeroport într-o oră. Ca să-l iau pe Monsenior.

îi strecură o bancnotă de cinci dolari în mână.

- Şi o să mai primeşti una dacă o parchezi lângă Mercedes-ul gri. Dar grăbeşte-te, fiindcă Monseniorului nu-i place deloc să aştepte.

- Bine, măicuţă.

Tânărul se execută, părând destul de surprins că vede o călugăriţă dând dovadă de atâta autoritate.

îndreptându-se spre sala de aşteptare, ea trebui să se lupte cu rafalele de vânt care ameninţau să-i smulgă

boneta. Câteva persoane aşteptau înăuntru, frunzărind liniştite revistele sau bând ceva în faţa automatului. Un bărbat se uita cu ochii holbaţi la maşină, salivând discret în faţa batoanelor de ciocolată de un dolar bucata. Dar privirea călugăriţei se opri imediat la unul din clienţi.

Avea totul din acei oameni grăbiţi care nu se pot împiedica să-şi consulte ceasul de două ori pe minut. îl recunoscu imediat.

Văzându-l, simţi un mic fior pe şira spinării, ca de fiecare dată când se găsea în faţa lui. Părul lui foarte negru, ochii pătrunzători şi tenul mat aveau ceva irezistibil. Şi când se lăsa purtată de imaginaţie, bărbatul ideal semăna foarte mult cu el: înalt, umeri laţi, musculos, un chip care respira forţă şi inteligenţă datorită acestei priviri pătrunzătoare, întunecată şi luminoasă totodată, şi acestui zâmbet...

„Calm, fetiţo! se mustră singură, nu e un bărbat de nasul tău!” Trase aer în piept şi se apropie de el.

- Nu mai e cazul să te uiţi la ceas, fiindcă am sosit.

Nick recunoscu vocea, blândă dar şi ironică, dar fu incapabil să scoată vreo vorbă când îi descoperi ciudata deghizare. După câteva secunde îşi reveni: la urma urmei nu avea nici un motiv să fie surprins. Toate întâlnirile lor, de doi ani de când lucrau împreună, nu fuseseră de fiecare dată nişte adevărate lovituri de teatru? Două lucruri erau sigure în privinţa Lissei Paris: era fără îndoială detectivul particular cel mai iscusit din Chicago şi persoana cea mai excentrică pe care o

cunoştea.

- Probabil că te-am smuls de la o afacere importantă, nu-i aşa?

- Oh, nu, eram la biserica Saint-Paul. Am un preot nebun care îşi închipuie că e Michelangelo şi crede că pictează Capela Sixtină. Problema e că îşi foloseşte crendicioşii drept modele şi deturnează fondurile parohiei ca să cumpere pensule şi vopsele. Le trebuia un flagrant delict ca să pună capăt acestei tragicomedii. Dar trebuie să-ţi mărturisesc că începusem să mă plictisesc.

- Ah, şi eu care credeam că e felul tău de a face penitenţă pentru facturile fabuloase pe care mi le-ai trimis după afacerea Melligan!

- Haide, Montgomery, a trebuit să-mi petrec toată noaptea în ploaie, am riscat să fac o pneumonie din cauza anchetei respective şi tu îmi vorbeşti despre facturi fabuloase! Eu cred că meritam mult mai mult.

- Ei bine, cu suma pe care ţi-am dat-o, sper că ţi-ai plătit cel puţin o călătorie în Caraibe, la un hotel de patru stele!

- Te înşeli, nu e genul meu.

- Bine, să lăsăm asta. Unde ţi-e maşina?

Ea îi arătă vechiul Ford, parcat în faţa spălătoriei.

- Oh, nu, Lissa, nu-mi spune că ai venit cu rabla aia.

- Scuzele mele, dar a mea e la reparat, aşa că a trebuit să împrumut una pentru această ocazie.

Nick nu se putu împiedica să zâmbească. Maşina Lissei Paris era tot o rablă bună de dus la cimitirul de

maşini, dar ea se încăpăţâna s-o ducă regulat la atelier ca s-o repare. Ce fată ciudată... gândi el.

înfăşurată într-o rochie groasă din pânză cenuşie, care îi masca silueta elegantă, Lissa încălţase nişte pantofi cu talpă ortopedică. întreg ansamblul era complet lipsit de şic. în ciuda acestui lucru, Nick remarcă de data asta că picioarele detectivei păreau perfecte. De ce s-o fi înverşunând Lissa să le ascundă de fiecare dată când avea ocazia?

- Dacă înţeleg bine, am avut noroc că nu erai angrenată într-o afacere de fals contractual, fiindcă te-aş fi văzut apărând într-o uniformă oribilă! spuse el zâmbind.

- îţi amintesc că m-ai chemat şi am venit imediat, aşa că scuteşte-mă de sarcasmele tale, Nick!

Tânărul îşi regreta imediat ironia. Era adevărat că, de când o cunoştea pe Lissa Paris, ea îi făcuse cele mai mari servicii din lume. Putea s-o deranjeze la orice oră, ea era acolo, gata să preia o nouă afacere şi să rişte nebuneşte. Fără să se gândească, împins de nevoia de a-şi exprima într-un fel recunoştinţa, Nick o sărută pe obraz. Descumpănită, Lissa îşi aplecă imediat capul pentru a-şi ascunde obrajii îmbujoraţi.

- Hai, spune-mi, ai vreo problemă? întrebă ea cu o voce înveselită. Un client nou?

- Nu, Lissa, de data asta clientul sunt eu.

Se pregătea să-i întindă plicul anonim, când se răzgândi brusc.

- Lissa, totul e strict confidenţial.

- Am trădat eu vreodată secretul profesional, Nick? Ai avut vreodată vreun motiv să te plângi de mine?

Comportarea ei lăsa să se întrevadă o febrilitate pe care n-o ghicise niciodată în timpul convorbirilor telefonice. Pentru prima dată Nick remarcă blândeţea privirii ei. Ochelarii urâţi pe care îi purta în completarea deghizării ei, nu reuşeau să disimuleze în întregime frumuseţea ochilor ei verzi şi migdalaţi, aceste două smaralde animate de o extraordinară vioiciune.

- Iartă-mi lipsa de delicateţe, Lissa, dar am avut o zi extrem de proastă. Uite ce-am primit adineauri... Şantajistul vrea să mă facă să cred că eu sunt cel din fotografii, dar nu sunt eu bărbatul.

Lissa începu să examineze fotografiile. Nick spunea adevărul: nu era persoana fotografiată în compania acelei femei.

- Mare păcat! întotdeauna am visat să te văd fără cravată. în sfârşit, autorul acestui mic montaj te are la mână. îmi pot permite să te întreb cine este încântătoarea doamnă?

- Karen Jerome, soţia lui Philip Jerome, unul dintre clienţii mei. Presupun că ai auzit vorbindu-se de procesul împotriva turnurilor Morgan?

- Da, şi dacă nu mă înşel, Philip Jerome este arhitectul care trebuia să se ocupe de faza a doua a construcţiei, dar i-au dat elegant papucii. Despre asta e vorba, nu-i aşa?

- Da, i s-au servit nişte motive complet aiurea, fără să i se dea nici o despăgubire.

- îmi închipui că ştii ce se ascunde în spatele complexului unde sunt amplasate turnurile Morgan?

- Da, Lissa, dar procesul lui Jerome nu sperie câtuşi de puţin Mafia. M-ar mira ca şantajul să vină din partea lor, dar ai putea investiga puţin şi în direcţia asta, nu-i aşa? Te înţeleg însă dacă vrei să refuzi cazul.

Să refuze! Cum ar putea ea să refuze ancheta sub pretextul că Mafia terorizează pe toată lumea şi că îţi riscai capul imediat ce începeai să te amesteci în afacerile ei? Totuşi, nu era în joc doar onoarea ei profesională. îngrijorarea lui Nick, farmecul lui, blândeţea vocii lui o făceau să nu se simtă în stare să-i refuze serviciul pe care-l aştepta de la ea.

- Cum aş putea spune nu clientului meu preferat?

- Ştiam eu că n-o să mă laşi la nevoie, Lissa, dar fii atentă, sunt nişte adevăraţi lupi. Dacă ţi s-ar întâmpla ceva, aş regreta nespus.

- Nu-ţi face griji pentru mine.

Tonul Lissei se schimbase pe neaşteptate. Brusc, nu i se mai adresa ironic, aproape cinic, iar intonaţia ei trăda o ciudată slăbiciune.

- Găseşte ce se ascunde în spatele acestei povesti si îţi ofer un bilet pentru Caraibe!

- Ceea ce îmi place la tine, Nick, este că ştii să-ţi exprimi recunoştinţa. Du-te şi în curând vei primi veşti de la mine! Ah, uitam, poţi să-mi plăteşti nota la casă? Mi-am pus banii în tocul revolverului şi nu cred că aş face o impresie prea bună ridicân- du-mi poalele ca să-l scot!

Nick izbucni în râs.

- Lissa, câteodată îmi spun că, lucrând cu tine, risc să devin la fel de nebun ca tine!

Nick o privi îndepărtându-se, în timp ce se gândea că, şi de data asta, tânăra femeie îi redase curajul şi puterea de a înfrunta realitatea. Vioiciunea şi buna ei dispoziţie erau extrem de molipsitoare. Bineînţeles că excentrităţile ei puteau deveni obositoare cu timpul, dar ofereau cel puţin garanţia împotriva plictiselii!

„Cine eşti tu, Lissa Paris? se întrebă el. Vei sfârşi prin a-ţi da jos masca, pentru ca să-ţi văd admirabilul chip?” Zâmbi la ideea că Lissa e un fel de Fantomas sau un Arsène Lupin modern, folosindu-se de deghizări trăsnite şi transformând viaţa cotidiană într-un teatru permanent.

Ford-ul verde al Lissei ieşi din raza lui de vedere. Nick îşi masă uşor ceafa, scoase un suspin din adâncul sufletului şi se îndreptă spre casă pentru a achita cele două note de plată.

Capitolul 2

După rapida întrevedere pe care o avusese cu Nick, Lissa se întoarse să-şi încheie misiunea la biserica Saint-Paul. Apoi se schimbă în ţinută de oraş, o fustă plisată şi o bluză verde, şi se duse la garajul unde îşi lăsase maşina cu câteva ore în urmă.

Charlie Sanchez, vechiul şi fidelul ei mecanic, o privi cu acel aer dezolat pe care îl adopta de fiecare dată când trebuia s-o anunţe că maşina ei nu era încă reparată, că îi mai lipsea o piesă sau că avusese prea mult de lucru în ziua respectivă, ca să se mai ocupe şi de „hodoroaga" ei, după cum o botezase el.

La început, Lissa se simţea de fiecare dată ofensată, dar după câţiva ani, sfârşise prin a admite că maşina ei era o epavă, fără a se putea totuşi decide s-o schimbe.

- Şi de data asta ai dat prioritate Cadillac-urilor, Charlie! O să vezi tu că va veni o vreme când colecţionarii o să se bată pentru maşinuţa mea!

Lissa plecă deci tot cu Ford-ul vechi pe care i-l împrumutase Sanchez, consolându-se cu gândul că beneficia astfel de un radiocasetofon mai bun. Puse o casetă de jazz şi, în ciuda blocajelor de circulaţie, se bucură la auzul unui vechi succes care îi plăcea în mod deosebit: The man I love. Un fel de melancolie o cuprinse încetul cu încetul, dar, cu un gest brusc, Lissa apăsă pe buton pentru a accelera derularea casetei. „De ce sunt întotdeauna atât de sentimentală?" se întrebă ea enervată.

La un stop, lângă piaţa Gianmarco, un miros de

prăjeală şi bulion îi gâdilă plăcut nările. Sosise în cartierul ei, Cartierul italienesc, denumit la Chicago, ca şi la New York, „Mica Italie”.

Lissa parcă şi făcu repede câteva cumpărături înainte de a ajunge la apartamentul ei, situat la cinci minute de acolo. Lissei îi plăcea cartierul pentru ambianţa lui călduroasă, aproape familială. Aici negustorii flecăreau neobosiţi pe trotuare, copiii se jucau pe străzi şi clădirile erau legate între ele prin sute de frânghii pline de rufe şi împodobite de banderole şi drapele cu culorile Italiei. Aici domnea în permanenţă o atmosferă de sărbătoare şi această ambianţă atenua din oboseala şi plictiseala zilelor lungi de muncă.

Lissa învăţase în cele din urmă italiana şi stătea adeseori de vorbă cu vecinii ei. Locuia aproape de optsprezece ani în acelaşi apartament. Stătuse la început cu Fred Paris, unchiul care o luase s-o crească atunci când rămăsese orfană. Detectiv renumit, acesta o învăţase totul despre meseria pe care o iubise cu pasiune şi care îi provocase în cele din urmă moartea.

Intrând în casă, Lissa fu primită de mieunatul pisicuţei gri care veni să i se frece de picioare.

- Ştiu, ştiu, Arabella! Din nou te-am lăsat toată ziua singură, dar ce vrei, cineva trebuie să câştige bani în casa asta şi cred că sunt mai în măsură s-o fac decât tine, nu-i aşa?

Cum se făcuse ora şase, Lissa dădu drumul la televizor ca să asculte ştirile. Imediat ce se aşeză, pisicuţa sosi pe canapeaua albastră şi i se cuibări în

braţe.

- Ce părere ai despre noul prezentator, Bella? Un pic cam prea serios, după părerea mea. S-ar zice că poartă întregul glob pe umerii lui. Of, ziariştii ăştia! Tipul e de-a dreptul sinistru. Vino, o să pregătesc o cină pe cinste pentru amândouă. Ce-ai zice de o salată de peşte pentru început? Şi pe urmă un escalop cu sos de ciuperci...

Acestea fiind spuse, se ridică şi trecu în bucătărie. Era una din acele mici şi frumoase bucătării în stil american, pe care o tejghea, ţinând loc şi de bar, o despărţea de salon. Mobilele erau din lemn alb şi plăci de faianţă albastră acopereau pereţii, asortându-se cu perdelele şi canapeaua din salon. Lissa o decorase cu mâna ei, vrând să-i ofere lui Fred un interior plăcut, dar de când locuia singură, i se întâmplase de mai multe ori să se întrebe la ce îi folosea un apartament atât de frumos, o dată ce nu primea pe nimeni.

îşi turnă un pahar de Charetto şi tăie nişte roşii, continuând să asculte informaţiile.

- încă o afacere cu droguri! Toată lumea are probleme, chiar şi Nick Montgomery! Dacă l-ai fi văzut, Bella, părea de-a dreptul disperat!

După ce termină cu pregătirile, se îndreptă spre baie ca să-şi desfacă oribilul coc pe care îl făcuse special pentru deghizarea de dimineaţă. Apoi se dezbrăcă şi îşi puse un halat galben. Când reveni în bucătărie, părul ei şaten se revărsa în bucle pe umeri, iar ea se simţea în plină formă. Televizorul nemaioferind nimic interesant, îl

stinse şi începu să aleagă un disc.

- Ce ai zice Bella de un blues, în timp ce mâncăm acest escalop ce pare delicios?

Se pregătea să-şi atace felul preferat de mâncare, confortabil instalată pe canapea, când privirea, se opri pe plicul care depăşea puţin marginea poşetei.

- Bella, ştii tu ce se află în acest plic?

Dar pisica lingea fundul farfuriei, fără să se sinchisească să-şi ridice ochii spre ea.

- Lasă-mă să-ţi spun, confidenţial bineînţeles, că Nick e băgat până la gât într-o treabă murdară. E şantajat, vor să-l facă să părăsească Chicago. Bine că nu-i cer să se ducă pe planeta Marte! Nu cunosc pe nimeni care să fie atât de ataşat de acest oraş! Simt că povestea asta îmi taie pofta de mâncare.

Dând deoparte farfuria, îşi mai turnă un pahar de vin. Bietul Nick! Ce făcuse ca să ajungă în situaţia asta? De doi ani de când lucra pentru el, nu-i cunoştea nici un antecedent susceptibil de a-l transforma în victima unui şantajist.

Lissa avea numeroşi clienţi dar, ciudat, prefera misiunile pe care i le încredinţa avocatul. Când îi spusese glumind că e clientul ei favorit, ştia prea bine în fundul sufletului ei că nu era chiar o glumă. In afara competenţei incontestabile din domeniul juridic şi onestităţii lui profesionale, era bărbatul cel mai seducător pe care îl întâlnise vreodată. In cei doi ani, îl văzuse triumfând în afaceri spinoase, care ar fi rupt gâtul altora, şi ajunsese să aprecieze din ce în ce mai

mult bărbatul care se ascundea în spatele avocatului de renume.

Dar uite că pierdea din vedere caracterul strict profesional al relaţiei lor! Presupunând că el ar fi plăcut-o - lucru de neconceput, la care nici nu trebuia să se gândească măcar - nu se jurase că nu se va mai lăsa niciodată antrenată într-o poveste de dragoste? Sentimentele nu-i făcuseră destule necazuri ca să se păzească de acum încolo de orice legătură serioasă? Era mai bine să se dedice trup şi suflet meseriei, riscurile la care se expunea fiind în mod sigur mult mai mici.

- Nu eşti de acord cu mine, Fred? se adresă ea cu melancolie fotografiei unchiului ei, aşezată pe o măsuţă.

Insă, în ciuda eforturilor ei, nu se putea împiedica să nutrească o afecţiune deosebită faţă de Nick. Va fi posibil, în acest caz, să continue să lucreze pentru el fără să amestece munca şi sentimentele? Categoric nu, gândi ea. Dar cum să-l anunţe că nu va mai putea colabora cu el? Nick îi va cere în mod sigur explicaţii...

Ideea că el i-ar putea împărtăşi sentimentele nici nu-i trecu măcar prin minte. Alungând aceste gânduri tulburătoare, ea ajunse la concluzia că va trebui să-şi cenzureze cel mai mic elan de afecţiune şi să ţină în frâu acea parte din ea care cerea şi altceva decât urmăriri şi anchete. Dar va reuşi să mai facă asta mult timp fără să se trădeze?

Se forţă să revină la probleme mai serioase. De ce îl ameninţau pe Nick? Şantajul avea în mod sigur legătură

cu afacerea turnurilor Morgan. Turnurile Morgan... Nick nu avea de unde să ştie, dar în realitate acest element făcea sarcina Lissei mai uşoară dar şi mai delicată.

Fiindcă ea îl cunoştea pe omul care se găsea în fruntea complexului Morgan. Acum câţiva ani îi făcuse un serviciu lui Mario De Palma, care în schimb o asigurase că va şti să-şi arate recunoştinţa: în ziua când o va putea ajuta, ea nu va trebui decât să i-o ceară. Problema era că ea îşi promisese să nu recurgă niciodată la serviciile lui, fiindcă Mafia era monstrul pe care îl ura mai mult decât orice pe lume.

Gânditoare, Lissa înfipse furculiţa într-o felie de roşie. Bineînţeles că Fred îi spusese de o mie de ori că trebuie să lase deoparte conştiinţa când o afacere urgentă pretinde asta. Şi situaţia lui Nick n-o obliga să pună pe tapet acest sfat? Bineînţeles că da!

Gata, se hotărâse, primul lucru pe care-l va face mâine dimineaţă va fi o vizită la Mario De Palma.

***

A doua zi de dimineaţă, la ora zece, Lissa intră în holul hotelului Morgan şi se îndreptă spre recepţie. Recepţionerul fiind plecat pe moment, Lissa avu timp să aprecieze luxul decorului. Pardoseala era din marmură roz şi pereţii acoperiţi alternativ de picturi orientale şi de oglinzi veneţiene.

Constată, fără să se simtă surprinsă, că oamenii de afaceri erau mai numeroşi decât turiştii, hotelul fiind situat în inima centrului financiar al Chicago-ului. De altfel şi ea se îmbrăcase pentru această împrejurare într-o ţinută sobră şi elegantă, cu un taior gri deschis, o

bluză de mătase roz şi pantofi negri. Işi făcuse un coc puţin mai clasic decât de obicei. Mai multe priviri îndreptate spre ea îi indicară că alura ei de femeie „la patru ace” avea efectul scontat. La drept vorbind nu se simţea prea în largul ei în această ţinută, dar misiunea ei pretindea să facă nişte concesii pe care era obligată să le accepte.

- Cu ce vă pot ajuta? o întrebă curtenitor recepţionerul.

- Aş dori să-l văd pe domnul De Palma.

- Aveţi stabilită o întâlnire?

- De când trebuie să stabileşti întâlniri cu un vechi prieten?

- Imi pare rău că vă dezamăgesc, dar domnul De Palma nu primeşte persoane neanunţate în prealabil.

- Spuneţi-i doar că sunt Lissa şi veţi vedea ce va răspunde.

Recepţionerul formă un număr de telefon, dar puse aproape imediat la loc receptorul. După câteva clipe, un bărbat cu o statură impresionantă ieşea din ascensorul particular şi se îndrepta spre Lissa.

- Urmaţi-mă.

Gratificându-l pe recepţioner cu un mic surâs ironic, Lissa se luă după bodyguard.

- Regulamentul cere să vă perchiziţionez, domnişoară.

- Nu pari să-ţi aminteşti de mine, Rocco. Adu-ţi aminte că ultima oară când ai vrut să mă percheziţionezi, asta nu prea ţi-a purtat noroc.

Bodyguardul roşi atât de puternic, încât intră brusc în lift fără s-o lase să treacă înaintea lui. Lissa îşi amintea prea bine că Rocco, acum câţiva ani, neştiind cine este ea, o percheziţionase cu forţa şi într-un mod cu totul lipsit de delicateţe. Aflând asta, De Palma îl umilise în faţa Lissei, adresân- du-i nişte cuvinte teribil de jignitoare.

Urcară până la ultimul etaj fără să-şi mai adreseze vreun cuvânt. Uşile ascensorului se deschiseră spre o încăpere imensă de un alb strălucitor, în prelungirea căreia să găsea o terasă pe măsură. Un bărbat cu părul alb îşi lua aici micul dejun. Dar imediat ce o zări pe tânăra femeie, sări de pe scaun, gata să răstoarne cafetiera aburindă.

- Lissa!

Terasa lui Mario De Palma dădea spre Washington Park, oferind o vedere panoramică asupra turnurilor înalte care făcuseră din zona de nord a Chicago-ului un paradis arhitectural. Lissa recunoscu turnurile Sears şi unicul zgârie-nori al lui John Hancock, care îşi înălţau parcă până la cer zidurile din beton şi sticlă, ziduri în spatele cărora se încheiau cele mai mari contracte de pe Coasta de Est.

Lissa veni să se aşeze lângă Mario De Palma şi îşi scoase ochelarii de soare.

- De mult timp visez la clipa revederii, Lissa. Eşti frumoasă foc!

- Ce să faci, Mario! Degeaba se spune că lumea e mică, Chicago e un oraş atât de mare! Şi pe urmă, e

adevărat că noi doi nu frecventăm aceeaşi lume...

- Mi-ai lipsit mult. Când o să mai lucrezi pentru mine?

- Ei bine, să zicem că atunci când Papa îl va binecuvânta pe scumpul de Rocco!

- Ah, acum te recunosc, nu te-ai schimbat deloc! La fel de ironică şi de spirituală! Vrei să mănânci cu mine?

- Nu, mulţumesc, dar tu continuă.

- Serveşte-te măcar cu o ceaşcă de cafea, o excelentă reţetă italienească.

- De acord, dar neagră te rog, îi spuse ea chelnerului.

- Ia şi puţină frişca, puţin zahăr! Câteva kilograme în plus n-o să-ţi strice, eşti cam firavă!

Lissa recunoştea comportarea părintească pe care Mario De Palma o avusese întotdeauna faţă de ea.

- Ei, Lissa, cum îţi merg afacerile?

- N-am de ce mă plânge. Dar ale tale?

Bărbatul înghiţi cu lăcomie o bucată de brioşă cu dulceaţă.

- Oh, ale mele n-au mers niciodată atât de bine! Dar presupun că n-ai trecut doar ca să-mi spui bună dimineaţa?

Lissa ezită înainte să-i răspundă, temându-se să nu pară prea agasantă şi să-l supere în vreun fel pe Mario De Palma. Totuşi, ea fusese întotdeauna foarte directă cu el, îndrăznind chiar să-i spună ceea ce gândea despre Mafia. Aşa că se decise să-i vorbească fără ocolişuri.

- Acum câţiva ani, Mario, mi-ai spus că ai dori să-ţi

exprimi într-un fel recunoştinţa. Mai este valabil şi acum?

- Bineînţeles. Doar ai salvat viaţa nepotului meu. Cum aş putea uita asta? Sunt încântat să-ţi pot face un serviciu.

încurcată, Lissa bău o gură de cafea înainte de a continua. Nu-i prea stătea în obicei să ceară ceva; de fapt, în general, lucrurile stăteau invers.

- După câte văd eu, Lissa, îţi vine destul de greu să mă rogi ceva.

- Ei bine... Ştii, Mario, că nu privesc cu ochi prea buni „relaţiile tale de afaceri", de fapt nu ţi-am ascuns niciodată asta, nu-i aşa?

- Ştiu, dar întotdeauna mi-a plăcut candoarea ta, Lissa. Şi cred că e singurul lucru pe care meseria ta dură, bărbătească, nu ţi l-a răpit. Dar spune-mi, ce e cu umbra asta care întunecă frumoşii tăi ochi?

Lissa surâse, dădu la o parte ceaşca de cafea şi îşi sprijini coatele pe masă.

- Uite despre ce e vorba, unul dintre clienţii mei a fost invitat să părăsească Chicago.

- Şi presupun că nu are nici o intenţie s-o facă?

- Absolut nici una. S-a născut în acest oraş şi e înrădăcinat aici. Cuvântul nu mi se pare exagerat.

- Şi cred că ghicesc că nu a fost rugat cu prea multă amabilitate să plece, ci că a fost ameninţat?

- Da, a fost şantajat. A primit nişte fotografii compromiţătoare, dar sunt nişte colaje.

- Este un mijloc eficace de presiune, deşi destul de

banal. L-ai identificat pe şantajist?

- Nu, dar clientul meu are o idee. Vezi tu, Mario, femeia care apare alături de el în fotografii este soţia unuia dintre clienţii lui, un anume Philip Jerome.

- Ah...

Figura bătrânului se întunecă. Sprâncenele lui groase se încruntară.

- Dacă înţeleg bine, clientul tău se numeşte Nick Montgomery, avocatul lui Jerome... dar, Lissa, chiar crede că eu mă aflu la originea acestui şantaj?... Şi tu, tu ce crezi?

- Eu cred că şantajistul ar putea fi unul dintre apropiaţii tăi, care a acţionat fără să te consulte.

- îmi place judecata ta, Lissa, dar dă-mi voie să-ţi spun că am jucat cu cărţile pe masă cu acest Philip Jerome: l-am angajat, nu mi-a plăcut proiectul lui şi l-am concediat. O chestie simplă. Pentru rest, a fost treaba avocaţilor, nu m-a mai privit pe mine.

Lissa se juca încurcată cu ochelarii de soare, fără a îndrăzni să-l privească în faţă pe Mario De Palma.

- Nu ştiu dacă trebuie să mă simt uşurată sau dezamăgită, Mario.

- Te înţeleg, Lissa, dar va trebui să cauţi o altă pistă. în orice caz, şantajistul a făcut totul ca să mă iei drept el. Spune-i lui Montgomery al tău că, începând de acum, duşmanul lui e şi duşmanul meu.

Vocea i se înăsprise şi pronunţase ultimele cuvinte pe un ton aproape ameninţător, ca şi cum era vorba de o punere în gardă. Şi ce voia să spună prin

„Montgomery al tău”? îi ghicise sentimentele pentru unul din clienţii ei?

- Nu va accepta nici un ajutor din partea ta.

- Nici nu mă îndoiesc de asta, face parte din aceeaşi categorie cu tine, dar, cu toate astea, spune-i că poate conta pe mine.

Lissa se ridică. întrevederea se terminase. îi adresă lui Mario De Palma un zâmbet confuz dar şi recunoscător şi se îndreptă spre uşa capitonată.

- Şi nu uita să-i spui clientului tău că nu trebuie să-şi caute tare departe duşmanii! De obicei fac parte dintre cei apropiaţi, crede-mă... am o experienţă bogată în acest sens. A rrividerci, Lissa!

îi zâmbi pentru ultima oară înainte de închiderea uşilor ascensorului. Acest ultim sfat făcea parte din numeroasele lucruri pe care le învăţase de la unchiul Fred. Totuşi, o frază a lui Mario De Palma o tulburase: „Face parte din aceeaşi categorie cu tine”, îi spusese el referindu-se la Nick. Lissa ştia asta, dar faptul că i-o spusese şi De Palma reprezenta pentru ea o confirmare, o promisiune periculoasă care o lega şi mai mult de Nick. Când ascensorul se deschise la parter, trase aer în piept şi îşi alungă acest gând din minte.

***

Când nu avea stabilită vreo întâlnire pentru prânz, lui Nick îi plăcea să se ducă la clubul lui de sport. Dar când Lissa îi telefonase în dimineaţa respectivă ca să-i propună să se întâlnească în sala cu aparate la prânz, ideea i se păruse ciudată. Ce lovitură de teatru pregătea de data asta? Era îngrijorat şi nu se simţea în stare să

suporte o punere în scenă rocambolesc' atunci când nişte ameninţări atât de periculoase planau deasupra capului lui. Ea îi spusese la repezeală că avea nişte noutăţi pentru el fără să vrea să-i explice nimic la telefon şi Nick ardea de nerăbdare. Aşa că era destul de încordat când ajunsese la club.

Era încă devreme şi totuşi, trecând prin faţa sălii de aerobic, Nick constată surprins că era deja aglomerată, mai ales de femeile care îşi schimbaseră taioarele şi pantofii cu toc cu tricourile şi colanţii fluorescenţi care le puneau în valoare siluetele mai mult sau mai puţin perfecte.

Lissa sosise deja? Nick era curios să ştie cum făcuse asta fără să aibă carnet de membru. Când îşi exprimase îndoiala

la telefon, ea îi răspunsese că nimic nu era mai simplu şi că era de ajuns să se poarte ca şi cum nu exista nici o problemă.

Intră în vestiarul bărbaţilor şi îşi puse repede şortul şi tricoul verde. Câţiva oameni de afaceri şi avocaţi din cartier se schimbau şi ei înainte să se lanseze într-o partidă de tenis sau squash, sportul la modă în ultimul timp.

- Ei, Nick, eşti pregătit pentru un set de tenis?

- Nu, nu astăzi, Greg, dar data viitoare cu plăcere.

După care se îndreptă spre sala de culturism, echipată cu o mulţime de aparate de la cele mai simple la cele mai perfecţionate. Optă pentru bicicletă. în felul acesta Lissei n-o să-i vină greu să-l repereze.

O femeie mai în vârstă transpira pe rupte lângă el, în speranţa că o să scape de câteva kilograme în plus. Brusc un gând îi trecu prin minte lui Nick după ce o privi: şi dacă Lissa se deghizase în cocheta sexagenară pentru a trece neobservată? Era în stare de orice, la urma urmei! Totuşi, i se părea imposibil ca Lissa să fie brusc atât de mică şi grăsuţă.

Nick pedala conştiincios aruncând priviri discrete prin sală când, la uşă, îl zări pe profesorul de gimnastică în compania unei încântătoare brunete într-un body turcoaz. Fără îndoială o novice pe care o ducea să viziteze aparatura clubului. „Profesorii au câteodată noroc” îşi spuse el privind-o admirativ pe tânăra femeie. Se miră că îi mai trec prin minte asemenea gânduri frivole când ameninţarea şantajului plana deasupra

capului lui, dar fusese ceva mai puternic decât el.

„O să-şi întoarcă o dată capul şi spre mine?” se gândi el studiind-o pe tânăra care îşi strânsese părul într-o coadă de

cal. Dacă n-ar fi avut întâlnire cu Lissa, Nick ar fi riscat s-o invite la cină. îşi plecă privirea ca să vadă numărul de kilometri afişaţi pe contoarul bicicletei: 11,7.

- Nick! Nicholas Montgomery! Chiar tu eşti!

Ridicându-şi capul la auzul acestei voci familiare, se opri
brusc din pedalat. Frumoasa brunetă se oprise chiar în faţa lui.

- Nu te mai holba la mine, o să-ţi explic mai târziu, îi şopti ea luându-l de gât.

- Lissa?!

- Da, eu sunt, Lissa Paris! Nici nu mă aşteptam să-ţi aminteşti numele meu! Când ne-am văzut ultima oară? Cred că la căsătoria lui Bill cu Gina, nu-i aşa? în iunie trecut, la vila din Beverly, îţi aminteşti?

- Hmm... da.

Nick se simţea şi mai încurcat decât profesorul de gimnastică; acesta rămăsese pironit în faţa lor, privindu-i uimit.

- David, îmi permiţi să fac câţiva kilometri pe bicicletă alături de scumpul meu prieten Nick?

- Dar nu ţi-am arătat toată aparatura...

- Oh, rămâne pe data viitoare. De altfel, te aşteaptă o mulţime de începătoare la uşă!

Profesorul plecă amărât şi dezamăgit că o pierduse din mână pe cea mai frumoasă „recrută" a zilei ceea ce îi amuză pe Nick şi Lissa.

- Lissa, e de necrezut!

- Ce e aşa de necrezut?

- Tu! Nu te-am văzut niciodată în această ţinută. Şi pe deasupra te-ai rujat şi ţi-ai făcut ochii!

- Ei şi? După câte ştiu eu, multe femei fac asta!

Lissa încerca să-şi păstreze sângele rece, dar observaţiile lui Nick o tulburau nespus.

- Dar pe tine nu te-am văzut niciodată fardată. îţi petreci timpul deghizându-te şi, iartă-mă dacă ţi-o zic pe faţă, urâţindu-te.

îi privi talia, picioarele, uitându-se la ea de parcă o vedea pentru prima dată.

- De ce încerci mereu să pari urâtă? Nu te înţeleg.

- Şi n-o să înţelegi nici acum, maestre Montgomery, fiindcă nu e nici locul nici momentul să discutăm despre asta.

Febrilitatea tonului ei nu-i scăpă lui Nick. Era fără îndoială prima oară când era în defensivă în faţa lui, brusc dezarmată şi vulnerabilă, şi Nick trebui să recunoască faptul că răsturnarea raportului obişnuit de forţe îi procura o mare satisfacţie.

- Atenţie, scenariul tău prevede că eşti bucuroasă de revederea noastră!

- Cred că m-am manifestat destul în acest sens.

- Dar vechii prieteni nu se sărută?

Lissa îl privi pătrunzător, înţelegând că el era mai stăpân pe situaţie decât ea. Apoi, ca un automat, se aplecă spre el şi îl sărută repede pe obraz.

- Asta nu se cheamă sărutat.

Şi înainte ca ea să fi avut timp să reacţioneze, o trase spre el şi îşi lipi buzele de ale ei. Lissa fu atât de

surprinsă de elanul lui, încât fu gata să-şi piardă echilibrul şi trebui să se agaţe de umerii lui ca să nu cadă. Degetele îi alunecară pe pielea bronzată a lui Nick.

Niciodată Lissei nu i-ar fi putut trece prin minte o asemenea scenă, dar plăcerea resimţită depăşi ceea ce şi-ar fi putut imagina.

Dar fu o sărutare scurtă. Deja Nick îi dăduse drumul şi restabili distanţa care îi separa. Privind-o drept în ochi, el zâmbi, dar Lissa crezu că desluşeşte un uşor rictus al gurii lui.

- Uite că am reuşit să-mi iau revanşa pentru toate dăţile în care m-ai antrenat în scenariile tale abracadabrante!

- Dar...

El aruncă o privire peste umărul ei şi constată că mai multe persoane îi priveau. Atunci începu să pedaleze ca şi cum nimic nu se întâmplase.

Iar Lissa făcea tot posibilul să se comporte normal, dar era încă prea tulburată de ceea ce se petrecuse. Puţin sânge rece, îşi spuse ea, şi va deveni stăpână pe situaţie. Dacă se aşteptase, elaborând scenariul de la clubul de sport, că-l va surprinde pe Nick, în schimb nu-şi imaginase nici o clipă că va fi cea mai surprinsă dintre ei doi.

Nick fixa ecranul electronic al bicicletei, dar în realitate, în minte nu avea decât imaginea Lissei în body turcoaz. Niciodată nu şi-ar fi putut închipui că e atât de feminină.

- Ei, ce veşti ai? o întrebă el privind-o pe furiş.

O surprinse muşcându-şi buza de jos.

- Nu ţi-a trimis De Palma plicul ăla.

- Ia te uită! Eşti sigură de asta?

- Mă aşteptam la reacţia ta: acum că mă consideri o femeie ca toate celelalte, începi să-mi pui la îndoială informaţiile. Sunt sigură, fiindcă l-am văzut în dimineaţa asta cum te văd şi cum mă vezi.

- Te-ai dus să-l vezi pe Mario De Palma? Dar de unde îl cunoşti?

- E o poveste lungă şi, după cum îţi închipui, nu te priveşte. Tot ceea ce contează este că mi-a spus că afacerea Jerome nu-l mai priveşte şi că avocaţii lui se ocupă de rezolvarea litigiului, în spiritul legii, bineînţeles.

- Dar fotografiile? Despre fotografii ce-a spus?

- Crede că şantajistul tău a făcut totul ca să-l incrimineze pe el, motiv pentru care m-a însărcinat să-ţi transmit că, de acum, duşmanul tău este şi al lui. E chiar dispus să te ajute.

- în viaţa mea n-aş...

- I-am zis că o să-i refuzi ajutorul.

Brusc, fraza lui Mario De Palma îi reveni în minte: „Face parte din aceeaşi categorie cu tine”.

Nick se simţi şi mai dezarmat ca înainte. Dacă pista De Palma fusese o pistă falsă, trebuia să reia totul de la zero şi nu mai avea nici o idee. Părea atât de derutat încât Lissa rezistă cu greutate dorinţei de a pune mâna pe umărul lui pentru a-şi exprima astfel afecţiunea şi

sprijinul.

- Pentru moment, o să încerc să pun mâna pe autorul fotografiilor, sau mai exact pe cel care a făcut colajul. Tu nu trebuie să faci nimic, lasă-mă pe mine.

- Oricum n-am nici o idee, mă simt complet pierdut.

- Să sperăm că următoarea mişcare a şantajistului tău ne va lumina puţin.

- Şi dacă nu mai face nici o mişcare?

- După câte văd eu, n-ai părăsit Chicago, şi el nu a făcut încă nici o mişcare, dacă nu cumva...

Lissa se întrerupse brusc, dezolată că a dat glas ideii funeste pe care o aveau în mod sigur amândoi în minte, dar despre care nu avusese nici unul curajul să vorbească. Şanta- jistul chiar avea intenţii criminale la adresa lui Nick, după cum lăsase să se înţeleagă în scrisoarea de ameninţare?

- Mai am ceva să-ţi spun: încearcă să te gândeşti la anturajul tău, la persoanele cu care ai de-a face zi de zi. în genul ăsta de cazuri, adeseori duşmanii se ascund printre cei apropiaţi. Gândeşte-te bine, nu cunoşti pe nimeni care să te urască din motive personale?

Nick se gândi cu groază că poate unul din prietenii lui îl şantaja. Ipoteza Lissei nu era deloc absurdă, dar era prea dureroasă ca s-o ia în considerare.

- Atenţie, nu-ţi spun asta ca să începi să-i bănuieşti pe toţi cei care te înconjoară şi pe care îi iubeşti, adăugă ea ca să-l mai liniştească.

- Da, bineînţeles... Bun, atunci ne mai rămâne altceva de făcut decât să aşteptăm? Ai vreo idee?

Lissa avea una, dar scena sărutului o împiedica să i-o propună în acest moment. N-ar mai fi îndrăznit nici în ruptului capului să-i spună la ce se gândise în drum spre clubul de sport.

- Aveam o idee, dar cred că e ridicolă.
- Spune-o totuşi!
- Nu... nu...
- Te rog, Lissa.

Ea încercă s-o reformuleze în minte, tremurând la ideea că el o să-i râdă în nas auzindu-i propunerea. După o clipă de ezitare, respiră adânc şi spuse pe nerăsuflate.

- Dacă am simula o legătură de dragoste?

Capitolul 3

Năucit de ceea ce auzise, Nick nu izbucni în râs. Ii propuse Lissei să părăsească clubul si să meargă să discute într-un loc mai liniştit. Se îndreptară spre vestiare ca să se schimbe si se întâlniră în faţa intrării.

Spre marele regret al lui Nick, Lissa apăru în ţinută de oraş, pantalon şi cămaşă sport. In timp ce el îi dădea un telefon secretarei ca s-o anunţe că va lipsi mai mult decât prevăzuse, ea îl aşteptă în hol. Era neliniştită, temându-se de momentul care urma: Va trebui să facă faţă unui tête-à-tête cu Nick, în cursul căruia va fi nevoită să-şi mobilizeze toate forţele pentru a-i dovedi seriozitatea ei profesională, fără a-şi trăda nici o clipă afecţiunea pe care i-o purta.

Lissa îl lăsă să conducă până la un restaurant situat în nordul oraşului. Când sosiră, şeful de sală îi conduse la o masă care părea să fie masa obişnuită a lui Nick.

Locul era încântător. Paravane japoneze împărţeau sala în mai multe saloane mici. Nick şi Lissa se găseau în colţul cel mai retras al restaurantului. Lissa începu să se uite la tot ce-i cădea sub ochi: tablouri de bun-gust agăţate pe pereţii capitonaţi în velur roz, chelneriţele care erau într-un continuu du-te-vino cu tăvile lor, scrumiera din metal argintiu plasată în mijlocul mesei, totul numai ca să evite privirea lui Nick.

Li se propuse un aperitiv. Lissa, care în general nu obişnuia să bea nimic în timpul zilei, comandă vin, în speranţa că acesta o va ajuta să se destindă puţin, în timp ce Nick ceru un whisky cu gheaţă. Pe urmă, le fu şi

mai greu să comande mâncarea, fiindcă nici unuia dintre ei nu-i era foame. Totuşi, pentru a nu se da de gol, Lissa comandă primul fel de pe meniu: o budincă de spanac, legumă pe care n-o prea aprecia în mod deosebit. Nick comandă o friptură cu cartofi prăjiţi şi salată verde, deşi simţea că nu va putea înghiţi nimic.

- Ce-ar fi dacă mi-ai vorbi despre ideea aceea...

Dar regretă imediat că a fost atât de direct. Nu dăduse deloc dovadă de delicateţe, în momentul în care Lissa ar fi avut mare nevoie de aşa ceva. Remarcase cât de încordate îi erau trăsăturile, cât de nervoase gesturile. La tribunal, profita adeseori de nervozitatea persoanelor pe care le interoga fiindcă asta făcea parte din meseria lui, dar în particular făcea totul pentru a menaja şi respecta sensibilitatea oamenilor. Pentru a destinde puţin atmosfera, el încercă să glumească.

- înţelege-mă şi pe mine, o femeie frumoasă tocmai mi-a făcut o propunere şi mi se pare normal să o rog să-şi precizeze ideea pentru a evita o neînţelegere!

- N-a fost o propunere ca o „ipoteză” de lucru.

Lissa făcea tot posibilul ca să-şi respecte linia de conduită care îi recomanda să păstreze o rezervă strict profesională şi să nu-şi trădeze sentimentele. Pentru acest motiv se hotărâse în acea dimineaţă să poarte nişte haine cu o croială severă, aproape lipsite de eleganţă, pentru a dezice orice tentativă de seducţie.

Iar Nick păstra vie în mintea lui imaginea frumoasei brunete pe care o văzuse apărând printre aparatele de întreţinerea musculaturii. Era posibil ca Lissa să nu fie

conştientă de farmecul ei? Fără nici o îndoială. Dar în mod ciudat, şi alura ei severă i se părea diferită în acest moment. Sigur, hainele încercau să-i ascundă frumuseţea, nu s-o pună în valoare şi ea îşi şterse orice urmă de machiaj. Dar asta nu-l împiedica pe Nick s-o privească acum cu alţi ochi. Lissa i se părea plină de vino-ncoace.

- Lissa, fii drăguţă şi ia totul de la început.

Tânăra încercă să-şi păstreze calmul în ciuda tulburării care punea stăpânire pe ea puţin câte puţin.

- De acord. Cum înclin să cred că şantajistul face parte din anturajul tău, trebuie să găsesc un mijloc să-ţi frecventez prietenii şi colaboratorii apropiaţi.

- Da, aşa e. Dacă am simula o legătură de dragoste, prezenţa ta alături de mine ar fi perfect justificată.

- Exact. La început mă gândisem să mă dau drept verişoara ta, dar nu iei peste tot după tine o simplă verişoară, după părerea mea.

Expresia Lissei devenea din ce în ce mai însufleţită pe măsură ce îi expunea lui Nick planul ei de acţiune. Punea atât de mult suflet în explicaţiile ei, încât nici nu remarcă la început prezenţa chelneriţei care venise să le aducă aperitivele. Dar Nick o întrerupse şi o invită să ciocnească pentru strânsa lor colaborare.

- Pentru viitorul nostru tandem! îi spuse el vesel.

Lissa se mulţumi să ridice paharul, simţindu-se brusc jenată de amintirea sărutului lor de la sala de sport. Aluzia lui Nick nu era, în mod sigur, inocentă.

- Ai avut o idee excelentă, Lissa, şi fii sigură că îmi

dau seama de eforturile pe care va trebui să le depui pentru punerea ei în scenă.

Nick o privi bând, cu un aer maliţios.

- Trebuie să te previn că, în general, mă tem de asemenea farse fiindcă fac parte dintre cei care cad destul de uşor în plasa jocului respectiv.

Lissa fu gata să se înece cu o a doua înghiţitură de vin, dar Nick, nevrând s-o pună şi mai mult în încurcătură, se decise să schimbe subiectul.

- De fapt, cine ţi-a spus despre căsătoria Ginei cu Bill?

- Secret profesional.

- Presupun că ai făcut deja o mică anchetă în privinţa mea?

Dar Lissa nu-i răspunse. Era adevărat, strânsese câteva informaţii despre viaţa particulară a clientului ei, un demers obişnuit înainte să preia o anchetă.

Agenta ei se afla în legătură directă cu birourile de informaţii din oraş şi îi era de ajuns să telegrafieze ca să afle, câteva minute mai târziu, starea civilă a clientului său, situaţia profesională şi altele. Avusese nişte scrupule în privinţa lui Nick dar, la urma urmei, nu era un client la fel ca oricare altul? Şi pentru ea nu era o misiune ca oricare alta?

- Sper că legătura noastră îmi va da ocazia să aflu despre tine tot atâtea câte ştii şi tu despre mine. Va trebui deci să mă pui puţin la curent cu viaţa ta, altfel risc să fac numai gafe.

Lissa ştia prea bine ca Nick enunţase acum o

condiţie indispensabilă pentru succesul stratagemei lor, dar nu se simţea încă pregătită să-i dezvăluie unele aspecte ale vieţii ei personale. Aşa că fu foarte mirată să vadă că Nick nu ezita să-şi mute pionii pe câmpul de bătaie.

- Probabil ştii că, de mai mult timp nu există nici o femeie în viaţa mea.

în timp ce vorbea, Nick se întreba totuşi dacă ea aflase ceva despre legătura lui cu Maureen şi circumstanţele lamentabile ale rupturii lor. îi dezvăluise un aspect important al vieţii lui personale, în timp ce ea tăcea mâlc. Asta făcea parte din jocul obişnuit al Lissei care întorcea reflectoarele asupra celorlalţi în timp ce ea rămânea ascunsă în conul de umbră. Care o fi fost viaţa ei sentimentală? Sigur că n-o va lua la întrebări... va aştepta să-şi deschidă sufletul singură.

- Sunt invitat sâmbătă la o serată organizată în vederea sponsorizării cercetării medicale. N-ar fi o ocazie bună să începem mica noastră farsă?

- Abia vineri? N-am putea începe mai devreme?

Graba ei îl amuză pe Nick.

- Deja nu te mai poţi lipsi de mine?

- îţi reamintesc pur şi simplu că nu avem timp de pierdut. Un şantaj e în primul rând un ultimatum şi un ultimatum înseamnă că timpul se măsoară în minute.

Nick aprecie exactitatea cu care îşi expusese ea una din regulile de lucru. Această femeie îşi cunoştea meseria şi o făcea cu o competenţă de netăgăduit.

- Poate că o să te dezamăgesc, dar să ştii că nu prea

mă duc la cocteiluri.

- Ei bine, va trebui să faci un efort fiindcă aşa se pot afla o groază de lucruri.

- Am înţeles, şefa!

- Te rog să iei lucrurile în serios, Nick.

- Iartă-mă! O să-mi consult imediat agenda ca să văd care sunt petrecerile la care sunt invitat până vineri. Ce naiba, îţi găsesc eu un mic cocteil sau un mic dineu!

- Va trebui să mă pui la curent cu felul cum se îmbracă lumea în cercurile pe care le frecventezi; e foarte important, fiindcă nu prea sunt obişnuită cu recepţiile şi dineurile. Cred că-mi va lua o zi întreagă să colind prin magazine.

- Cumpără-ţi tot ce vrei şi trimite-mi facturile. Dar aşteaptă... am o idee mai bună: dacă te-aş însoţi la cumpărături? Mâine dimineaţă de exemplu n-am decât o singură întâlnire de afaceri. Am putea merge pe strada Wallis, fiindcă la Nacy's rochiile sunt superbe.

Elanul lui de generozitate o descumpăni. îi va veni şi aşa destul de greu să se privească în oglinzile cabinelor de probă sub privirile scrutătoare ale vânzătoarelor ca să mai aibă de înfruntat şi privirea tulburătoare a lui Nick. în plus, se părea că el se pricepe mai bine decât ea în acest domeniu, ceea ce nu făcea decât s-o intimideze şi mai mult.

- Nu, e drăguţ din partea ta, dar prefer să fac singură acest gen de cumpărături.

- Cum vrei.

Nick făcu un semn chelneriţei şi mai comandă două pahare. Atmosfera începea să se destindă, dar simţea nevoia să mai bea câteva guri de whisky, şi, lucru ciudat, Lissa nu ripostă.

- Lissa, mi se pare că mai există o mică problemă... Să fii iubita mea te autorizează, să-mi frecventezi prietenii şi cunoştinţele, dar nu mi se pare potrivit să te prezint şi relaţiilor mele strict profesionale. Cel puţin, nu imediat.

- Eşti pe cale de a-mi sugera în mod delicat că nu trebuie să pun piciorul la firma ta?

- Da.

- E imposibil.

- E foarte jenant, dar experienţa m-a învăţat că nu trebuie să amestec niciodată viaţa profesională cu viaţa particulară.

- Doar n-o să mă ţii la distanţă?

- Parcă aud o femeie geloasă!

- Te rog, Nick.

- Sunt foarte serios când îţi spun asta. Colegii îmi cunosc principiile şi, dacă de pe azi pe mâine, o femeie de care n-au auzit nimic îşi va face apariţia în biroul meu, îşi vor fi pune tot felul de întrebări, te asigur.

- Se vede că n-ai fost niciodată însurat...

- Iartă-mă, dar nu văd nici o verighetă pe mâna ta stângă.

- A fost o vreme când am purtat una.

Nick nu-i răspunse imediat. Lissa tocmai îi dăduse, din vârful buzelor, prima informaţie despre viaţa ei

personală.

- îmi pare rău, nu ştiam.

- Căsătoria n-a fost o reuşită, aşa că am preferat să trec la altceva şi îmi merge mult mai bine de atunci.

Chipul Lissei se întunecase brusc şi o umbră de tristeţe stinsese strălucirea ochilor ei. Nick ar fi vrut să-i arate afecţiunea lui, simţind că zgândărise o rană prost cicatrizată. Un val neaşteptat de emoţie îl cuprinse.

Brusc, se simţi atras de Lissa şi fu conştient de sensibilitatea ascunsă sub masca ei de răceală şi cinism. O legătură subtilă se născuse între ea şi el, o legătură pe care poate că era singurul...

- Bun, dacă am continua, Lissa?... Când te muţi la mine?

- Dar nici n-a fost vorba de aşa ceva!

Şi Lissa reflectase la această eventualitate înainte de a o respinge cu hotărâre, gândindu-se că o convieţuire în comun ar complica şi mai mult situaţia în loc s-o uşureze. Cum să păstreze distanţele, dacă ar trăi sub acelaşi acoperiş, ar cina împreună şi ar dormi doar la câţiva metri unul de celălalt? Şi ce-ar face ea cu Bella? Cine i-ar uda florile? Sugestia lui Nick antrena după ea o serie de schimbări cărora nu se simţea pregătită să facă faţă.

- Mie mi se pare, Lissa, că planul nostru de acţiune pretinde să avem o viaţă comună şi aş merge chiar mai departe, spunând că e prima cerinţă pe care trebuie s-o îndeplinim, altfel oamenii nu vor lua legătura noastră în serios!

Lissa era încurcată la culme. în acea clipă ar fi vrut să renunţe la tot şi să părăsească în fugă restaurantul. Situaţia pretindea din ce în ce mai multe concesii din partea ei, cerân- du-i să se implice personal în această afacere.

De la moartea lui Fred şi de la ruptura ei cu Alan, era pentru prima dată când se simţea atât de dezarmată, incapabilă să se ascundă în spatele ironiei. Niciodată nu şi-ar fi închipuit că Nick ar putea s-o deposedeze astfel de toate armele ei; de doi ani de când îl cunoştea, reuşise întotdeauna să menţină raportul în favoarea ei.

- Haide, Nick, nu pot să-mi fac aşa tam-nesam valizele şi să vin să mă instalez la tine! Am viaţa mea, alţi clienţi, diverse obligaţii, o pisică!

- Asta pică de minune! Nu ţi-am spus niciodată că am un succes nebun pe lângă copii şi animale? Iată o informaţie suplimentară în privinţa mea. Ia notă!

Dar se părea că Lissa n-avea deloc chef de râs. încercă să se destindă masându-şi tâmplele. Nick remarcă faptul că ea nu avea unghiile date cu ojă, la fel cu femeile pe care obişnuia să le frecventeze, şi acest mic detaliu lipsit de importanţă îl înduioşă.

- Lissa, am nevoie de tine. Nu ne cunoaştem prea bine, dar am mare încredere în tine şi cred că vom deveni prieteni.

Chelnerul sosi la masa lor cu felurile comandate. Lissa n-avea nici un chef să mănânce budinca de spanac pe care i-o pusese sub nas.

- Ei, Lissa, accepţi?

- Se pare că n-am de ales.

- Când te muţi?

- De mâine... dar uită ce ţi-am spus în privinţa pisicii. O să-i zic portăresei să se ocupe de ea câteva zile.

- Te temi să nu se ataşeze prea mult de mine, asta e, nu-i aşa?

- Da, mă terorizează ideea asta, replică ea ironic.

Nick se aplecă peste masă ca să-i ia mâna. îi sărută cu delicateţe podul palmei.

- îţi mulţumesc, Lissa.

Din fericire, în acelaşi moment, sosirea inopinată a chelnerului îl obligă pe Nick să dea drumul mâinii ei care începuse să tremure.

***

Lisa sosi acasă la Nick miercuri după-amiază, având în mână o valiză cu strictul necesar. întâi se gândise să ia două sau trei valize, apoi se răzgândise. Va putea să-i spună mereu că îi lipseşte ceva şi să aibă astfel un motiv să mai dea o fugă pe acasă.

Când portarul imobilului îi dădu cheile, conform dispoziţiilor lui Nick, îi zâmbi pe sub mustaţă cu o ironie pe care Lissei nu-i veni deloc greu s-o interpreteze. Fără îndoială că o lua drept o nouă amantă care se va instala pentru câteva zile aici, ca apoi să-şi ia tălpăşiţa pentru a lăsa locul liber unei noi „achiziţii”!

îşi lăsă valiza lângă uşă şi rămase acolo un moment ca să studieze noul decor unde se va desfăşura actul doi al piesei.

Pereţii şi mocheta apartamentului erau gri pal. De acolo unde se afla ea, putea vedea un imens living,

aproape nemobilat. O canapea tapiţată în piele de culoare albastră ocupa centrul încăperii.

Făcu câţiva paşi în direcţia salonului. Câteva plante verzi erau aranjate pe balcon. Apoi Lissa admiră fascinată biblioteca enormă a lui Nick. Se apropie de ea şi, cu capul dat pe spate, începu să citească titlurile cărţilor: Istoria dreptului modern, Structurile juridice în Statele Unite, Politică şi Instituţii, Mafia şi Procesul, Pe aripile vântului! Ultimul titlu o făcu să tresară. Nick avea deci şi alte preocupări în afara pledoariilor şi codurilor de legi!

Acest apartament emana o linişte extraordinară şi tânăra rămase uluită de ordinea impecabilă care domnea în el.

îşi scoase adidaşii ca să se bucure de plăcerea de a simţi cum i se cufundă picioarele în mocheta groasă şi se îndreptă spre geamul mare.

Vederea, superbă, dădea spre lacul Michigan. Razele soarelui păreau să alunece de pe un mal pe celălalt. Lissa rămase câteva clipe în faţa geamului, ca fermecată. Nu-şi putea imagina o privelişte mai frumoasă ca aceasta.

Nu rezistă totuşi dorinţei de a descoperi şi restul apartamentului înainte de sosirea proprietarului său şi se îndreptă spre bucătărie. îmbrăcată în întregime în marmură, era ultramodern utilată. Probabil că lui Nick îi plăceau mâncărurile sofisticate. Şi acolo, ordinea şi curăţenia o impresionară încă o dată. înainte să iasă din bucătărie, o etajeră cu cărţi de bucate îi reţinu atenţia.

Câteva reţete scrise de mână, conştiincios clasate, completau colecţia. Lissa nu şi-ar fi închipuit niciodată că Nick are asemenea talente!

O luă pe culoarul lat care ducea spre camere. Trecând prin faţa dormitorului lui Nick, nu se putu împiedica să-l studieze dar fără să îndrăznească totuşi să intre. Era aproape în întregime alb, cu excepţia draperiilor lucrate dintr-o catifea

groasă de culoare neagră. Cuvertura întinsă pe pat nu avea nici o cută şi fiecare obiect era pus cu grijă la locul lui. într-o ramă mare crem erau adunate mai multe fotografii care, de departe, păreau să fie nişte fotografii de familie, dar nu îndrăzni să se apropie. în fundul camerei zări o grămăjoară de rufe şi zâmbi la gândul că era singurul lucru pe care Nick uitase să-l aranjeze.

Nick îi rezervase camera de oaspeţi, fără să fi avut timp s-o debaraseze în întregime de nişte lucruri de-ale lui care mai erau acolo. Era o cameră de un albastru ca cerul, cu un pat mare în centru şi teancuri de cărţi şi caiete de ambele părţi. Romane poliţiste şi benzi desenate erau aşezate pe vrafuri de dosare. Dezordinea asta o mai linişti. Cu inima uşoară, se duse la uşă ca să-şi ia valiza şi se întoarse în această încăpere care urma să fie camera ei. Se schimbă în ceva mai comod, o pereche de blugi şi un tricou, ca să-şi aranjeze lucrurile. Din fericire mai avea câteva ore până la sosirea avocatului.

***

Când Nick intră, cam peste vreo oră, fu întâmpinat de vocea melodioasă a Ellei Fitzgerald. Lissa care nu uitase să-şi aducă discurile preferate, o acompania de undeva din casă în gura mare pe cântăreaţa de jazz. Nick surâse. Şi lui care îi fusese teamă, constată cu plăcere că nu-i trebuise mult timp ca să se simtă ca la ea acasă.

îşi petrecuse toată seara din ajun aranjându-şi lucrurile, golind scaunele, dând cu aspiratorul şi ştergând mobilele de praf, pentru a o primi cum se

cuvine, şi fu el însuşi impresionat de ordinea şi curăţenia care domneau în apartament.

Se gândise să pună un buchet de trandafiri în camera ei, dar temându-se de ridicol, renunţase în cele din urmă. în schimb, cumpărase o sticlă de vin alb înainte să ajungă acasă, fiindcă ştia că Lissa preferă vinul alb.

Intrând în salon se împiedică de o pereche de adidaşi albi care nu-i aparţineau. Era clar: Lissa se simţea ca la ea acasă. Discul se terminase, dar Lissa continua să cânte în celălalt capăt al apartamentului. Traversă culoarul şi se postă în pragul camerei de oaspeţi. Tânăra se pregătea să-şi agaţe hainele în dulap şi nu-şi dădu imediat seama de prezenţa lui Nick.

- îmi pare bine că te găsesc aici!

- Ah! Ce m-ai speriat!

Se întoarse brusc spre el, încetând să mai cânte şi fu cât pe-aci să scape rochiile din mână.

- îmi pare rău, Lissa.

Foarte jenată, Lissa se uită la blugii ei decoloraţi, com- parându-i cu impecabilul costum fin al lui Nick. îşi prinsese părul cu o agrafă mare roşie care îi dădea, după cum îşi închipuia ea, aerul unei menajere bună la toate, aşa că abia îndrăzni să-l privească pe Nick în ochi.

- De ce te-ai întors atât de devreme?

- Am crezut că ai nevoie de o mână de ajutor, dar văd că m-am înşelat. Rochiile tale arată splendid!

- Cred şi eu, la preţul cu care le-am cumpărat! Cred

că o să regreţi că mi-ai dat mână liberă, atunci când o să primeşti facturile. Nacy's „a ta” nu cunoaşte deloc valoarea banului! Priveşte şifonul ăsta, n-o să ghiceşti niciodată cât a costat! O sută de dolari! Doamne, Dumnezeule!

Nick îi răspunse printr-un zâmbet amuzat. Nacy's „a ta”. Se părea că aceasta îi dăduse nişte sfaturi, fiindca Lissa nu ştia probabil unde să găsească toalete elegante. înţelese atunci că Lissa nu prea obişnuia să-şi cumpere de îmbrăcat. Maureen bătea toată ziua magazinele şi nu ezita să plătească sume nebuneşti pentru un flecuşteţ de mătase.

- îmi pare rău, Lissa, că trebuie să-mi suporţi hârţoagele, dar e singurul loc unde le pot ţine.

- Oh, nu-i nimic, dar fără să vreau să fiu indiscretă, pot să aflu ce ai acolo?

- Bineînţeles, însă o să râzi de mine. Când părinţii mei au plecat să se instaleze în Florida, mama a ţinut neapărat să-mi păstrez caietele de la liceu şi cursurile de la universitate. Va trebui să le triez într-una din aceste zile, dar drept să-ţi spun, încă n-am avut curajul s-o fac.

- Am aflat un lucru util. Părinţii tăi locuiesc deci în Florida. îi vezi deseori?

- încerc, fiindcă sunt singurul lor copil.

- în acest caz, ai fost probabil un copil răsfăţat.

- Da, dar nu le-am dat prea mult de furcă.

Atenţia lui Nick fu atrasă de numeroasele flacoane şi tuburi de cremă îngrămădite pe măsuţa joasă. Lissa

probabil că le cumpărase acum, fiindcă se mai aflau încă în cutiile lor, ceea ce îl făcu pe Nick să înţeleagă că în mod normal ea nu recurgea la alchimia modernă a cosmeticelor.

- Cred că ai devalizat o întreagă parfumerie, pe cuvântul meu!

- Nu, dar i-am cerut sfatul unei cosmeticiene care mi-a recomandat o cremă de zi, una de noapte, o mască de frumuseţe, o cremă specială pentru gât, o loţiune tonică şi alte lucruri al căror nume le-am uitat.

Brusc, se aşeză în genunchi şi se uită sub pat.

- Ai pierdut ceva?

- Da, adidaşii.

- Sunt în salon. E primul lucru pe care l-am văzut când am ajuns acasă.

- Oh, nu!

Lissa îşi lăsă privirea în jos, ca un copil prins pe picior greşit.

- Ar fi mai bine să-ţi spun imediat: sunt cam dezordonată, când nu e vorba de meseria mea.

- Nu-ţi face griji din cauza asta! Lasă aranjatul pentru o clipă şi vino să bei un pahar de vin alb cu mine.

Lissa ar fi vrut să treacă întâi prin baie, să-şi dea cu puţină apă pe faţă şi să se pieptene, dar Nick o luă de mână şi o trase pe culoar.

- Ce-ai zice să asculţi o sonată de Brahms, ca să ne mai distrăm puţin?

Lissa nu îndrăzni să-i spună că ea nu asculta niciodată muzică clasică, preferând de departe ritmurile

dinamice ale muzicii de jazz.

- Am impresia, Lissa, că nu obişnuim să ascultăm aceeaşi muzică, sau mă înşel cumva?

- Dacă înţeleg bine, nu-ţi place jazz-ul?

- Ba da, dar numai din când în când. Acestea fiind zise, ce-ar fi dacă am trece la lucruri mai serioase? Nişte fructe de mare la cină ţi-ar surâde? Sunt specialitatea mea.

Lissa se gândi la cărţile de bucate descoperite ceva mai devreme. Se văzu imediat mâncând un fel de mâncare pregătit de mâna lui, special pentru ea, stând în tête-à-tête cu el, la el acasă, si fu cuprinsă de panică.

- Hmm... n-are rost să-ţi baţi capul, spuse ea grăbită, am putea comanda pizza la cutie.

- Dar să ştii că lumea se linge pe degete după ce mănâncă din specialităţile mele!

- Nu, nu, te asigur că în seara asta prefer o banală pizza.

- Cum vrei tu, Lissa, păcat însă să bem vinul bun pe care l-am adus cu o mâncare atât de obişnuită.

- Un vin bun rămâne un vin bun, indiferent de mâncarea care îl însoţeşte.

- Ne-am înţeles! Mâncăm pizza!

Nick se îndreptă spre telefon pentru a face comanda. In acest timp, Lissa rămăsese pironită locului încurcată şi tulburată. Situaţia părea şi mai delicată decât îşi închipuise.

- Una mijlocie sau una mare?

- Cea mai mică. Altfel n-o să mai pot intra în nici una din noile mele toalete!

- Cu ceapă?

- Da, bineînţeles, cu multă ceapă chiar! O pizza fără ceapă e ca o prăjitură fără zahăr!

- Şi nu faceţi economie la ceapă, îl auzi ea spunând peste câteva clipe, când dădea comanda.

Capitolul 4

După două zile, când Nick veni s-o anunţe că era timpul să plece, Lissa se bucură la gândul că începuse cu adevărat să-şi joace bine noul ei rol: în comparaţie cu ieri, se simţea în sfârşit pregătită să facă faţă unei recepţii.

Aceasta avea loc într-unul dintre cele mai mari hoteluri din oraş, la Northern, în saloanele de la ultimul etaj, renumite pentru forma lor circulară care oferea o privelişte panoramică şi turnantă asupra Chicago-ului.

Primul subsol al parcării fiind deja complet, Nick îşi îndreptă Mercedes-ul spre cel de-al doilea nivel.

- Cred că suntem ultimii sosiţi.

- Nu e grav, nu? întrebă Lissa.

De fapt nu era nemulţumită că ajunge târziu, cu gândul că se va face mai puţin remarcată. în ajun se duseseră foarte devreme la un vernisaj şi nu-i plăcuse că privirile invitaţilor o fixaseră când îşi făcuseră intrarea în galerie. în seara aceasta însă simţea că are mai multă încredere în sine, fiindcă îşi făcuse deja oarecum o idee despre lumea pe care o frecventa Nick şi, oricum, să facă pe femeia de lume i se părea mai uşor decât să mai rămână o dată singură cu el, acasă.

Prima lor seară petrecută în apartament fusese extrem de plăcută. Vorbiseră mult timp, bând deliciosul Chablis, şi totuşi ea se simţise tulburată şi îşi pierduse de tot cumpătul când Nick tăcuse şi o privise fix.

Tânărul bărbat sfârşi prin a găsi un loc la cel de-ai treilea nivel. Ieşind din maşină, Lissa trânti cu

nervozitate portiera.

- Nu mai fi atât de încordată, Lissa, doar ai văzut aseară că nu e atât de îngrozitor!

- Oh, nu, aş zice chiar că prietenii tăi sunt nişte adevăraţi mieluşei şi acea Mary Remington a fost numai miere cu mine! O adevărată comoară.

- Ce vrei, va trebui să te obişnuieşti, fiindcă, după părerea mea, cocteilurile sunt un adevărat model de ipocrizie!

- Nu-ţi face griji, voi şti să-mi joc de minune rolul. M-am prins cum stau lucrurile.

De fapt, Nick fusese surprins s-o vadă conversând cu amabilitate, cu acea abilitate linguşitoare cu Mary Remington. Lissa se comportase ca şi cum îşi petrecuse întreaga viaţă în mijlocul fastului marii burghezii. Fără a-i cunoaşte bine trecutul, Nick putea să afirme că ea nu se născuse într-o familie bogată şi nici nu frecventase tineretul care îşi petrecea timpul prin cluburile de sport şi la serate. Totuşi, înţelesese un lucru în privinţa ei, sesiza repede ceea ce se petrece în jurul ei şi ştia să se adapteze imediat anturajului când datoria profesională i-o impunea.

Mergând alături de Nick, Lissa se simţea precum Cenuşăreasa însoţită de Prinţ. Nick purta cu o dezinvoltură uimitoare smochingul lui negru, în timp ce ei i se părea că e caraghioasă şi împopoţonată în rochia de tafta albastră. Nu era obişnuită cu felul acesta de toalete şi în mod sigur, în ciuda efortului ei, stângăcia nu-i va trece neobservată. în ascensor, nu se putu

împiedica să se mai uite o dată în oglindă şi îngrijorarea ei nu-i scăpă lui Nick.

- Eşti fermecătoare în seara asta şi rochia îţi vine de minune.

Privirea lui alunecă în decolteul adânc al rochiei şi tânăra
femeie se înroşi ca o adolescentă.

Din fericire, uşile ascensorului se deschiseră la parter pentru a primi noi pasageri.

- Nick!

Un bărbat corpolent şi complet chel, însoţit de soţia lui, urcă în ascensor.

- Aş fi putut paria că ai ajuns deja, cu bolidul tău! Eu am luat un taxi fiindcă scumpei mele soţii nu-i place să conducă noaptea, dar şoferul era novice în meserie şi s-a rătăcit de o mie de ori înainte de a consimţi să se lase ghidat! Dar cine este această încântătoare tânără?

Nick înlănţui talia Lissei cu braţul ca pentru a o încuraja. Farsa începea deci.

- Lissa dragă, ţi-i prezint pe Winston şi Maggie Dillard; Winston este unul din asociaţii mei.Winston şi Maggie, daţi-mi voie să v-o prezint pe cea mai minunată dintre femei, Lissa Paris.

- Dar nu ştiam că ţi-ai găsit pe cineva după ruptura cu Maureen...

Cunoscând nedelicateţea naturală a soţului ei, Maggie
Dillard arboră imediat o mină încurcată, privind-o pe Lissa.

- Nu-i nimic, se grăbi să spună tânăra femeie. Nick şi cu mine nu avem secrete unul faţă de celălalt. Ne cunoaştem de mult timp, dar cariera mea m-a obligat să trăiesc departe de Chicago, timp de mai mulţi ani. Din fericire, această perioadă a luat sfârşit. De acum noi nu ne vom mai despărţi, nu-i aşa, Nick?

îl privi cu un aer languros şi se lipi de braţul lui.

- Ce drăguţ! exclamă Maggie Dillard, un pic emoţionată. Şi ce meserie aveţi, domnişoară Paris?

- Spuneţi-mi Lissa. Sunt manechin, fotomodel mai exact, fiindcă după cum puteţi vedea nu sunt destul de înaltă pentru paradele de modă.

- Ce meserie frumoasă! rosti Winston cu ochii strălucitori. întotdeauna am visat să întâlnesc un manechin!

- Ei bine, visele ţi s-au îndeplinit, dragul meu! spuse soţia lui cu un aer înţelept.

- O meserie frumoasă, aşa cum spuneţi, dar care pretinde multe deplasări. Iar eu doresc acum să mă aşez. Un prieten deschide un butic aici în oraş, într-o lună sau două, şi mi-a propus să-l conduc.

- Eşti atât de frumoasă, draga mea, încât toate clientele vor înnebuni de gelozie!

- Nick, opreşte-te! îi pui în încurcătură pe doamna şi domnul Dillard...

- Deloc, Lissa, am fost şi noi tineri şi îndrăgostiţi la vremea noastră şi ştim cum e.

Ascensorul ajunse în fine la destinaţie şi o luară pe un culoar care ducea spre sălile de recepţie de unde se

auzeau măsurile unei melodii îndrăgite de jazz şi zumzetul conversaţiilor.

- Nick, te poţi ocupa tu de aceste doamne? Trebuie să dau un telefon important.

- Oh, Winston, eşti incorigibil! Nu poţi să uiţi de muncă, măcar din când în când?

- Ii cunoşti, Maggie, soţul tău nu e fericit decât când lucrează.

- Ştiu asta, Nick, dar doctorul l-a prevenit că o să se surmeneze. Trebuie să se mai şi odihnească.

- Nu-ţi face griji, Maggie. O să-i vorbesc despre asta imediat ce voi găsi momentul potrivit.

O tânără le ieşi în întâmpinare şi îi conduse la masa care le fusese rezervată. Numeroşi invitaţi le adresară salutări vesele şi, în mod vizibil, Lissa nu trecu neobservată de sexul bărbătesc.

- Nick, cine e roşcovanul care ţi-a făcut semn? îi şopti ea.

- Cel care te dezbracă din priviri? Un consultant care lucrează pentru noi. Se numeşte Pradley.

- Nu pare să te simpatizeze prea mult.

- E ceva reciproc.

O pereche stătea deja la masa lor şi se prezentă imediat: doamna şi domnul Dillard junior. Ceva mai înalt decât tatăl lui, al cărui aspect dolofan îl moştenise, Albert Dillard le strânse mâna cu răceală. Soţia lui, foarte ţeapănă, le adresă un surâs îngheţat. Nu păreau prea încântaţi de venirea lor, dar ăsta nu era un motiv să facă şi ea pe îmbufnata. Aşa că Lissa le zâmbi cu gura până la urechi. Doar nu venise aici ca să-şi facă duşmani, sau să pună paie pe focul vechilor discuţii, ci dimpotrivă!

Nick făcu în aşa fel încât Maggie să se aşeze lângă

fiul ei şi o plasă pe Lissa la stânga lui.

- Şampanie sau dansăm? îi şopti el la ureche.

- Dansăm. Am două sau trei întrebări de pus.

Se alăturară celor câteva perechi care se aflau deja pe ringul de dans şi începură să se mişte în ritmul unui slow.

- Degetul meu mic îmi spune că ţi-ar plăcea să ştii mai multe despre Albert.

- Absolut. în afară de gelozie, ce mai poate motiva ostilitatea din privirea lui?

- Mă opun să devină unul dintre asociaţii noştri.

- Din cauza tatălui lui?

- Nu, din cauza totalei lui incompetenţe în problemele juridice. în plus, tipul nu posedă deloc simţul comunicării, după cum ai putut remarca.

- E evident că nu toată lumea poate avea puterea ta irezistibilă de seducţie!

Flatat, Nick o strânse şi mai tare în braţe.

- Chiar crezi că am o mare putere de seducţie? îi şopti el pe un ton suav.

- Atenţie, nu fi prea avid de complimente, nu de asta mă aflu aici!

- Iartă-mă, scumpo, îi şopti el la ureche mângâind-o cu căldura respiraţiei lui.

- Bună, Montgomery, se pare că eşti în formă astă-seară!

Lissa îşi întoarse brusc capul spre bărbatul cu tâmplele gri-
zonate care îi vorbise lui Nick. Acesta dansa cu o tânără

blondă, cu un chip ca de păpuşă.

- Ah, McGraw! Bună, Maureen. Nu mă aşteptam să te văd aici, credeam că nu te duci decât la seratele de binefacere.

- Oh, dar suntem nişte oameni de lume, nu-i aşa, Lewis? răspunse numita Maureen lipindu-se de cavalerul ei cu un aer tandru.

-îţi amintesc, scumpa mea, că tu ai ţinut morţiş să venim aici.

O clipă, figura tinerei se întunecă, dar foarte repede îşi
regăsi surâsul vesel.

- Nu-l asculta, Nick, ştii cum e el.

- Draga mea, Lewis şi Maureen au o mare agenţie imobiliară şi nu se pot împiedica să fie foarte generoşi faţă de tinerii artişti americani. E ceva mai puternic decât ei care îi împinge la astfel de acţiuni.

Tonul lui Nick ascundea o ironie pe care Lissa o simţi imediat.

- Exact, graţie acţiunilor noastre de sponsorizare ne-am şi cunoscut, adăugă Maureen fără să-şi ascundă mândria.

După care se îndepărtară, ceea ce îi permise Lissei s-o studieze pe tânăra femeie. Aceasta purta o rochie de saten negru foarte decoltată şi împodobită cu briliante, una din acele rochii pe care ea n-ar îndrăzni niciodată s-o îmbrace fiindcă sărea în ochi. Deci pe această Maureen trebuia ea s-o înlocuiască în societatea pe care o frecventa Nick! Niciodată nu şi-ar fi

putut imagina că e atât de frumoasă! Dar, de altfel, se gândise vreodată la asta?

- Ce pereche fascinantă! spuse ea privindu-i cum se îndepărtează.

- El are o influenţă foarte proastă asupra ei.

- Da? Eu aş fi susţinut mai degrabă contrariul.

- Fiindcă n-o cunoşti.

Lissa îşi dădu seama că el încă îi urmărea din priviri, sau mai exact pe Maureen. Nu era acesta semnul unui ataşament încă puternic faţă de cea care fusese amanta lui? Acest gând trezi în ea confuzie, gelozie, durere şi decepţie totodată.

- Dacă am merge să bem un pahar, Nick?

întorcându-se la masă, Lissa încercă să-şi regăsească motivaţia profesională: ea se găsea în misiune în această seară şi Nick era clientul ei, nu trebuia cu nici un chip să dea asta uitării. Prezenţa lui Maureen şi atenţia pe care i-o acorda el nu trebuiau în nici un caz să-i schimbe conduita pe care şi-o propusese, sau să modifice planul ei de acţiune.

După câteva minute se ridică înarmată cu micuţa ei poşetă cu strasuri, ca să se ducă să-şi retuşeze machiajul la toaletă. Fred o învăţase pe vremuri că acest gen de loc constituia „un teritoriu” ferit şi ideal pentru a culege o mulţime de informaţii preţioase: femeile lasă adeseori să le scape nişte date extrem de interesante pentru o ureche avertizată.

Fu rândul lui Maureen acum s-o studieze pe cea care îi fusese prezentată ca noua prietenă a lui Nick.

- Nu ştiu ce vezi la ea, Lewis! Zici că ar fi manechin? Slăbănoaga asta? Mă miră din partea lui Nick. Nu ştiam că îi plac toantele înţolite în haine de duminică.

- Să ştii, Maureen, interveni vecina ei de masă, că am auzit că locuieşte la el.

Drept orice răspuns, Maureen îi aruncă o ultimă privire ucigaşă Lissei, care se îndepărta.

Când intră în toaletă, Lissa rămase câteva clipe în uşă, stupefiată: o mulţime de femei frumoase aşezate pe o banchetă de saten roz erau preocupate să se aranjeze, părând foarte atente la imaginea lor din oglindă. încercând să-şi înăbuşe râsul, Lissa se îndreptă calmă, şi în modul cel mai natural posibil, spre un loc

liber pe banchetă şi, fără să clipească, îşi scoase rujul de buze şi pudriera. Aşezată alături de ea, Faya, soţia lui Albert, o abordă într-un fel mai degrabă derutant.

-Nu ţi se pare că familia Dillard oferă exemplul unei familii perfecte?

Cinismul tonului ei o descumpăni o clipă pe Lissa, care se
decise să facă pe proasta...

- Oh, ba da! Formaţi o splendidă fotografie de familie, deşi o serată ca asta nu e ocazia ideală pentru a-ţi putea da seama de asta. Drept să-ţi spun, fac parte dintre cele care preferă reuniunile în cerc restrâns.

Faya Dillard zâmbi, dar nu răspunse nimic şi, cu un aer îmbufnat, se ridică şi se examină în oglinda mare.

- Cine naiba m-a pus să îmbrac rochia asta? Parcă aş fi o fecioară la primul ei bal!

- Din cauza culorii, care e prea ştearsă pentru tenul tău.

- Crezi?

Se părea că tânăra femeie nu se aşteptase la un răspuns atât de prompt din partea Lissei. Dar tânăra detectivă optase intenţionat expre pentru o atitudine foarte deschisă, pentru a provoca şi din partea lui Faye Dillard nişte confidenţe.

- Da, cu părul şi ochii tăi, îţi trebuie nişte nuanţe mai vii şi mai calde. Te-aş vedea în siclamen sau roşu. Ia să facem proba...

Luă un şerveţel de pe masă şi-l apropie de faţa tinerei femei.

- Oh, da, nuanţa asta îţi vine de minune... Permite-mi să adaug că ţi-ar sta mult mai bine tunsă scurt. Ar trebui să-i ceri părerea lui Albert. Sunt sigură că ar fi de acord cu mine.

- El are alte gânduri în minte zilele astea, spuse Faye oftând şi trântindu-se la loc pe banchetă. Probabil că ţi se pare că n-am destul gust. în timp ce tu, ca manechin, cunoşti moda.

Auzind asta, Lissei îi veni să râdă. Să ştie Faye că săptămâna trecută habar n-avea ce e la modă!

- Şi mai cred că nu pari prea fericită. Probabil că ai nişte probleme pe care nu le mărturiseşti nimănui. Poţi să vorbeşti cu mine, dacă vrei.

- Mi-ar trebui toată seara, şi doar n-am venit pentru asta aici!

- Ce-ai zice să luăm masa împreună într-o zi din săptămâna asta?

- Bună idee!

Dar Faye părea deja că îşi regretă vorbele. Se ridică şi oftă.

- Să ştii, Lissa, îmi pare rău că te-am judecat greşit, dar când te-am văzut sosind la braţul lui Nick, am crezut că n-o să ai ochi decât pentru el şi o să priveşti cu dispreţ restul invitaţilor. Ca să fiu sinceră până la capăt, te-am luat la început drept una dintre acele femei foarte sigure de ele, dar acum îmi dau seama că eşti plină de atenţie faţă de ceilalţi.

- Drăguţ din partea ta să-mi spui asta.

- Am preferat să-ţi spun ce am pe inimă, fiindcă nu-

mi place să te iau pe ocolite. E un lucru pe care socrul şi soţul meu îl fac adesea... Lumea avocaţilor nu e o lume prea sinceră, să ştii asta de la mine.

- Nu mi se pare că îţi place prea mult.

- Dacă i-ar da ocazia lui Albert să se afirme, cred că aş binecuvânta-o, dar nu e nici pe departe cazul. Cariera lui e dirijată de voinţa tatălui său... Winston reprezintă pentru el modelul absolut. „Albert, trebuie să faci asta, Albert, trebuie să faci ailaltă", şi tot aşa de şase ani. Poate că n-o să mă crezi, dar când l-am întâlnit pe Albert, el voia să devină psihanalist.
Winston l-a împins să facă dreptul. Nu mai pot să suport această situaţie... Dar te plictisesc cu problemele mele. Hai să ne întoarcem la masă.

Lissa crezu că descoperă în privirea lui Faye umbra unei bruşte neîncrederi.

- Faye, să nu regreţi că ţi-ai deschis sufletul în faţa mea. Ştiu ce gândeşti: în fond nu mă cunoşti şi povestea asta nu priveşte pe nimeni altcineva în afară de tine şi Albert.

- Perspicacitatea ta e de ajuns ca să mă convingă asupra sincerităţii tale. Iartă-mi acel reflex de neîncredere. Sunt fericită că te-am cunoscut. Deci, când luăm prânzul împreună?

- Hotărăşte tu!

- Predau nişte ore de lectură la universitate marţea dimineaţa. Ne putem întâlni în apropierea campusului?

- De acord. Ce-ai zice de restaurantul „La Valy" de pe strada Tayior?

- Perfect, îmi place localul. Deci rămâne pe marţi la prânz?

- O.K.! Să nu cumva să mă suni luni seară ca să renunţi, fiindcă n-o să accept nici un fel de scuză!

Faye izbucni în râs. Pentru prima oară de la începutul serii, tânăra părea destinsă.

***

înainte să plece la serata respectivă, Nick şi Lissa se înţele- seseră să nu stea prea târziu. Lissa dorea doar să aibă timpul să ia contact cu cercul în care se învârtea Nick şi nu avea nici un chef să se întoarcă în zori. La desert îl făcu să înţeleagă pe cavalerul ei că era gata de plecare, dar spre marea ei surpriză, Nick se sculă şi o trase spre ringul de dans.

- N-am dansat decât o singură dată în seara asta. îţi reamintesc că avem un rol de jucat împreună.

- Mai degrabă eu ar trebui să-ţi reamintesc asta, îi răspunse ea. E... e adevărat, trebuie să fim cinstiţi unul faţă de celălalt. Dacă mai există ceva între tine şi Maureen, mi-ar plăcea să ştiu imediat. Nu obişnuiesc să-mi pierd timpul cu ghicitori.

- Despre ce vorbeşti? Ce te-a făcut să crezi aşa ceva?

- Oh, v-am văzut adineauri! Ai făcut în aşa fel încât să vorbeşti singur cu ea într-un colţ al sălii.

El ezită înainte de a-i răspunde, părând că-i vine greu să-şi ascundă mânia.

- Te rog să mă scuzi, domnişoară detectiv, dar n-am făcut nimic ca s-o duc într-un colţ al sălii, aşa cum susţii tu! Maureen trece printr-o perioadă dificilă şi mi se pare

normal să încerc să-i vin în ajutor!

- Toţi traversăm perioade dificile în viaţă...

- Lissa, îţi repet că nu mai e nimic între mine şi ea! Dar, i-a spune-mi, nu-mi faci cumva o scenă de gelozie?

O privi sincer amuzat, satisfăcut că a găsit mijlocul s-o dezarmeze şi să devină stăpân pe situaţie.

- O scenă de gelozie? De unde ai mai scos şi caraghioslâcul ăsta?

- Din frumoşii tăi ochi verzi, îi şopti el la ureche. Şi intuiţia mea îmi şopteşte că ceea ce te enervează mai mult, este faptul de a fi geloasă. Nu te aşteptai la asta, nu-i aşa? Dar liniştеşte-te, ador scenele!

- Fă-mi semn când îţi vine mintea la cap...

- Mi se pare că domnişoara detectiv e prost dispusă, aşa, dintr-o dată!

Tonul lui sarcastic sfârşi prin a o descumpăni. Cu ce drept o lua, la urma urmei, peste picior? Şi cum să dezamorseze tentativa ei de provocare fără să se trădeze?

- Hai să plecăm, îi răspunse ea sec.

- Da, într-un minut.

Orchestra începu să cânte o melodie languroasă. Cât se poate de natural, Nick o lipi de el şi degetele lui îi mângâiară uşor spatele.

- Te gâdili?

- Da, puţin. Te rog să încetezi.

- Dar încerc să mă fac iertat, atâta tot. Blândeţea nu constituie cel mai bun mijloc să...

- Nick, suntem împreună doar pentru a lucra. Punct final.

- Te înşeli, scumpo! Ceva s-a schimbat între noi de când ne-am sărutat la clubul de sport.

Lissa era pe punctul să protesteze, când, brusc, un val de senzaţii o făcu să se înfioare din cap până-n picioare. Neobosit, Nick îi mângâia spatele, făcând să se nască în ea o senzaţie de bine cum nu mai cunoscuse de mult timp. Nu băuse decât o singură cupă de şampanie şi totuşi trupul ei căzuse pradă unei dorinţe nedesluşite. Aşa se făcea că, în mijlocul acestei serate mondene, nu se putea gândi decât la acest bărbat care o ţinea în braţe, la corpul viril de care dansa strâns lipită, la răsuflarea caldă care îi mângâia umărul.

Nick fu conştient de abandonul Lissei.

- Lissa, dacă am renunţa la război?

- Asta ar putea să ne creeze probleme, îi răspunse ea neconvinsă.

- N-ar fi momentul să spargem gheaţa?

- N-ar fi trebuit să accept să lucrez pentru tine.

- Care este numele pisicii tale?

- Arabella, dar cel mai des o strig Bella. De ce mă-ntrebi?

- Fiindcă mi-a trecut prin minte că semănaţi. Sălbatice, dar în fond senzuale...

Vocea raţiunii răsună brusc în mintea Lissei: trebuie cu orice preţ să termine cu acest joc periculos şi să redevină stăpână pe situaţie. Dar cum să se lupte cu aceste mâini senzuale? Se simţea ca paralizată, incapabilă să decidă ceva. Şi la urma urmei de ce să se simtă vinovată că îi face plăcere atingerea acestui bărbat? De ce ţinea morţiş să renunţe la un lucru care îi plăcea?

Pentru prima dată de mulţi ani, îşi permitea o clipă de senzualitate, lăsând frâu liber nevoii ei de tandreţe, dorinţei de voluptate. Ce era atât de condamnabil în asta şi cine în afară de ea era în măsură s-o condamne? în momentul când simţea că va ceda, orchestra se opri. Cu regret, Nick îşi slăbi strân- soarea braţelor.

- E târziu, Nick, oftă Lissa şi am o zi foarte încărcată mâine. Te rog, hai să plecăm.

Părăsiră ringul de dans şi se întoarseră la masă ca şi cum nimic nu se întâmplase, dar Nick ştia că făcuseră un pas decisiv unul spre altul.

începea să înţeleagă temperamentul Lissei şi intuia

faptul că va reuşi să se apropie de ea doar dacă se înarma cu o nesfârşită nerăbdare. Cel mai mic pas greşit, cea mai mică mişcare pripită ar putea fi fatale. Când rămaseră singuri în ascensor, Lissa tremură la ideea că Nick va reîncepe discuţia pe care o avuseseră pe ringul de dans, dar teama îi fu neîntemeiată.

- După cum mi se pare, n-ai pierdut timpul degeaba în seara asta, nu-i aşa?

- Ar fi fost ultimul lucru la care m-aş fi putut gândi!

- Vorbeşte-mi atunci despre rezultatele obţinute.

- Toţi oamenii cu care am vorbit cred că eşti un avocat excelent, dar mi s-a părut că mulţi dintre ei nutresc la adresa ta un fel... de duşmănie. De exemplu, consultantul acela, Predley. Am discutat puţin cu el şi...

- Predley! Ai discutat cu Predley? îmi promiseseşi totuşi să procedezi cu subtilitate.

- Şi cine a spus altfel? Am jucat rolul îndrăgostitei perfecte şi m-am dus să-l întreb, imaginează-ţi, de ce se uită urât la tine, fiindcă simt că mi se frânge inima. O scenă demnă de telenovele! Am aflat atunci că l-ai făcut să se simtă ridicol la două procese...

- Ce puteam face altceva? Omul ăsta e un adevărat bufon la tribunal. Doar nu m-o fi şantajând din cauza asta?

- Nu, nu cred că face parte dintre suspecţi, dar n-am ajuns însă în stadiul când putem elimina pe cineva. Un sfat: fii atent la el data viitoare când va pleda la tribunal.

- Am înţeles, şefa! Altceva, ce-ai mai aflat?

Chipul lui Maureen îi reveni atunci în minte Lissei, dar se abţinu să facă vreo aluzie. Povestea lor de dragoste - care poate nu murise încă - n-o privea pe ea, la urma urmei.

- Nu cred că Albert vrea într-adevăr să fie asociat al cabinetului de avocatură.

Nick pufni în râs.

- Aici, Lissa, dă-mi voie să te contrazic! Eşti o detectiv' de talent şi deşteptăciunea ta m-a impresionat întotdeauna, dar permite-mi să-ţi spun că te înşeli în privinţa lui Albert!

- Ai auzit vreodată că el ar fi vrut să fie psihanalist?

- Albert psihanalist!? Cine ţi-a spus asta?

- Soţia lui, Faye.

Ascensorul ajunsese în parcare. Se îndreptară spre Mercedes-ul gri metalizat.

- De cinci ani de când cunosc familia Dillard, Faye n-a catadicsit să-mi adreseze mai mult de zece cuvinte şi ţie, pe care nu te-a văzut în viaţa ei, îţi face confidenţe? Dă-mi voie să fiu mirat!

Umezeala din subsol o făcu să se înfioare pe Lissa. Fără îndoială că Nick observă asta, fiindcă se grăbi să-şi scoată haina şi să i-o pună pe umeri.

- Nu, te rog, Nick...

- Decolteul tău e splendid, dar mărturiseşte că ar fi o prostie să răceşti. Totuşi continuă, te rog, să-mi vorbeşti despre familia Dillard.

- Te înţeleg că o consideri pe Faye o femeie rece, dar e o impresie de suprafaţă. Când stai de vorbă cu ea,

îţi schimbi imediat părerea. Cred în primul rând că această femeie tânără e nefericită şi că asta i se datorează lui Albert. S-ar părea că el e prizonierul ambiţiilor tatălui său.

- Poate că aşa este, dar nu văd în ce măsură ne interesează asta pe noi.

- Ai dreptate, dar voiam totuşi să-ţi spun. Şi să ştii că săptămâna asta iau prânzul cu Faye... Nick! Atenţie!

O maşină se îndrepta în viteză spre Nick. Lissa se aruncă şi-l împinse, dar rămase ea în calea bolidului ucigaş.

- Lissa!

Strigătul lui Nick răsună în subsol. Tânăra rămăsese însă pe ciment. Se ridică încet, cu greutate, sprijinindu-se în cotul zdrobit.

- Ai... ai putut să citeşti numărul de inmatriculare? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

- Ce? Numărul?! Nu!

- Ar fi trebuit, fiindcă ne-ar fi fost de mare folos. Geamurile erau fumurii şi nu l-am putut vedea pe şofer. Ce ghinion!

îşi trecu mâna prin păr, pentru a-şi îndepărta şuviţele care îi căzuseră pe faţă.

- Ar fi trebuit să citim mai cu atenţie scrisoarea de şantaj... şantajistul ăla e gata să te omoare!

Tremurând încă de emoţie, Nick o luă pe Lissa de umeri şi o scutură cu putere.

- Ti-ai pierdut minţile, sau ce e? strigă el. Era gata să te facă praf!

- Asta face parte din munca mea.

- Nu, nu şi iar nu! După câte ştiu eu, nu eşti bodyguardul meu.

- Bun, dacă o iei aşa, data viitoare când o maşină se va năpusti spre tine, o să mă uit fără să mişc un deget! Şi o să-mi spun: „îmi pare rău, dar asta nu face parte din contractul meu”.

încercă să-şi întindă piciorul, dar genunchiul rănit îi smulse un strigăt de durere. Abia atunci îşi dădu seama că rochia se rupsese şi era pătată cu ulei de maşină.

- Doamne! Două sute de dolari aruncaţi la gunoi!

Exclamaţia ei îl făcu să zâmbească pe Nick. O privi cum
încerca în zadar să se ridice singură, apoi nu mai rezistă şi se aplecă, o prinse de talie şi o ajută să se scoale.

- Lissa, linişteşte-te. Oh, Lissa...

Privi o clipă chipul grav al tinerei femei, urmele de praf care îi murdăreau umerii goi, şi o sărută cu patimă. Mânia lui cedase în faţa unei dorinţe arzătoare. îşi lipi faţa de părul ei ciufulit şi mâinile lui alunecară pe spatele ei, trăgând-o şi mai aproape de el.

Lissa simţi că o părăsesc puterile, că i se înmoaie genunchii. Agăţându-se de el, se abandonă atunci vârtejului de emoţii care o cuprinseseră. Dar după câteva secunde, se crispă şi se îndepărtă brusc.

împrejurările nu erau cumva singurele vinovate de îmbrăţişarea lor pătimaşă? Imaginea lui Maureen îi veni în minte şi, într-o tresărire de orgoliu, Lissa îşi interzise să joace rolul unei amante de o seară. Trebuia să ţină seama de realitate. Nick era încă îndrăgostit de fosta lui

iubită, pe când faţă de ea nu simţea decât o atracţie pur fizică.

- Să ne întoarcem acasă, te rog, îi spuse ea cu răceală. Poate că e mai bine aşa, gândi Nick. Amândoi erau încă în stare de şoc, nereuşind să-şi dea seama de sentimentele lor. El ar fi dorit s-o îmbrăţişeze, s-o posede, dar se gândi la linia de conduită pe care şi-o impusese şi îşi înăbuşi această dorinţă nebunească, de teamă că o va brusca şi va pierde pentru totdeauna şansa de a o vedea apropiindu-se spontan de el. Şi dacă se gândea mai bine, dorinţa asta nu era totul deplasată când ea tocmai îşi riscase viaţa pentru el?

Intrară în apartament fără să-şi mai adreseze cuvântul. Lissa se duse direct în camera ei şi închise uşa. Nick rămase nemişcat în vestibul, cu privirea pierdută în gol.

Capitolul 5

- Bine, cred că nu mai am nimic de adăugat, încheie Winston Dillard aranjându-şi hârtiile după ce îi întrebase din priviri pe cei şase membri ai conducerii, reuniţi în jurul mesei mari de mahon cu un luciu impecabil.

Privirea lui întârzie asupra lui Nick care, contrar obiceiului său, părea la mii de leghe distanţă de şedinţă.

- Tu n-ai nimic de adăugat, Nick? Ceva elemente noi în afacerea Jerome? Ei, Nick!

- Hmm?

Revenind brusc pe pământ, Nick constată că toate privirile erau îndreptate spre el.

- Iertaţi-mă, dar mă gândeam la altceva...

- Cred totuşi că nu mă înşel spunându-ţi că weekendul s-a terminat, nu-i aşa?

Remarca sarcastică a lui Winston îi făcu pe toţi să râdă, cu excepţia lui Nick care îi privi cu un aer îngrijorat şi iritat totodată. Nu, pentru el, weekendul nu se terminase. Era şi acum năucit de tot ce se întâmplase, şi începuse să se teamă de ce era mai rău.

- Vorbeai despre afacerea Jerome... spuse Nick gândin- du-se la ce le-ar putea spune colegilor lui. Va urma o confruntare în afara tribunalului între cele două părţi, miercuri după-amiază.

Winston îl privi uimit o fracţiune de secundă.

- Aha, e un lucru bun. Şi cine se află la originea acestei confruntări, noi sau ei?

- Ei. Am impresia că sunt gata să facă unele concesii. Totuşi, nu cred că clientul nostru va renunţa atât de

uşor la proces.

- Nu e nevoie să-ţi reamintesc, Nick, că avem de-a face cu un grup puternic, foarte puternic chiar.

Nici nu-ţi închipui tu cât de puternic! gândi Nick dând din cap. Atât de puternic încât nu ezita să pună în joc viaţa persoanelor despre care cred că le pot încurca afacerile. Totuşi, Lissa părea convinsă de loialitatea lui De Palma şi de completa lui nevinovăţie. Imaginea Lissei îl făcu să-şi întrerupă şirul gândurilor; pierdut în visare nici nu-şi dădu seama că ceilalţi părăseau sala, până în momentul când Winston îi puse mâna pe umăr.

- E totul în regulă, Nick?

- Da, da. Poate că sunt puţin cam preocupat, dar...

- înţeleg, e ceva personal. Şi bineînţeles că ai dreptul să-mi spui că asta nu mă priveşte.

Nick ezită. Rareori erau de aceeaşi părere, dar, totuşi, Winston era asociatul lui de mulţi ani şi putea avea încredere în el.

- Da, e ceva personal, dar nu ceea ce crezi. Ca să dau repede cărţile pe faţă, sunt şantajat.

- Doamne! Dar... cine? De ce?

- Ah, dacă aş şti! Nu pot încă să-ţi dau detalii, fiindcă asta ar risca să dăuneze anchetei.

- Sper că ai anunţat poliţia!

- Nu, am apelat la serviciile unui detectiv particular. Alte persoane sunt compromise şi m-am gândit că ar fi mai bine să nu atrag atenţia mass-media anunţând poliţia. Din nefericire, nu ştiu dacă aş mai putea mult timp s-o evit, fiindcă lucrurile au luat o nouă întorsătură.

Vineri seară, când am plecat de la serată, o maşină a încercat să ne omoare pe Lissa şi pe mine.

- Cum?! Dar e îngrozitor!

Winston se dădu puţin înapoi ca să se sprijine de masă. Părea extrem de îngrijorat şi de neliniştit.

- Şi ce face Lissa?

- Are câteva zgârieturi urâte, dar nu e genul de femeie care se lasă intimidată.

- Bun, cu atât mai bine, dar când mă gândesc că vi s-a întâmplat asta în plină lună de miere! E îngrozitor.

Remarca lui Winston îl făcu să se schimbe la faţă pe Nick care începuse să regrete că o amestecase pe Lissa în povestea asta. Fu tentat pentru o clipă să-i divulge asociatului său identitatea reală a tinerei şi natura exactă a relaţiilor lor, dar se răzgândi. Ar fi simţit că o trădează dezvăluind secretul lor.

- Nick, trebuie să telefonezi la poliţie, trebuie neapărat!

- Imposibil. Dacă n-ar fi vorba decât de mine, n-aş ezita. Dar au şi fotografii... reputaţia unei femei căsătorite este în joc.

- Lissa?

- Nu, altcineva, dar fotografiile sunt trucate.

- înţeleg.

- în sfârşit, n-am timp acum să-ţi spun mai multe. Scopul şantajistului este să mă vadă părăsind Chicago.

- De ce?

Nick râse nervos.

- închipuieşte-ţi că asta e întrebarea pe care mi-o

pun şi eu, dar îţi jur că voi sfârşi prin a afla!

- Nick, te pot ajuta în vreun fel?

- îţi mulţumesc, Winston, dar pentru moment, nimeni n-o poate face.

Aruncă o privire spre ceas.

- Acum trebuie să te las, fiindcă probabil că mă aşteaptă un client. Ah, un ultim lucru, totul rămâne între noi, da? Nu vorbi nimănui despre asta, nici măcar lui Maggie.

- Nu, nu bineînţeles. Contează pe mine.

Winston îl lăsă să plece şi rămase câteva clipe gânditor, aflat încă sub şocul celor spuse de Nick.

***

Ar fi trebuit măcar să-i telefoneze ca să-l anunţe de venirea ei, gândi Lissa în timp ce împingea uşa de sticlă de la Dillard, Collins, Montgomery şi Asociaţii. Trecuse de prânz şi fără îndoială că Nick plecase deja la masă. Funcţionara de la informaţii îi indică biroul lui Nick printre două înghiţituri dintr-un monumental sandviş cu cruditătţi.

Dacă era plecat, Lissa putea măcar s-o întrebe pe secretară unde îl putea găsi. Vorbise de multe ori cu Anna la telefon şi i se păruse foarte amabilă, înzestrată cu simţul umorului, ceea ce o făcea să presupună că se vor înţelege bine.

- Bună ziua! îi spuse secretara ridicând capul în timp ce Lissa se apropia de biroul ei. Cu ce vă pot ajuta?

- Bună ziua, Anna. Spune-mi de exemplu că n-a plecat încă. Eu sunt Lissa.

- Ah, tu eşti! Acum îţi recunosc vocea. Mă bucur că

te pot cunoaşte şi altfel decât prin telefon. Ai noroc că a fost în întârziere cu toate întâlnirile programate astăzi, aşa că mai e încă...

- Anna, mi s-a părut că aud... Lissa! interveni Nick deschizând uşa biroului său.

Se priviră câteva momente fără se se mişte, ca hipnotizaţi.

Fără să scoată nici un cuvânt, Anna îi privi amuzată. Era evident pentru ea că aceşti doi tineri vor fi prinşi într-o poveste de dragoste complicată, dar intensă. Lissa Paris era mai frumoasă decât îşi închipuise ea. Şi îl va face în mod sigur mai fericit pe Nick decât imprevizibila Maureen Johnson.

- Eu... ar fi trebuit să te sun.

- Eşti întotdeauna binevenită aici, ţi-am mai spus asta.

- Am avut o treabă prin cartier şi mi-am spus că...

- Sunt bucuros că ai trecut pe aici.

Nu se mai văzuseră de aseară, fiindcă Nick plecase de acasă cu noaptea în cap. El îşi puse mâna pe obrazul ei şi o privi cu tandreţe. Lissa ezită înainte să-l ia de mână, dar în cele câteva secunde, toată tensiunea, toată nervozitatea acumulate în timpul weekendului, se risipiră, lăsând loc emoţiei revederii.
Extrem de natural, Nick se aplecă spre ea ca s-o sărute delicat pe buze, sărut la care Lissa îi răspunse la rândul ei, la fel de natural.

Când uşa biroului se închise în urma lor, Anna oftă visătoare, apoi se ridică să plece la masă.

Sprijinit de uşa capitonată, Nick o privea pe Lissa a cărei siluetă se desena pe albastrul cerului din Chicago. Arăta splendid în costumul ei din jerse verde care contrasta cu părul castaniu revărsat în bucle pe umeri. Nu-şi pusese fustă, probabil ca să nu i se vadă genunchii juliţi, dar picioarele ei erau grozav de bine puse în valoare de pantalonii strâmţi.

- Verdele e culoarea ta, spuse el zâmbind.

încercând să-şi ascundă tulburarea care o cuprinsese din momentul în care îl revăzuse, Lissa evită să-l privească în ochi şi, cu un aer vesel, începu să-i inspecteze biroul.

- Ce noroc pe tine să lucrezi într-un loc atât de frumos!

Nu fu deloc mirată să constate că încăperea amintea de
atmosfera din apartamentul lui. Mobilele erau sobre şi rafinate: un birou mare din acaju, original prin forma lui în semilună, şi două fotolii de piele aranjate în faţa lui. O bibliotecă mare acoperea un perete întreg. Lissa recunoscu gustul lui Nick pentru vechile stampe japoneze, care se aliniau pe ceilalţi pereţi.

- Cărui fapt îi datorez onoarea vizitei tale, dragă Lissa?

- Am noutăţi. M-am gândit că ţi-ar plăcea să le afli primul!

„Deci ăsta e adevăratul motiv al vizitei ei! Ce idiot am fost
crezând că n-a venit decât să mă vadă”, gândi

dezamăgit Nick.

- Foarte bine, spuse el atunci cu o voce indiferentă. Ti-e foame?

- Nu prea.

Nu mâncase decât o tartină de dimineaţă, dar ideea că ar trebui să ia prânzul în tête-à-tête cu Nick îi tăiase pofta de mâncare.

- Nici mie! In acest caz, dacă am merge să facem un tur cu maşina?

înainte să plece, Nick scrise repede un bileţel în atenţia
Annei, prin care îi transmitea că nu e de găsit şi că nici nu ştie la ce oră va reveni. Apoi traversară holul pustiu de la intrare şi ajunseră în parcare fără să întâlnească pe nimeni.

- Cum îţi merge piciorul, Lissa?

- Mult mai bine, dar nu arată deloc frumos. Şi tu, tu ai avut o dimineaţă plăcută?

- Nici o scrisoare anonimă, nici un bolid pe urmele mele! Ar trebui să mă consider fericit.

- înveţi repede teoria relativităţii grijilor, nu-i aşa? spuse ea instalându-se în maşină.

- Ei, care sunt noutăţile? întrebă Nick, demarând.

- In privinţa fotografiilor şi a lui Karen Jerome. Am vorbit cu ea în dimineaţa asta şi...

- I-ai telefonat lui Karen?

- Nu, m-am dus s-o văd.

Auzind aceste cuvinte, Nick fu gata să treacă pe roşu.

- Eşti complet nebună! Fără măcar să-mi spui dinainte?

- De când trebuie să-ţi cer ţie autorizaţie despre felul cum înţeleg să-mi fac ancheta?

- Dar Lissa, viaţa ei particulară n-o priveşte decât pe ea şi noi doi nu avem dreptul să ne amestecăm. Probabil că s-a simţit teribil de jenată.

- Chiar deloc, fiindcă nu ea este femeia din fotografii.

- Evident, îmi închipui că ea ţi-a spus asta şi că tu ai crezut-o! Ce-ar fi trebuit să-ţi zică altceva?

- Eu te-am crezut pe tine! Şi pe urmă, ea are un tatuaj roz pe sânul stâng şi un şantajist bun n-ar fi ratat în nici un caz ocazia să se servească de acest element. Numai că al tău e cam în criză de informaţii.

- Şi dacă minţea? Ai văzut tu, cu ochii tăi, tatuajul?

- Da, fiindcă în asemenea cazuri, nu mai e loc şi de false pudori.

Gânditor, Nick coti în direcţia lacului. Aerul era răcoros, dar soarele reuşise să treacă prin barajul des de nori care planau deasupra oraşului cu câteva ore în urmă. Probabil că suprafaţa argintie a lacului arăta splendid în bătaia razelor de soare.

- Bun, dar asta tot nu ne face să ştim mai multe despre identitatea şantajistului, nu-i aşa?

- Nu, dar am aflat altceva. Am primit un mesaj de la De Palma.

- Doar n-o să ne lumineze el!

- Lasă-mă cel puţin să termin! închipuieşte-ţi că ştie cine a trucat fotografiile...

Lissa se întrerupse o secundă ca să savureze efectul, apoi reluă:

- M-am dus să-l vizitez pe „artist" cu Rocco.

- Cine mai e şi Rocco ăsta?

- Bodyguardul lui De Palma. Mario a preferat să mi-l împrumute şi, într-adevăr, mi-a fost de mare ajutor. Rocco e atât de impresionant încât tipul nu s-a lăsat rugat să vorbească.

- Concluzia?

- Nimic foarte interesant încă, cu excepţia faptului

că bărbatul care i-a adus fotografiile era înalt şi slab. Părea sărăntoc, dar a plătit cu bani gheaţă, spunând că clientul lui îşi poate permite.

Lissa, care se întoarse spre el să-i expună faptele, constată cu uimire că Nick rămâne totuşi impasibil.

- înţelegi ce înseamnă asta, Nick? Şantajistul tău l-a angajat ca să facă o treabă murdară în locul lui! Este vorba deci de cineva pe care îl cunoşti bine, o persoană care ştie că te ocupi de afacerea Jerome şi care şi-a bazat planul pe ea. Gândeşte-te bine, Nick, te rog! Cine ar avea interes ca tu să părăseşti Chicago?

- Habar n-am! Trage la sorţi şi vei afla! Uite, de exemplu bietul Albert! Sau chiar Anna! Opreşte-te la cine doreşti!

- Calmează-te, Nick... Ei, intri pe stop în intersecţie!

Nick frână la mustaţă, doar la câţiva centimetri de autobuzul oprit. Un vuiet de claxoane se ridică imediat în spatele Mercedes-ului. La capătul nervilor, Nick coti pe prima stradă la dreapta şi opri motorul. Acolo încercă să-şi recapete calmul respirând regulat, dar ideea că fusese cât pe-aci să moară amândoi din cauza lui îl scotea din minţi. Lissa nu spuse nimic ca să nu-l tulbure şi mai mult.

- îmi pare rău, Lissa!

- Nick, cred că afacerea asta îţi distruge nervii. Poate că ar trebui să te adresezi unui alt detectiv sau mai bine să te duci la poliţie.

- Vrei să renunţi la anchetă?

Ea îşi întoarse capul şi privi pe fereastră.

- Nu ştiu, dar cred că ar fi mai înţelept.

Apoi închise ochii şi îşi sprijini capul de spătarul scaunului.

- Dar asta nu mă va împiedica să te doresc, îi spuse el coborând glasul.

- Nick, trebuie să stăm de vorbă.

Lissa nu coborâse din maşină trântind portiera şi făcându-l în toate felurile ci doar oftase, şi această reacţie neaşteptată îl uimi pe Nick. Trebuia oare să interpreteze aceste ultime vorbe ca semnul unui nou angajament din partea Lissei?

- Când? în seara asta?

- Trebuie să fac o investigaţie în altă afacere şi cred că mă voi întoarce foarte târziu.

- Nu-i o problemă, în ultimele zile nu reuşesc să adorm decât foarte târziu, aşa că o să te aştept.

- Foarte bine, atunci pe diseară, spuse Lissa deschizând portiera.

- Stai, unde te duci? Să te las undeva.

- Nu, nu, e în regulă, am maşina parcată în apropiere.

Coborâse deja. Neputincios, Nick o privi îndepărtându-se.

Lissa îşi lăsase mantoul în maşină şi acum îi era frig. Ridică
gulerul taiorului şi lungi pasul. De fapt, îl minţise pe Nick. Maşina ei se afla pe cealaltă parte a lacului, aproape de casa ei, dar preferase să se despartă cât mai repede de el. Şi reuşi să găsească destul de uşor un

taxi care o va duce acasă, unde îşi va prepara la iuţeală o supă.

***

Era aproape două noaptea când Lissa părăsi discoteca plină de fum unde îşi petrecuse ultimele trei ore. Muzica îndrăcită şi mişcările frenetice ale dansatorilor îi dăduseră o durere îngrozitoare de cap. Cum naiba se puteau înnebuni unii după un asemenea loc?

Pantofii cu tocuri înalte îi nenorociseră picioarele şi nu mai avea decât o dorinţă: să-şi scoată cât mai repede minijupa din piele, cerceii grei de argint care îi atârnau de urechi şi să se culce fără a mai da ochii cu Nick. Ce bine ar fi fost să-l găsească adormit! Dar ea ştia că el o va aştepta în salon.

Când băgă încet cheia în broască, auzi un zgomot în apartament. îşi scoase imediat revolverul din poşetă şi dădu cu piciorul în uşa întredeschisă.

- Mâinile sus!

Stând în patru labe pe mochetă, Nick se întoarse supus.Tocmai aduna cioburile unei lămpi. în mod clar, nu se mai afla nimeni în apartament în afară de el. Lissa se simţi ridicolă.

- Am auzit un zgomot şi am crezut că...

Dar nu-şi termină fraza. îşi băgă arma inutilă în poşetă şi se prăbuşi pe un fotoliu din apropierea bibliotecii.

Nick o privea cu ochii holbaţi. Ştia că Lissa poartă întotdeauna o armă asupra ei, dar n-o văzuse niciodată în acţiune. Sau poate că ţinuta ei îl uimea şi mai mult?

- Pur şi simplu am răsturnat o lampă. îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el fără să înceteze s-o privească din cap până-n picioare şi invers.

Era îmbrăcată numai în piele şi purta nişte ciorapi lucioşi care accentuau lungimea şi forma perfectă a picioarelor.

- Te întorci dintr-un local de noapte? Sper măcar că te-ai distrat. Muzica a fost bună?

Prea obosită ca să-i răspundă prompt, Lissa îşi scoase încet pantofii.

- Ascultă, nu ţi-am zis că am de făcut o investigaţie pentru una din anchetele mele?

- Se pare că e vorba de un caz mai pasionant ca al meu!

Ea începu să adune unul câte unul cioburile care se găseau
la picioarele ei, dar fiecare din gesturi îi trăda nervozitatea.

- Ce se petrece în fond? Ce ai să-mi reproşezi? Ţi s-a întâmplat ceva în absenţa mea?

- Nu, nu-ţi face probleme, am stat aici liniştit aşteptând să sparg lampa exact când intrai tu.

Se părea că Nick era hotărât să n-o cruţe în seara asta de sarcasmele lui. Lissa îşi scoase oftând bluzonul cu franjuri.

- Nu mă aflu aici ca să te supraveghez, dacă asta insinuezi! Meseria mea constă în a-i ajuta pe oamenii aflaţi în dificultate. Punct final! Permite-mi să te părăsesc chiar acum, fiindcă mă simt epuizată. Am avut

o zi foarte dură.

- Sunt convins de asta. Probabil că ai fost foarte solicitată plimbându-te în această ţinută pe străzile din Chicago!

- Ia ascultă, drept cine mă iei în fond?

Se ridică brusc şi se îndreptă spre culoar. Nick o urmări.

- M-am săturat, Lissa! Ce joc faci? Dacă vrei să mă faci să-mi pierd capul, ei bine, bravo, ai reuşit!

Şi, pe neaşteptate, o sărută cu patimă, strângând-o cu putere în braţe. La început ea se zbătu cu furie, dar strân- soarea lui Nick era atât de puternică, sărutul lui atât de plăcut, încât în curând se dădu bătută.

- Lissa, mi-am petrecut întreaga seară plimbându-mă ca un leu în cuşcă prin salon fiindcă îmi făceam griji pentru tine, îi spuse el, în timp ce buzele lui alunecau pe gâtul ei.

- Nu trebuie. N-am avut nevoie de nimeni ani de zile, aşa că n-o să mă schimb tocmai acum!

Răsuflarea lui Nick îi încălzea ceafa, luându-i puterea de a-i rezista.

- Lissa, nu cred în imaginea de femeie rece cu care vrei să mă convingi. Mărturiseşte că faptul de a nu te mai simţi stăpână pe tine însăţi te sperie. Ştiu că mă doreşti...

- Iar eu nu ştiu decât un singur lucru: că te detest!

- Destul de încurajator...

Dacă Lissa încercase disperată să se apere contra asalturilor propriei sale dorinţe, Nick era hotărât de

această dată să precipite cursul lucrurilor şi să-i înfrângă rezistenţa. O ridică în braţe şi o culcă pe canapea. Lissa se lăsă în voia lui, incapabilă să se opună mişcărilor lui pline de blândeţe. Apoi foarte calm, Nick se întinse alături de ea şi începu să-i mângâie decolteul. Timp de o clipă, Lissa închise ochii, ca pentru a se concentra mai bine asupra senzaţiei de plăcere. Nick o acoperea cu mici sărutări, gura lui urmând traseul descris de degete.

- Nick, opreşte-te...

- Nu te mai minţi singură, îi şopti el.

- Calci regulile jocului.

-Jocul n-a fost duplicitar de la început, dragostea mea?

învinsă, ea se abandonă îmbrăţişării din ce în ce mai pasionate şi, foarte repede, vorbele deveniră inutile.

- Spune-mi că mă doreşti şi tu, îi şopti el între două sărutări.

Dar fără să-i aştepte răspunsul, îşi strecură mâna în corsaj şi îi mângâie sânii. Un val de plăcere o copleşi pe Lissa care, dându-şi capul pe spate, lăsă imediat să-i scape un mic geamăt. Dar, ca şi cum acest geamăt o speriase, Lissa fu cuprinsă de panică: trebuia neapărat să-şi revină înainte să fie prea târziu. De ce se lăsase în voia simţurilor?

- Opreşte-te, te rog!

Dar Nick n-o auzi şi continuă s-o mângâie. Atunci ea îl prinse cu putere de încheietura mâinii.

- Nick, te implor, opreşte-te!

El îşi ridică uimit capul şi o privi drept în ochi. I se păru că vede în ei o umbră de teamă.

- Dar eu... Nu vreau... nu, niciodată n-aş fi...

Tulburarea lui o înduioşă. Trecându-şi degetele prin păr,
începu să-şi încheie cu cealaltă mână nasturii costumului.

- Nu e vina ta, Nick, ci a mea.

îi venea greu să-i susţină privirea. Ce-ar mai fi putut ea să-i spună după ce gustase în braţele lui promisiunea unor asemenea plăceri? Nu avea dreptul să-l mintă.

- Nick, e adevărat că te doresc cu toată fiinţa mea; nu, nu te-ai înşelat, ai ştiut să citeşti în mine, dar nu voi merge mai departe. Nu pot.

El o privea năucit, atât de frumoasă cu părul ciufulit care îi dădea un aer puţin sălbatic, ascultând-o cum îi spunea, ca într-un vis urât, că nu va fi a lui. Era ca şi cum spărsese ceva, ceva minunat, un lucru pe care nu va fi niciodată în stare să-l refacă din cioburi.

- Nu mi-au plăcut niciodată aventurile fără viitor...

- Dar cine vorbeşte de „o aventură”?

- Numeşte-o cum vrei, în orice caz nu mă simt în stare.

- Eşti pe cale de a-mi spune că... nu mai vrei să facem dragoste?

Ce voia ea să-l facă să înţeleagă? Nici ea nu mai ştia. îşi
reaminti de sărutarea din parcare, de tot ceea ce simţise atunci şi înţelese că e gata să se piardă într-un

labirint de principii şi dorinţe contradictorii.

- Am hotărât de mult timp că dragostea e un domeniu în care dau greş şi că e mai bine pentru mine să mă feresc de decepţiile sentimentale.

Nick se aşează pe canapea şi Lissa profită imediat de ocazie ca să restabilească o distanţă fizică între ei, dar el îi înconjură talia cu braţul şi o invită să se aşeze alături de el.

- Vorbeşte-mi, Lissa..

La atingerea mâinii lui, Lissa ar fi trebuit să se simtă din nou neliniştită, dar, lucru curios, vocea lui Nick o liniştea şi apropierea lui o încuraja. în mod firesc, îşi sprijini capul de umărul lui şi îl lăsă să-i mângâie mâna.

- Nu sunt eu prietenul tău, Lissa?

- Prietenii îşi petrec serile discutând, bând un pahar, dar...

- Principalul este un raport de încredere, asta e tot ce contează. Tu n-ai încredere în mine?

- Ba da, bineînţeles...

- Atunci, deschide-ţi inima. Cu adevărat.

Inima ei era o rană deschisă în noaptea asta. Lissa oftă.

- Nick, toate fiinţele pe care le-am iubit în viaţa mea au murit sau au plecat. Poţi oare să înţelegi ceea ce simt?

- Probabil că ai suferit enorm. Povesteşte-mi tot.

- Nu mi-am cunoscut niciodată tatăl, iar mama mea a murit când aveam doar zece ani. După aceea am locuit singură. Poţi să-ţi închipui ce înseamnă să

locuieşti singură în Chicago, când ai numai zece ani? Asta înseamnă că strada era casa mea. Mi-am petrecut luni de zile în cele mai îngrozitoare cartiere, unde mă descurcam cum puteam. Ca să mănânc furam sau cerşeam. Dormeam prin ganguri sau prin holurile caselor.

- Şi nu ai fost niciodată adoptată?

- Ba da, m-au văzut mai multe asistente sociale, am fost internată şi într-un centru de orfani, dar n-am rămas mult timp acolo. Fiindcă era şi mai rău decât pe stradă. Preferam să fiu liberă.

- Până când l-ai întâlnit pe unchiul Fred.

Nick nu-l cunoscuse niciodată personal, dar numele de Fred Paris era cunoscut de toţi avocaţii şi judecătorii din oraş. Ştia că fusese un „suflet mare”, după cum se zicea, pasionat de dreptate şi altruist şi care se confruntase adeseori cu afaceri periculoase, încâlcite neezitând niciodată, cu toată influienţa Mafiei, să dejoace planurile traficanţilor şi proxeneţilor din Chicago. Numele său îşi lăsase în special amprenta în domeniul moravurilor şi Nick auzise pentru prima oară vorbindu-se despre el când trebuise să pledeze într-o afacere de prostituţie.

- Da, Fred...

Lissa tăcu o clipă şi, fără să-şi dea seama, mângâie la rândul ei mâna lui Nick.

- Nu mă cunoştea, fiindcă rupsese orice legătură cu familia mea, şi nici eu nu ştiam cine este. Mult mai târziu am descoperit că între noi există o legătură de rudenie. La început dormeam în maşina lui, fiindcă n-o închidea niciodată cu cheia. Noaptea mă strecuram în ea şi mă acopeream cu o cutie ca să nu fiu văzută iar în zori îmi luam tălpăşiţa. Asta a durat vreo şase luni, până când m-a descoperit într-o dimineaţă când nu mă putusem trezi la timp.

Lissa zâmbi.

- Fred era un om deosebit. S-a purtat foarte dur cu mine la început şi trebuie să-ţi mărturisesc că nu-i uşuram deloc sarcina. Aveam pe atunci doisprezece ani şi credeam că ştiu totul. Am reuşit de câteva ori chiar

să-l duc de nas. Dar avea o inimă de aur. De la el am învăţat totul, mă ţineam peste tot după el ca să văd cum procedează şi câteodată îi puneam şi întrebări. Dacă ai şti câte cărţi de drept penal şi romane poliţiste am „înghiţit" în acea perioadă.

- Câţi ani aveai când a murit?

- Douăzeci şi unu. Am crezut că n-o să-mi mai revin niciodată. El reprezenta totul pentru mine: un tată, un frate, un prieten. îmi închipui că de aceea, când a intrat Alen în viaţa mea, i-am dăruit totul. Aveam nevoie de cineva de încredere pe care să mă pot bizui.

Un val de gelozie îl cuprinse pe Nick, auzind-o vorbind despre acea dragoste exclusivistă a Lissei.

- Şi cu ce se ocupa acest Alen? întrebă el pe un ton bănuitor.

- Cu nimic, niciodată n-a făcut nimic. Era frumos ca un zeu şi asta îi era de ajuns ca să se descurce. Eu eram cea care câştiga bani, de pe urma agenţiei pe care mi-o lăsase Fred. Lucram din greu pentru Alen, dar ce importanţă avea?

Nick îi mângâia acum braţul şi Lissa se gândi pe neaşteptate că nu cunoscuse niciodată asemenea momente de tandreţe alături de fostul ei soţ.

- Şi pe urmă ce s-a întâmplat?

- Alen a întâlnit o altă femeie, o artistă boemă şi pasionată ca el, după cum susţinea. Mi-a luat toate economiile şi au plecat amândoi pe Coasta de Vest. Ne-am revăzut doar în ziua divorţului şi, de atunci, nici o veste. A trebuit s-o iau din nou de la zero şi atunci mi-

am jurat că n-o să mă mai ataşez de nimeni, fiindcă am avut numai necazuri din cauza asta.

- Dar...

Nick ar fi vrut să-şi exprime compasiunea, dar nu ştia ce să spună.

- Câteodată, declară Lissa cu umor, îmi spun că ar trebui să-mi scriu memoriile şi să le trimit unui producător de la Hollywood! S-ar putea face o melodramă de succes, nu crezi?

- îţi datorez scuze, Lissa. Dacă aş fi ştiut, nu te-aş fi...

- Nu, nu-mi datorezi nimic, Nick. Prietenia ta contează foarte mult pentru mine şi nu vreau s-o pierd. Iată de ce prefer să rămânem în punctul ăsta. Poveştile de dragoste m-au costat prea mult.

Nick nu încercă s-o reţină când Lissa se ridică. Ardea de dorinţa de a o îmbrăţişa, de a-i spune că tot ce-i povestise era de domeniul istoriei, dar acum nu mai voia să rişte.

- Lissa, se hazardă el totuşi, câteodată n-ai de ales, dragostea te ia prin surprindere şi degeaba reacţionezi, e mai puternică decât orice.

- Să lăsăm asta în seama poeţilor şi tragedienilor! Ce-ai zice acum de o noapte bună de somn? Avem mare nevoie de odihnă amândoi, spuse ea luându-şi pantofii şi geanta.

- De acord, dar cu o condiţie...

Se ridică la rândul lui şi o luă în braţe.

- Care? întrebă ea încordată.

- Să mă săruţi şi să-mi urezi noapte bună.

- Nick, ai uitat deja tot ce ţi-am povestit?

în chip de răspuns, Nick îşi lipi buzele de ale ei. Lissa simţi că îi fuge pământul de sub picioare şi nu încercă să se ferească. Când strânsoarea braţelor lui slăbi, ea clătină din cap, supărată dar şi tulburată.

- Nick, ce mă fac eu cu tine?

- Noaptea e un sfetnic bun, scumpa mea. Du-te repede la culcare.

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă când intră în bucătărie, Lissa fu extrem de surprinsă să-l găsească acolo pe Nick, care tocmai se pregătea să pună cafetiera în priză.

- Sunt oare victima imaginaţiei mele? Tu, aici?

Nick se întoarse spre ea şi îi zâmbi. Cât de frumoasă era, deşi taiorul ei verde avea o croială puţin cam severă după gustul lui, iar cearcănele mari îi scoteau şi mai mult în evidenţă paloarea chipului. Dacă ar fi fost după el, s-ar fi repezit la ea şi ar fi luat-o în braţe, dar nu făcu absolut nimic. Se părea că Lissa dorea să restabilească o oarecare distanţă între ei şi era mai bine să n-o sperie dis-de-dimineaţă.

- Degetul meu mic îmi spune că n-ai dormit prea mult azi- noapte.

- Stai jos! Cafeaua este gata şi cornurile la fel.

- Dar trebuia să fii de mult la birou! exclamă Lissa care nu se simţea în stare să facă faţă farmecului degajat de Nick.

- Nu-ţi face griji, am anunţat-o pe Anna. Ştiam că o să ai nevoie de mine!

- Mai degrabă de cafea am nevoie!

Fără să clipească, Nick o servi cu o ceaşcă.

- O să-mi arunci cafeaua în faţă dacă o să-ţi spun că eşti deosebit de frumoasă în dimineaţa asta?

- Chiar că eşti incorigibil!

- Te asigur că nu e ceea ce crezi, ci pur şi simplu o remarcă... E greşeala mea dacă te găsesc frumoasă? adăugă el scoţând cornurile din cuptor.

- Frumoasă? Cu părul ăsta ciufulit? Şi nici măcar nu m-am fardat!

- Aşa e, ai dreptate, dădu Nick din cap, făcând câţiva paşi înapoi ca s-o poată privi mai bine. Arăţi îngrozitor! îţi mulţumesc că mi-ai atras atenţia.

- Zăpăcitule!

Dar Lissa surâse între două înghiţituri de cafea.

- Ia şi un corn, sunt grozave.

Lissa îl privi muşcând cu poftă dintr-al lui.

- Nu, mulţumesc, nu mănânc niciodată dimineaţa.

- Dar nu e un mic dejun în adevăratul sens al cuvântului! Doar ceva de pus în gură înainte să înfrunţi blocajele de circulaţie! O să vezi tu, duminică, ce consider eu un mic dejun! în sfârşit, nu vrei, asta e dar greşeşti!

Nick renunţă s-o mai convingă şi se concentră asupra ceştii lui de cafea. Azi-noapte, stând în pat, în loc să numere oile până la zece mii ca să adoarmă, se amuzase stabilind o listă de motive pentru care trebuia să renunţe la Lissa. Pe de o parte, ea nu voia să se angajeze într-o nouă poveste de dragoste, asta îi era limpede. Pe de altă parte, ea avea nevoie de multă tandreţe care să-i cicatrizeze rănile adânci ale sufletului. Desigur că el era gata să investească şi să-i dăruiască întreaga lui dragoste, dar ce garanţie ar fi avut în schimb? Şi iată că acum voia să mai treacă un motiv pe lista lui. Lissa nu părea prea bine dispusă în dimineaţa asta.

Pe coloana alăturată, ar fi putut în schimb să scrie o

groază de motive pentru a persevera în dragostea lui: îi făcea o nespusă plăcere s-o privească, s-o atingă şi s-o surprindă cântând în gura mare, sau pur şi simplu s-o ştie în casa lui. Dar o iubea mai ales pentru toate motivele enumerate în prima coloană. Lissa nu voia o poveste de dragoste, dar totul în ea dovedea că şi-o doreşte nespus. Cu el. Avea nevoie de tandreţe, de dragoste şi el se simţea gata să i le dăruiască. în sfârşit, chiar dacă ea nu făcea parte din genul „matinal", zărise parcă în ochii ei o luminiţă amuzată.

- Ei, şi ce program ai pe ziua de azi? o întrebă Nick.

Şi brusc, Lissa îşi dădu seama că uitase complet să-i telefoneze unuia dintre clienţii ei. Se întunecă la faţă.

- Am zis ceva ce nu trebuia?

- Nu, nu, deloc. Tocmai mă întrebam cum să-i explic unui bunic îngrijorat că nepoata lui, o puştoaică de şaptesprezece ani nu mai vrea să se întoarcă acasă?

- Acum pricep! Ăsta era motivul ţinutei de vampă de azi- noapte şi al prezenţei tale prin localuri! Din cauza acestei fete!

- Bineînţeles. Văd că a început să-ţi meargă mintea!

- Iar eu îmi cer scuze pentru atitudinea mea batjocoritoare de aseară.

- Nu-i nimic, n-aveai de unde să ştii, spuse ea încurcată, ridicându-se să-şi pună ceaşca în chiuvetă.

Nick se ridică la rândul lui şi îi cuprinse talia.

- Nick, credeam că am căzut de acord?

- Hmm... vreau doar să te sărut onorabil pe obraz!

Lissa nu se putu împiedica să zâmbească şi,

bineînţeles, simţi nevoia să-şi încolăcească mâinile în jurul gâtului lui Nick. Oftând uşor, închise ochii, lăsându-se în voia emoţiilor.

- Oh, Nick, te detest, fiindcă eşti atât de dulce, şopti ea.

- Mulţumesc de compliment! Iar mie mi se pare de-a dreptul insuportabil farmecul tău devastator! Apropo, dacă am lua împreună prânzul?

- Imposibil, mă văd cu Faye Dillard.

- La ce te aştepţi în fond de la ea?

- Nu ştiu încă, dar o să-ţi aduc totul la cunoştinţă la momentul potrivit, spuse ea pregătindu-se să iasă din bucătărie.

- Unde te duci?

Soneria telefonului nu-i lăsă timp să răspundă. Nick se duse să răspundă.

- Este Lady Macbeth, îi spuse el Lissei zâmbind.

- Allo, Faye, bună! Ce s-a întâmplat?

- Scumpă Lissa, îmi pare rău că te-am sunat tocmai acum dar trebuie să anulez întâlnirea noastră. O să crezi că o fac intenţionat, dar e ceva independent de voinţa mea. Winston mi-a telefonat ca să mă roage s-o înlocuiesc pe Maggie la dejunul de la club, fiindcă ea nu se simte prea bine. Nu puteam să zic nu, mă înţelegi?

- Da, da, bineînţeles. în acest caz, să ne întâlnim joi.

- Mi-e teamă că nici atunci nu pot. Albert mi-a propus să petrecem un weekend la ţară. Cred că va fi o ocazie bună să mai fim şi noi între patru ochi.

- Sunt foarte fericită să aud asta, Faye. Ei bine,

sună-mă săptămâna viitoare şi o să fixăm o altă întâlnire. Transmite-i cele cuvenite din partea mea lui Maggie. Pa!

închise telefonul cu o mutră uluită.

- Ce s-a întâmplat, Lissa?

- Ştiai că Albert avea intenţia să-şi ofere un weekend mai lung?

- Nu, dar mă gândesc că... Winston voia să trimită un reprezentant al firmei la congresul de la Saint Louis, dar nu ştiam că e vorba de Albert. Ar fi putut măcar să-mi spună! O să vorbesc imediat cu el.

- Se pare că despre Albert e vorba, iar Faye îl va însoţi. Mi-a telefonat ca să anuleze întâlnirea noastră.

Telefonul lui Faye îi oferea lui Nick o ocazie pe care nu avea de gând s-o scape.

- în acest caz, eşti liberă să iei prânzul cu mine?

- Nu, fiindcă o să profit ca să mai avansez cu investigaţiile.

După douăzeci de minute, se îndrepta fiecare spre maşina
lui. Văzând vechiul Chevrolet al Lissei parcat lângă luxosul lui Mercedes, Nick nu se putu împiedica să zâmbească. Lissa se miră că nu-l vede grăbit să ajungă la birou. în loc să se urce în maşina lui, el o aşteptă să-şi scoată cheile din poşetă.

- Lissa, ai putea măcar să mă suni în timpul zilei ca să-mi dai un semn de viaţă, să-mi zici pe unde eşti şi dacă ai descoperit ceva?

- Ştii că nu-mi place să-ţi spun aşa ceva la telefon,

Nick.

- Da, ştiu, dar să punem la punct un cod: dacă o să-mi spui „Scumpule, îmi lipseşti”, asta va însemna că totul e în regulă, şi dacă o să-mi spui „Sunt foarte obosită, aş dori să mă întorc acasă”, o să înţeleg că urmăreşti o pistă. De acord?

Ea se auzea deja pronunţând cuvântul „scumpule” şi i se păru caraghios. Atâta timp cât farsa nu era decât o strategie de anchetă, acest gen de cuvânt nu era greu de spus, dar imediat ce jocul nu mai era de fapt un joc, cuvintele toate căpătau o greutate de neînchipuit. Aşa că Lissa încercă să schimbe cuvintele codului:

- Dacă aş zice „Ai putea să cumperi nişte ouă?”, asta ar însemna că...

Nick nu-i lăsă timp să-şi termine fraza, incapabil să-şi mai înfrângă dorinţa de a o lua în braţe. Era ceva mai puternic decât el, totul îl atrăgea la ea. Cum să se decidă s-o lase să plece ca să dea piept cu riscurile cotidiene pe care le înfrunta continuându-şi ancheta, fără să-i mai arate o dată cât de mult ţinea la ea?

- Nick! Priveşte!

Lissa îi arătă un pachet pus pe locul pasagerului, în Mercedes. Chipul lui Nick se întunecă: avea o senzaţie penibilă de deja vu. îşi amintea foarte bine, la fel ca şi data trecută, că închisese portiera cu cheia. Se pregătea s-o descuie, când Lissa îl opri brusc.

- N-o atinge!

- De ce? Vrei să zici că ar putea fi o... bombă?

Păli la acest gând. Şantajistul nu se dădea în lături

de la nimic! Acum nu mai era vorba de un plic ci de un pachet.

Nick se dădu un pas înapoi, trăgând-o şi pe Lissa după el. înţelegea acum cât de mult însemna prezenţa ei, că ea devenise unicul lui suport psihologic în ultimul timp şi cât de mult ţinea la ea.

Fără să spună nimic, o trase spre holul imobilului.

- Nick, unde mergem?

- Urcăm să dăm telefon la poliţie.

Ea îl urmă fără să mai scoată nici un cuvânt. Situaţia luase o asemenea întorsătură încât devenise inevitabil să facă apel la serviciile poliţiei. Nick se găsea într-o primejdie de moarte şi un dispozitiv de securitate, cum numai poliţia îl putea pune la dispoziţie, se impunea de urgenţă.

Totuşi, urcând în ascensor, Lissa nu se putu împiedica să se gândească la faptul că intervenţia poliţiei va schimba relaţia dintre Nick şi ea. „Complicitatea" lor tactică va lua sfârşit fără nici o îndoială. Nu va mai fi singura care îl putea ajuta pe Nick. Poliţiei nu-i va trebui mult timp să afle că legătura lor nu era decât un simulacru şi marele lor secret va fi divulgat.

Locotenentul Killian îşi băgă mâinile în buzunarele impermeabilului şi se îndepărtă de mica echipă de poliţişti preocupaţi care se învârteau în jurul Mercedes-ului. Se apropie de Lissa şi Nick care aşteptau îngrijoraţi rezultatul, stând în apropiere de uşa imobilului.

- Aţi greşit că nu ne-aţi anunţat de la început, spuse

el privind-o pe Lissa.

- Mie trebuie să-mi reproşezi asta, locotenente. Domnişoara Paris nu a făcut decât să se supună deciziei mele.

- Spune-mi, locotenente, interveni Lissa, ce aţi fi putut face altceva, în afară de supravegherea parcării şi a punerii telefonului sub urmărire, ceea ce n-ar fi folosit prea mult având în vedere că şantajistul n-a telefonat niciodată?

Jim Killian nu-i răspunse, dar se scotoci prin buzunare şi scoase un pachet cu gumă de mestecat cu care îi servi, înainte de a-şi lua şi el una.

- L-am cunoscut pe Fred Paris, era un tip admirabil, dar nici el nu ne chema niciodată.

în acel moment, unul dintre genişti îi făcu semn.

- Acum vor deschide pachetul, spuse Killian oftând. Sunteţi siguri că nu vreţi să aşteptaţi sus?

Nick era plin de admiraţie pentru aceşti necunoscuţi care erau gata să-şi rişte viaţa pentru propria lui siguranţă. Clătină din cap şi se întoarse spre Lissa.

- Nici gând, spuse tânăra cu hotărâre. E un lucru care ne priveşte şi vom rămâne de faţă.

Killian îi făcu un mic semn cu capul bărbatului care aştepta ordin şi, o clipă mai târziu, avu loc o explozie. Speriat, Nick o luă pe Lissa în braţe, lucru care o mişcă pe tânăra femeie.

- Killian, faci cinste diseară, n-a fost decât o glumă! exclamă unul dintre genişti spre care se îndrepta în fugă Killian.

Imediat, locotenentul reveni spre Lissa şi Nick cu un plic în mână.

- Ţi-a scris şi o scrisoare de dragoste, Montgomery.

Nick citi scrisoarea redactată tot cu cuvinte decupate din ziare, dar nu făcu nici un comentariu. Lissa, care încercase să citească peste umărul lui, aproape că i-o smulse din mâini şi o citi cu voce tare.

- „A fost ultimul avertisment, te previn”.

Nick profită că Lissa se afla în apropierea lui ca să-i înconjoare talia cu braţul. Locotenentul păru surprins să vadă acest gest destul de intim, dar avu delicateţea să nu spună nimic.

- în orice caz, vă sfătuiesc să instalaţi un sistem de alarmă.

- Asta l-ar împiedica să deschidă maşina? îl întrebă Lissa.

- Nu, dar zgomotul ar atrage atenţia oamenilor şi am obţine cel puţin o descriere, mai mult sau mai puţin fidelă.

- Pot să ţi-l descriu eu: are cam un metru şaptezeci înălţime, cântăreşte circa şaptezeci de kilograme şi are părul negru.

Lissa îi făcuse cunoscute informaţiile obţinute de la fotograful la care se dusese însoţită de Rocco.

- Şi nu mi le-ai putut spune de la început? Se cunoaşte a cui nepoată eşti!

- Mulţumesc de compliment, răspunse ea maliţioasă.

- N-a fost un compliment, dar n-are importanţă, spune-mi mai degrabă cum ai pus mâna pe această

informaţie. Nu vreţi însă să urcăm?

După un sfert de oră, stăteau toţi trei în salon bând cafea. După ce vorbi la telefon cu secretara lui, Nick reveni cu un chip îngrijorat.

- Vreo problemă, Nick? îl întrebă Lissa.

Anna îi telefonase, dându-i veşti proaste despre un proces în curs, dar Nick nu voia să-i spună Lissei, considerând că a plictisit-o destul cu problemele lui. Şi în plus, îi plăcea să-şi rezolve singur chestiunile profesionale, aşa cum o făcuse şi până acum. îi făcu un semn din cap ca s-o liniştească, îi răspunse cu un surâs afectuos şi se întoarse spre Killian.

- Bun, acum că şti la fel de multe, sau la fel de puţine ca şi noi, ce părere aveţi?

- Un adevărat scenariu de film povestea voastră şi mă întreb dacă astfel se rezolvă adevăratele probleme. în sfârşit, amândoi îmi păreţi destul de fantezişti, ca să nu zic inconştienţi.

- Ascultă, Killian, tu nu vezi lucrurile aşa cum sunt ele de fapt!

Lissa desluşi în reacţia lui Nick o nervozitate abia reţinută, gata să explodeze. Ea, care cunoştea bine poliţiştii, învăţase, graţie ofiţerilor unchiului ei şi din proprie experienţă, să-i trateze cu diplomaţie.

- Nick, nu te enerva!

- Da, calm, tinere! o susţinu locotenentul. Ştii doar că sunt de partea voastră. Lissa Paris a făcut o treabă bună, deşi nu ştiu niciodată cum face să obţină unele informaţii, dar începând de acum trebuie să deschideţi bine ochii: vieţile voastre sunt în primejdie. Montgomery, eşti gata să pui în pericol viaţa acestei tinere? Şantajistul pare hotărât să meargă până la capăt şi cred că ar fi momentul să vă asigurăm paza.

- Cum? exclamă Lissa sărind din fotoliul ei. îţi repet că e vorba despre cineva care, într-un fel sau altul, face parte din anturajul lui Nick. Şi atunci imaginează-ţi cum ar putea apărea doi oameni de-ai tăi aşa hodoronc-tronc, fără să fie luaţi la ochi! Şantajistului nu i-ar plăcea deloc asta şi nici nouă te asigur! Bineînţeles că ne asumăm nişte riscuri lucrând singuri, dar este singurul mijloc de a reuşi.

- Lissa, Killian are poate dreptate, interveni Nick cu o voce calmă.

- Cum? Şi tu? Cum să îndrăzneşti să spui aşa ceva? Nu vezi că urmăreşte un singur lucru: să mă scoată din joc, aşa cum procedează toţi poliţiştii?

Era rândul Lissei să nu-şi mai stăpânească furia. Dar regreta imediat că a avut o asemenea ieşire, mai ales după ce-l sfătuise pe Nick să se calmeze, abia cu câteva secunde înainte.

- Cred că aş face mai bine să vă las singuri când rezolvaţi această chestiune, spuse Killian ridicându-se după o scurtă tăcere. Dar ţineţi-mă la curent.

Când uşa se închise după el, atmosfera din încăpere deveni apăsătoare. Nick o privea pe Lissa fără o îndrăzni să-i vorbească. Tânăra părea mânioasă, dar în primul rând ofensată.

Acceptând să-i fie luată ancheta, Nick, fără să-şi dea seama, o umilise îngrozitor, ca şi cum ea, Lissa, o detectivă fără pereche, ar fi putut fi înlocuită! Cum să-i explice că, pentru el, cel mai important lucru era ca ea să nu se mai afle în primejdie?

Prăbuşită în fotoliul ei, cu privirea pierdută în gol, Lissa se închisese în sine. Mânia dispărea încetul cu încetul, lăsând în loc un sentiment crunt de disperare. Deci Nick nu avea încredere în ea şi o abandona.

Se ridică obosită şi se îndreptă spre geam. Soarele strălucea, reflectându-se pe suprafaţa netedă a lacului imens. Tot acest calm îi făcu bine.

- în curând vor fi sărbătorile de iarnă şi oamenii se schimbă complet în această perioadă a anului, spuse ea pe un ton vesel încercând să-şi mascheze amărăciunea. Sunt mai veseli, mai lipsiţi de griji, mai nepăsători chiar, nu ţi se pare?

Nick îşi puse mâinile pe umerii ei. Ea nu-l auzise venind şi tresări uşor.

- Lissa, va trebui să ne resemnăm.

Lissa râse încurcată şi se degajă.

- Nu cred că dracul e chiar aşa de negru, dar ce să facem? Te duc la birou şi pe urmă trec pe la garaj ca să instaleze o alarmă pe maşina ta.

Spusese asta cu un aer plin de dezinvoltură, prefăcându-se că n-a priceput unde „bătea” Nick.

- Lissa, trebuie să privim lucrurile în faţă, renunţă la afacerea asta, fiindcă a devenit prea periculoasă!

Brusc, fără să-i răspundă, ea luă tava şi o duse la bucătărie. Nu era pentru prima dată când încerca acest sentiment de disperare, profundă şi copleşitoare, când orice devenea inutil şi avea acea senzaţie că tot trupul ei e numai o rană. Da, asta simţise când aflase de moartea lui Fred sau atunci seara când întorcându-se

acasă cu braţele încărcate de cadouri pentru Alen, găsise apartamentul pustiu şi dulapurile goale.

încercă să-şi revină şi se întoarse curând în salon.

- De ce, Nick? întrebă ea cu răceală.

- Ştii prea bine de ce. Killian are dreptate.

- Poliţiştilor nu le place să le-o iei înainte, Nick. E singurul motiv care-l împinge să spună asta. îmi iubesc meseria şi o respect prea mult ca să mă las intimidată de pericol. Te rog, lasă-mă să-mi duc ancheta până la capăt.

- Nu, Lissa, e imposibil.

Chipul lui era blând dar hotărât.

- Nick, spuse Lissa tulburată, n-ai dreptul să-mi iei această anchetă. Am investit în ea mult timp, multă energie şi mi-am pus tot sufletul în ea. Nu-mi poţi face aşa ceva!

- Dar totul nu înseamnă nimic pe lângă viaţa ta, Lissa! Relaţia noastră a mers destul de departe şi mi-eşti prea dragă ca să te las să rişti atât.

- Opreşte-te! Suntem doar prieteni. Bagă-ţi bine asta în cap, o dată pentru totdeauna!

- Bineînţeles, suntem prieteni, Lissa, dar în curând vom fi mai mult decât atât! Aşa ne e scris!

- îţi mulţumesc pentru atâta solicitudine, dar asta nu mă interesează. Nu mă aflu aici pentru a te face să-ţi petreci timpul în mod plăcut, aşteptând să se aranjeze lucrurile cu Maureen. Poate că nu ţi-a trecut prin minte asta, nu-i aşa?

El o privi fără să spună nimic, uluit de ceea ce îi

aruncase în faţă abia acum.

- Despre... despre ce vorbeşti? Ti-am mai zis că e de domeniul trecutului.

- Aha, şi de asta ai profitat de prima ocazie ca să te retragi cu ea într-un colţ, atunci la petrecere?

- Ti-am spus că are mari probleme...

- Toţi avem.

- Poate, dar în mod sigur noi nu ne drogăm cu cocaină!

Fu rândul Lissei să nu poată răspunde nimic. îl privi cu un
aer năucit. Se aşteptase la orice, numai la asta nu. Maureen avea totul: frumuseţe, bogaţii, distracţie. De ce să încerce să se distrugă astfel?

- îmi pare rău, Nick. Probabil că a fost îngrozitor pentru tine când ai descoperit asta.

- E adevărat, dar la data respectivă aveam deja alte probleme...

Se apropie de ea.

- Oricum, nu are nimic de-a face cu ceea ce se petrece între noi, Lissa.

Ea închise ochii.

- Nick, te rog, tot ceea ce vreau e să-mi fac meseria şi să duc ancheta până la capăt. Pe urmă o să vezi, totul va fi ca înainte şi fiecare îşi va relua viaţa lui.

- Nici nu mă gândesc.

îi cuprinse chipul în mâini şi o privi lung.

- Cum de poţi fi atât de sigură? Chiar crezi că vei putea pleca de aici, dând uitării tot ceea ce s-a

întâmplat?

O sărută întâi cu delicateţe, apoi cu patimă.

- Trebuie, Nick, e mai bine aşa. Pentru mine... ca şi pentru tine.

- Nu te cred.

Ca pentru a o convinge de eroarea ei, el o sărută şi mai pătimaş încă. Sărutarea lui nu mai era tandră, nu, se făcuse parcă poruncitoare, victorioasă. Nick ştia că era singurul mijloc de a o dezarma pe Lissa şi de a o determina poate să recunoască faptul că şi ea era arsă de acelaşi foc ca şi el.

Trebuia să reuşească. Nick era prea seducător, şi exercita asupra Lissei un farmec prea puternic pentru ca ea să poată să se degajeze, lucru pe care de fapt nici nu-l dorea. Brusc, tânăra se încordă, sub puterea unui imbold nedesluşit care îi poruncea să nu se abandoneze.

Nick se simţi rănit. Va reuşi oare s-o facă vreodată să înţeleagă că ceea ce simţea pentru ea era mai mult decât o simplă atracţie fizică?

Inima îi bătea să se spargă şi Lissa avea impresia că puterile o părăsesc, că picioarele abia o mai ţineau. Fu cuprinsă de ameţeală. I se părea că nu se mai poate controla. Ar fi vrut să fugă departe de el, dar îi era imposibil, trupul îi era atras ca un magnet de Nick! închise atunci ochii.

Suspinele ei îl făcură să se retragă cu un pas. îi privi

frumosul chip, acum palid şi scăldat în lacrimi. Nu se putu împiedica să-i mângâie obrazul.

- Lissa...

- Du-te naibii! şopti ea ridicându-şi spre el ochii înceţoşaţi de lacrimi. De ce trebuie să strici totul? De ce?

Fugi până la uşă şi ieşi, incapabilă să se mai stăpânească mult timp. Nu îl auzi strigându-i să se întoarcă, nu vru să-l audă. Toată fiinţa ei era devastată de o suferinţă reînviată brusc, reamintindu-i de trecutul ei nefericit şi de promisiunile pe care şi le făcuse singură odinioară: nimeni n-o va mai face să sufere, nici măcar un bărbat pe care îl iubea, mai ales un bărbat pe care îl iubea.

Capitolul 1

- Pot s-o plimb eu, doamnă Lissa?

Tânăra ezită o clipă înainte să-i răspundă afirmativ micuţei Jessica, o fetiţă din blocul ei, căreia îi lipseau doi dinţi din faţă. Copilul fugise spre ea zărind pisica şi o privea cu nişte ochi mari şi albaştri în care se putea citi plăcerea de a-şi petrece câteva minute cu micul animal.

- Fă un tur cu ea în jurul clădirii, Jessica, dar întoarce-te repede fiindcă trebuie să intru în casă.

Lissa îi întinse lesa albastră şi se aşeză pe o bancă aşteptând întoarcerea Bellei şi a „guvernantei" ei. De ce îi spusese fetiţei că trebuie să intre în casă? Ce avea atât de urgent de făcut acolo?

în ciuda timpului splendid, îi trebuise mult curaj Lissei să-şi scoată nasul pe-afară în acea zi. Dacă n-ar fi fost vorba decât de ea, ar fi rămas în casă, într-o stare de apatie, copleşită de durerea ei. Dar foarte repede, miorlăiturile pisicii, pline de reproşuri, o exasperaseră. Aerul era răcoros şi o făcu să se înfioare. Abia aştepta să urce în cuibuşorul ei ca să bea un ceai fierbinte, cum făcuse imediat după ce se întorsese de la Nick.

Ce zi de coşmar! După ce îl părăsise, se forţase să nu se mai gândească la el şi să se ocupe de o altă afacere. Dar cum să-i spună unui bunic, care aştepta întoarcerea nepoatei iubite, că aceasta nu avea nevoie de dragostea lui? Lissei îi era necaz că ascunsese prea mult adevărul faţă de clientul ei, temându-se că durerea l-ar putea doborî. Situaţia ajunsese însă într-un stadiu în care Lissa nu mai avea dreptul să tacă; totuşi, fiindcă

propria ei dezamăgire îi alungase tot curajul, amânase întâlnirea cu bătrânul. Şi acum îi era ruşine, ruşine de ea, de liniştea ei, şi nu se mai considera bună de nimic.

O trecu din nou un fior şi imaginea lui Nick se impuse. Ce-o fi făcând el? Se afla acum în biroul lui? îşi dusese maşina la garaj ca să i se instaleze un sistem de alarmă. Ea uitase în mod sigur să scoată cafetiera din priză la plecare, dar el o fi observat asta? Se gândea oare la ea? închise ochii îndurerată şi îşi muşcă buzele ca să nu izbucnească în plâns. Buzele ei mai păstrau încă gustul sărutării lui Nick, acestui sărut care fără îndoială fusese şi ultimul...

Câteva zile fuseseră de ajuns ca să-i dea viaţa peste cap. încercase întotdeauna să vadă simplist lucrurile şi să nu-şi piardă stăpânirea de sine, dar apariţia lui Nick spulberase frumoasele ei hotărâri. Poate că avea totuşi nevoie de un concediu? Ea, care nu-şi lua niciodată câteva zile libere, ar trebui să se ducă la munte cu Arabella înainte să treacă din nou la atac? Un moment îşi imagină că schiază în Munţii Stâncoşi, sau că stă goală la soare în Hawaii. Dar nu, nu va putea pleca atâta timp cât o ameninţare îngrozitoare plana deasupra capului lui Nick.

Brusc, o mână grea se aşeză pe umărul ei, făcând-o să tresară. Lissa îşi luă imediat geanta, ca să se servească de ea ca de o armă, aproape mulţumită că e nevoită să înfrunte un pericol real. Se întoarse brusc. Dar nu era decât Rocco.

- Vrea să vă vadă, mormăi el fără nici o plăcere.

- Brută ce eşti, m-ai speriat!

- Vrea să vă vadă.

Ii cunoştea pe Rocco, aşa că nu mai insistă. Aruncă o privire în jurul ei şi recunoscu limuzina neagră parcată în faţa imobilului ei.

Micuţa Jessica rămâsese la câţiva metri distanţă, strângând-o pe Arabella la piept, îngrozită de înfăţişarea impunătoare a bodyguardului.

- Vino, Jessica. Dă-mi-o pe Bella, fiindcă trebuie să plecăm imediat.

- Mămica îmi spune mereu că nu trebuie să vorbesc cu domnii care au o asemenea înfăţişare... ca el.

Rocco îi aruncă o privire urâtă.

- Şterge-o, puştoaico!

Jessica nu aşteptă să i se spună de două ori şi, luându-şi picioarele la spinare, intră în holul imobilului. Lissa o mângâ- iase pe Bella ca pentru a o linişti şi îl fulgeră pe Rocco din priviri.

- Bravo, câtă delicateţe!

îl urmă totuşi până la limuzină unde Mario De Palma o aşteptase. O primi cu afecţiune.

- Eşti cam greu de găsit, Lissa. Urcă, te duc puţin la plimbare.

Ea intră în maşină fără să spună nimic, iar Rocco demară
imediat.

- Sper că Arabella nu te deranjează, Mario? întrebă ea mângâind-o. Parcă îmi amintesc că eşti alergic la pisici.

- Ştii bine că nimic nu mă deranjează dacă vine de la tine.

Şi, cu o mână, îi cuprinse bărbia.

- Nu prea pari în formă. Probabil că ai avut o zi grea astăzi. Să ştii că sunt la curent.

- La curent cu ce? se interesă ea pe un ton detaşat.

- Cu regretabilul incident de azi-dimineaţă.

- Care?

- Acela care mă interesează...

O mângâie cu tandreţe pe obraz şi o privi compătimitor.

- Ştii prea bine, continuă el cu blândeţe, că nu sunt genul care se amestecă în ceea ce nu-l priveşte.

Lissa îşi sprijini capul de spătarul banchetei şi oftă îndelung, continuând să mângâie blana mătăsoasă a Bellei.

- Poate că sunt nebună, dar eu ţin la tine, Mario...

- Nu rişti mare lucru iubind un biet bătrân ca mine care ţine extrem de mult la tine, ştii asta. Dar spune-mi, aşa s-a întâmplat, a intrat poliţia pe fir? Ce au descoperit?

- Habar n-am. Mi s-a retras în mod oficial cazul.

Mario tresări auzind vestea şi lansă o serie de înjurături în italiană, care îl făcură să zâmbească pe Rocco, după cum remarcă Lissa prin oglinda retrovizoare.

- Te-ai dat peste cap să-l ajuţi şi el îndrăzneşte să te pună pe liber, fără scrupule?

- Nu i-am fost de mare ajutor până în prezent.

Singurul lucru pe care l-am descoperit a fost graţie ţie. Se poate lipsi foarte bine de mine.

- Nu mai spune prostii, Lissa, flerul tău te-a condus acolo! Eu n-am făcut decât să-ţi pun la dispoziţie informaţiile pe care le posedam.

De Palma îşi aranjă meticulos gulerul cămăşii, deschise minibarul instalat în spate şi îşi turnă un pahar cu whisky, după ce îi propusese şi Lissei unul.

- Lissa, Montgomery al tău a procedat ca un laş, şi tare îmi vine să le spun avocaţilor mei să-i dea o lecţie bună...

- Categoric nu, Mario. Are şi aşa destule probleme, nu mai are nevoie şi de alte complicaţii în cazul Jerome... Te rog. Şi de altfel, permite-mi să-ţi precizez că nu e Montgomery „al meu”.

- îi mai iei încă apărarea după figura urâtă pe care ţi-a făcut-o! exclamă el fără să ţină cont de ultimele ei cuvinte.

Lissa se aplecă spre Bella pentru a-i inspecta o ureche.

- M-a concediat ca să nu mă mai expună pericolelor.

- Ah...

- Ştiu ce crezi, Mario, dar te asigur că nu e nimic între mine şi el.

- Dacă spui tu aşa...

- Tot ceea voiam era să-mi îndeplinesc cât mai bine misiunea pe care mi-a încredinţat-o, adăugă ea ca pentru a se convinge singură.

- Bineînţeles...

- Şi dacă aş avea puţină minte, ar trebui să mă bucur că poliţia a preluat cazul şi să dau totul uitării.

- Asta te-ai decis să faci?

- Cum aş putea face aşa ceva?! exclamă ea. Nu ştiu cum să-ţi explic, dar instinctul meu îmi spune că Nick se află în primejdie de moarte.

De Palma clătină gânditor din cap.

- Exact despre asta voiam să-ţi vorbesc. Numele de Tilman îţi spune ceva?

- Tilman?... Nu.

- E un tip lipsit de interes, dar cred că este omul pe care-l cauţi.

Cum Lissa se pregătea să-l asalteze cu întrebările, Mario îi
acoperi gura cu mâna, rugând-o să-l lase să termine.

- Nu, n-am nici o dovadă, nici un indiciu, dacă asta vrei să ştii... N-o să te schimbi niciodată, ai rămas şi acum gata să te repezi la cea mai mică informaţie! Nu fac decât să-ţi repet ce am auzit. Se vorbeşte că e pe cale să-şi umple buzunarele, dar nimeni nu ştie cum. Din punct de vedere fizic corespunde perfect descrierii făcute de fotograf.

Lissa întoarse capul spre geam şi privi fără să vadă peisajul care defila prin faţa ochilor ei, atât era de concentrată asupra acestei noi informaţii. Se gândi îngrijorată la Nick şi se întrebă cum ar putea să-l ajute acum când el nu mai voia ca ea să fie amestecată în anchetă. Ce să facă? Să paseze informaţia poliţiei? Poate chiar să-i telefoneze lui Nick ca să-l

prevină? ...Dar ar fi într-adevăr util şi eficace?

- Şi unde îl pot găsi peTilman ăsta?

De Palma îşi drese vocea, necăjit că nu-i poate oferi Lissei mai multe precizări.

- De fapt, habar n-am. Se pare că a dispărut din circulaţie de trei zile.

„E ceva tipic. Calmul de dinaintea furtunii”, gândi Lissa. Evident, ar putea să se posteze în faţa casei lui Nick şi să supravegheze persoanele care intră şi ies, fără ca poliţia s-o repereze. Dar cum să rămână alături de Nick şi să-l protejeze când se va îndepărta de casă?

- Dar mă gândesc... că e balul primăriei mâine seară şi trebuie să mergem împreună. Crezi că, având în vedere situaţia, Montgomery va evita să se ducă?

- Mira-m-aş! Nu cunosc un loc unde se semnează mai multe contracte sau unde se fac mai multe relaţii ca la acest bal! D.C.M. are tot interesul să fie prezent.

- în fond, la ce îmi foloseşte să ştiu asta dacă tot nu mă pot duce fără el?

- Şi de ce n-ai merge cu mine, Lissa?

Tânăra păru stupefiată, ceea ce îl făcu să râdă pe bătrân.

- Te miri, nu-i aşa? Nu-ţi imaginezi că aş putea avea vreo legătură cu „lumea bună”?

- Hmm... ba da, ba da, bineînţeles. Dar sunt sigură că acum două minute, nici n-aveai intenţia să te duci acolo!

- Te înşeli, micuţa mea. Am nişte afaceri de rezolvat... Bun, deci s-a făcut.

Aşadar îl va întâlni acolo pe Nick, dar cum să dea ochii cu el? O nerăbdare amestecată cu o bucurie neaşteptată o cuprinse, în ciuda temerilor ei.

- Aş fi fericită să te însoţesc, Mario. îţi mulţumesc.

- Ah! Sunt sigur că, îndată ce te va vedea Montgomery „al tău”, va regreta că a procedat prosteşte şi îţi va cere ajutorul. Şi o să vezi că eu nu mă înşel niciodată!

Lissa nu se putu împiedica să surâdă. Din contră, ea îşi imagina ce mutră va face Nick, furios când va descoperi că s-a dus la el acasă ca o hoaţă ca să ia o

toaletă de seară...

Ca în fiecare an, balul se ţinea în saloanele lambrisate ale primăriei. Un bufet somptuos era instalat de-a lungul peretelui, faţă în faţă cu geamurile mari care dădeau spre frumoasa grădină în stil franţuzesc, luminată pentru această ocazie. Numeroşi chelneri în veste albe valsau printre invitaţi, purtând platouri încărcate cu cupe de şampanie şi aperitive apetisante.

Sala alăturată amenajată ca sală de dans, era încă goală. Muzicanţii din orchestră erau ocupaţi să-şi aranjeze instrumentele aşteptând ca balul să fie deschis, ca de obicei, de primar şi soţia sa.

Nu departe de bufet, ţinând o cupă de şampanie în mână, Nick îi asculta cu o ureche distrată pe Winston şi Maggie care discutau cu primarul. Ar fi fost incapabil să-şi dea părerea asupra noului program cultural al oraşului Chicago şi cu atât mai puţin despre construirea unor noi locuinţe sociale. De fapt, aceste probleme care în vremuri normale îl făceau să ia poziţie, i se păreau în acest moment complet lipsite de interes. Se întreba chiar din ce motiv prostesc venise la acest bal. Evident, absenţa lui ar fi ridicat numeroase întrebări şi se hotărâse să vină numai pentru a salva aparenţele.

Trecuse o oră de când sosise şi se mulţumea să facă act de prezenţă în smochingul lui ridicol, cu papionul care îl sugruma. Va mai rămâne maximum o jumătate de oră, după care va invoca o migrenă bruscă pentru a se putea retrage decent.

Lissa îi lipsea îngrozitor. Petrecuse două zile infernale

fiindcă nu ştia ce face, nici dacă se gândise la el. De mai multe ori încercase să vorbească la telefon cu ea, dar nu reuşise fiindcă nu răspundea nimeni iar mesajele lăsate pe robot nu avuseseră nici un rezultat: ea nu îl sunase.

Putea să-i înţeleagă reacţia. Fără îndoială că el mersese prea departe cerându-i să accepte un lucru pentru care nu era pregătită. Sigur că, la fel ca întotdeauna, răbdarea îi lipsise; fără îndoială că ar fi trebuit să-i lase ceva mai mult timp înainte să înceapă să-i vorbească serios. Fusese impulsiv ca de obicei, se comportase cu ea ca un copil răsfăţat, dar cine ar fi procedat altfel în locul lui? Revăzu ochii Lissei, acei ochi imenşi în care citise toată nevoia de dragoste pe care o simţea, dar îşi interzicea s-o exprime, pe care fiecare din gesturile ei o trăda. „De ce a trebuit să strici totul”? îi spusese ea plângând, înainte să fugă din apartament. Pierduse dragostea ei, care părea că ascunde comori de tandreţe şi înţelegere. Ce crudă era uneori viaţa!

Pe de altă parte, un gând îl liniştea: Lissa nu se mai afla acum în primejdie, nu mai risca nimic acum, departe de el. Locotenentul Killian părea să fi luat bine lucrurile în mână; instalase imediat dispozitive de supraveghere în apropierea imobilului lui Nick, lângă clădirea firmei şi în locurile pe care obişnuia să le frecventeze. Maşinile patrulau toată noaptea în parcare şi telefonul era ascultat. în principiu nu mai fusese niciodată în atâta siguranţă!

- Nick, ce părere ai despre şansele lui Brend din anul

acesta? Nu crezi că proiectul lui va fi în mod sigur aprobat?

Vocea lui Winston îl smulse din gândurile lui.

- Poftim? Scuză-mă, eram cu mintea aiurea.

De ce naiba nu-l lăsa Winston în pace?

- O să fac un tur, adăugă el ca să scape de compania asociatului său.

Se îndreptă spre bar şi ceru un whisky dublu. Sala de recepţie nu era încă plină ochi, dar asta nu va întârzia să se întâmple Şi atunci nu-i va fi deloc greu s-o şteargă englezeşte, fără să anunţe pe nimeni, nici măcar pe Dillard. Se părea că femeile se puseseră la patru ace, rivalizând între ele cu perlele, diamantele şi celelalte podoabe. Se întreceau care mai de care să aibă rochia cea mai costisitoare şi cea mai frumoasă! înghiţi scârbit o gură de whisky.

în timp ce stătea aşa, căzut pe gânduri, o mână se aşează pe umărul lui. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu o tânără brunetă îmbrăcată într-o rochie de un roşu ca focul, extrem de decoltată. Era o veche prietenă a lui Maureen, soţia unui eminent doctor din Chicago. îşi amintea foarte bine de ea, deşi n-o mai revăzuse de la ruptura lui cu Maureen. Helen Blake era cunoscută pentru vorbăria ei neîncetată şi curiozitatea nestăvilită. Conform obiceiului, începu să-l asalteze cu întrebările, fără să-şi dea seama nici o clipă de iritarea bine mascată a interlocutorului ei.

- Pari în plină formă, Nick! Am auzit că eşti în culmea fericirii! Vezi, nu mi se poate ascunde nimic! Aş putea

afla şi eu cauza?

Descumpănit de întrebarea ei, Nick îi răspunse în cel mai banal mod.

- Ei bine, să zicem că afacerile prosperă.

- Oh, nu asta mi s-a spus!

- Helen, nu ştiu ce ţi s-a spus, dar cu siguranţă au fost prostii. Şi acum, iartă-mă, trebuie să mă duc să întâlnesc nişte persoane care mă aşteaptă de ceva timp. Mi-a făcut plăcere!

îi întoarse spatele, perfect conştient de nepoliteţea lui. Helen Blake rămase pironită locului, vizibil vexată de această atitudine grosolană. Totuşi, pentru a face faţă în mijlocul acestei adunări prestigioase, ea arboră cel mai fermecător surâs din arsenalul ei şi, cu capul sus, se duse să discute cu alţi invitaţi.

„Ce pui de lele mai e şi Helen!” gândi Nick, încântat că a scăpat de moara asta stricată.

Se îndepărtă de bar, cu paharul în mână, bând înghiţituri mari de whisky în timp ce mergea, când fu gata să se înece. Lissa era acolo, la câţiva metri de el, în compania escrocului de Mario De Palma, cel mai mare mafiot din Chicago.

Nick îşi puse nervos paharul pe o tavă şi îşi croi drum prin masa compactă a invitaţilor, cu ochii scânteind de furie.

Dar în ciuda mâniei, nu se putu împiedica s-o admire pe Lissa, minunată în rochia ei negru cu alb, de o rară eleganţă. Dar nu văzuse el această rochie atârnată în dulap? Cum făcuse Lissa s-o ia de la el de acasă fără să

dea nas în nas cu el? După cum o cunoştea, probabil că ea pândise un moment în care era sigură că nu-l va întâlni...

Văzându-l că se apropie, Lissei nu-i fu greu să-i ghicească proasta dispoziţie. Timp de o clipă, avu chef să-i întoarcă spatele şi să plece imediat, dar se stăpâni. „în fond nu venise la bal ca să-i vorbească? Amintirea pudrierei pe care o găsise pe masa din salon când străbătuse în grabă apartamentul, îi dădu curaj. Deci, o înlocuise repede!

îi promisese că vor trăi împreună cea mai frumoasă poveste de dragoste, dar primul lui reflex după plecarea ei fusese să-i telefoneze lui Maureen şi să-şi petreacă noaptea cu ea! La acest gând, Lissa îşi ridică mândră capul. Se simţea gata să-l înfrunte pe Nick, fără să se teamă că va da dovadă de slăbiciune în faţa vorbelor lui dulci în care ea nu mai credea. O să-i arate de ce era ea în stare.

Mario De Palma îl zări pe avocat şi, într-o manieră mai degrabă provocatoare, o luă pe Lissa de umeri.

- Lasă-mă pe mine, Lissa, nu-ţi face probleme, îi şopti el la ureche.

Nick nu spuse nimic la început. Se mulţumi să-i adreseze o privire rece lui De Palma, dar nu se putu împiedica s-o soarbă din ochi pe Lissa.

Ca prin farmec, Mario De Palma se întoarse spre altcineva, lăsându-i singuri faţă în faţă.

- De ce nu mi-ai telefonat? îi şopti Nick apropiindu-se de ea. Era de ajuns să-mi spui: „Sunt eu, dragul meu”.

Lissa se forţă să-i răspundă printr-o privire rece, aproape inexpresivă. Dar împotriva oricărei aşteptări, Nick o împinse spre sala unde se dansa.

- Eşti nebună! îi şopti el.

- Ai fi putut măcar să-i spui „bună seara”, în loc să te porţi ca un sălbatic! N-ai priceput că încearcă să te ajute?

- Făcând ce? Nu poate decât să-mi strice reputaţia. De Palma, unul din marii şefi ai Mafiei din Chicago! Cum te poţi afişa cu el, tu care te baţi în numele justiţiei şi al legii? E o nebunie.

- Mă priveşte personal.

Mai multe perechi dansau în jurul lor, aşa că îşi întrerupseră conversaţia. Prietenii cărora Nick le spusese că Lissa nu putuse veni, se uitau la ei cu curiozitate şi câteodată cu ironie. Unii o salutară pe Lissa care invocă o întâlnire amânată în ultimul moment. Puţin câte puţin, furia lui Nick se stinse şi fu surprins să constate că doar prin prezenţa ei, tânăra reuşise să-l liniştească şi chiar să-i readucă surâsul pe buze.

- Ai trecut pe la mine, să-ţi iei rochia, nu-i aşa?

- Da, azi-dimineaţă foarte devreme, exact după plecarea ta.

El nu remarcase nimic când se întorsese acasă spre seară.

Dar probabil că era prea preocupat... De când se instalase Lissa la el, apartamentul se schimbase în ochii lui. înainte când se întorcea seara acasă, nu gusta decât confortul şi vederea spre lac, dar tăcerea lui îngheţată îl

copleşea câteodată. Locuise întotdeauna singur, chiar în timpul legăturii lui cu Maureen.

Trecerea Lissei luminase parcă tot apartamentul. Obiectele pe care ea nu le punea niciodată la locul lor din neglijenţă, discurile de jazz care urlau toată ziua, toate acestea fuseseră de ajuns să trezească în el o senzaţie de căldură care dădea apartamentului său de celibatar alura unui adevărat cămin.

- Asta te deranjează, Nick?

Brusc smuls din visare, el o privi fără să înţeleagă.

- Ce vrei să spui?

- N-are rost să mai joci teatru, Nick. Am dat peste pudriera lui Maureen în salon...

- Lissa, ce surpriză plăcută! Nick ne spusese că nu poţi veni.

Vocile cunoscute ale familiei Dillard o făcură să se întoarcă:
Winston şi Maggie stăteau în faţa lor, numai zâmbete. Maggie purta un colier de safire asortat la o elegantă rochie galbenă.

- întâlnirea mea a durat mai puţin decât prevăzusem, le explică Lissa căznindu-se să le surâdă. Mă bucur că te simţi mai bine, Maggie! Rochia îţi vine de minune!

- N-a fost decât o mică răceală, se grăbi Winston să-i explice, luând-o pe Lissa de braţ ca s-o invite la dans. îţi răpesc pentru o clipă fiinţa asta de vis, Nick!

- Nu te agita prea mult, Winston, aminteşte-ţi ce ţi-a zis doctorul! îi spuse îngrijorată soţia lui.

- Dacă l-aş asculta pe tiranul ăla, aş sta lungit în pat toată ziua! La naiba cu sfaturile lui!

Lissa îi era recunoscătoare că o luase de lângă Nick, permiţându-i astfel să-şi revină în timpul dansului. Totuşi, după câţiva paşi, observă tenul roşu al cavalerului ei. Maggie nu greşise îndemnându-l la prudenţă. Câteva mişcări fuseseră de ajuns să-l epuizeze.

- Dacă am merge să bem o cupă de şampanie, Winston? Mor de sete!

- Ce idee bună! Hai! Ştii, voiam să-ţi spun că sunt foarte fericit pentru Nick şi pentru tine. Formaţi o pereche foarte frumoasă. Nick şi cu mine ne cunoaştem de mult timp. Sigur că nu suntem de acord în toate, dar ne înţelegem bine. Da, într- adevăr, formaţi o pereche frumoasă!

Lissa se prefăcu, bineînţeles, că dă crezase cuvintelor lui Winston şi îl gratifică imediat cu un surâs încântător, dar în realitate aceste cuvinte o îndurerau.

Nick veni lângă ei după ce o condusese pe Maggie la masă şi, curând, Winston se duse să se aşeze lângă soţia lui. Când rămaseră singuri, se îndreptară din nou spre sala de dans. Curios, dar se simţeau amândoi mult mai liniştiţi.

Orchestra începu să cânte un vechi blues: The man I love, o melodie minunată pe care Lissa nu se putu împiedica s-o fredoneze.

Nick se gândi la tot ce trebuiau să vorbească, dar nu avu curajul să înceapă. N-avea chef să strice acest moment rar de pace care se instalase între ei.

- Lissa,voiam să-ţi spun că arăţi splendid în seara asta. Se pare că îţi prieşte faptul că nu mă mai vezi, nu se putu el abţine să nu adauge.

- Nu eu am vrut să plec.

Lissa îşi întoarse capul ca să nu fie nevoită să-i înfrunte privirea.

- Nu ţi-am luat ancheta, am vrut doar să te feresc de primejdii!

Lissa ezită înainte să-i răspundă, apoi se hotărî „să ridice mănuşa" provocării pe care i-o lansase. îi aruncă o privire plină de aroganţă.

- Şi unde e Maureen? Mă aşteptam s-o văd la braţul tău în seara asta.

Nick îşi trecu mâna prin părul ei mătăsos şi ondulat pe care îl lăsase în seara asta liber, revărsat pe umeri. Avea chef să-i sărute fruntea bombată, vârful nasului, dar se abţinu...

- Ei bine, te-ai înşelat! spuse el cu o voce veselă. Maureen s-a internat în această după-amiază într-o clinică de dezintoxicare. Eu am însoţit-o

Nimic n-ar fi putut-o surprinde mai mult.

- Nu înţeleg, Nick. Credeam că respinge ideea că e bolnavă.

- Aşa stăteau lucrurile, dar în cele din urmă am reuşit s-o conving. Crede-mă că nu mi-a fost uşor.

- Sunt mândră de tine. Este cel mai bun lucru pe care îl puteai face pentru ea.

- Nu mai este nimic între ea si mine, Lissa.

Ea îl privi de data asta cu tandreţe, fără să reuşească totuşi să-şi exprime toată afecţiunea pe care i-o purta.

- Oricum, nu mă priveşte pe mine, Nick.

- Doamne, iar aduci vorba despre asta! Nu putem face pace o dată pentru totdeauna? Ascultă! O să-ţi povestesc cum s-au petrecut lucrurile. Ea a venit la mine aseară, e adevărat, dar în ce hal era! Şi-a petrecut noaptea pe canapea şi, azi- dimineaţă, în zori, am stat mult timp de vorbă. A plâns până i s-au umflat ochii, dar în cele din urmă a recunoscut că am dreptate şi că îi vreau binele. Pe urmă am dus-o la clinică şi uite că, în seara asta, sunt cu tine.

Ruşinată, Lissa privea fix nodul papionului lui Nick.

- îmi pare rău că m-am purtat prosteşte. Norocul lui Maureen că erai acasă şi sper că, după ce îşi va rezolva problemele, se va întoarce la tine şi veţi fi fericiţi împreună.

- Dar, Lissa, ea n-o să se mai întoarcă la mine! E o poveste terminată, mă auzi? Ter-mi-na-tă! Şi de mult timp chiar! Tot ceea ce contează în prezent pentru mine eşti tu. Tu şi cu mine. N-am dreptul să te privesc ca pe o femeie... o femeie pe care o iubesc?... îmi interzici asta?

Lissa nu spuse nimic, sfâşiată între emoţie şi

neîncredere.

- Scumpa mea, mă sufoc aici. Vino. Nu mai pot să joc teatru în mijlocul tuturor acestor oameni.

O trase de mână spre terasa care domina grădinile primăriei. Pe peluzele imense erau plasate sculpturi moderne, în marea lor majoritate frumoase. Ambiţiile de mecena ale primarului figurau printre principalele cuvinte de ordine ale programului său politic. Primăria achiziţiona deci cu regularitate operele tinerilor artişti de la Academia de Arte Frumoase din oraş.

Nick şi Lissa coborâră scara mare de piatră care ducea în grădină şi se aventurară pe micile alei delimitate de gard viu. Extrem de firesc, Nick o luase de mână. în curând se opri şi se întoarse spre ea.

- E cam răcoare, ia haina mea. N-am putea găsi un loc mai liniştit ca să stăm puţin de vorbă ce zici?

Lissa ezită înainte să-i răspundă, brusc intimidată. îşi plimbă privirea pe formele statuilor, ştiind prea bine că nu-i stătea mintea la ele, şi se lăsă antrenată de Nick care nu-i aşteptase răspunsul. Ajunseră în sfârşit la o băncuţă aflată la adăpost de privirile indiscrete, în spatele unui adevărat zid de iederă.

Vântul se potolise şi doar o briză uşoară le mângâia feţele îndreptate spre cerul plin de stele.

- Sper că nu ţi-e prea frig. Nu vreau să te îmbolnăveşti din cauza mea. Nu vrei să-ţi iei haina înapoi?

Nick se mulţumi să zâmbească, cu ochii pe jumătate închişi.

- Doar braţele tale m-ar putea încălzi.

Ea se ridică de pe bancă, o înconjură şi, oprindu-se în spatele lui Nick, îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui, se aplecă şi îşi lipi obrazul fierbinte de faţa lui nemişcată. Ştia că e pe cale să facă ceva interzis, un lucru pe care şi-l va reproşa mai târziu, când va reveni cu brutalitate cu picioarele pe pământ, dar un val de dorinţă o împiedica să mai judece la rece. La urma urmei poate că venise momentul şi pentru ea să recunoască faptul că îl iubeşte pe Nick, poate că era timpul să uite rănile trecutului? Pielea lui era atât de catifelată, proaspătă şi parfumată în aerul rece al serii!

îşi îndreptă brusc spatele. Nick deschise încet ochii.

- Ce s-a întâmplat?

- Nimic, numai că mi-a trecut o idee ciudată prin cap.

- Care?

- O să râzi, dar tocmai îmi spuneam că pielea ta miroase a busuioc! Recunosc că nu sunt prea romantică.

- Oh, dar de ce? Ador busuiocul! Spaghetele cu busuioc sunt un adevărat regal! Hai, vino să te aşezi.

Lissa izbucni în râs. Nu se aşteptase la o asemenea reacţie din partea lui. După ce ea se aşeză, Nick îi înconjură umerii cu braţul şi o strânse lângă el. Rămaseră aşa câteva clipe, obraz lângă obraz.

- Dacă ai şti ce idee mi-a trecut mie prin minte! E şi mai romantică decât a ta. Tocmai mi-am dat seama că mi-au îngheţat de tot degetele de la picioare!

Nick izbucni în râs şi o sărută. Cu un deget urmă

delicat conturul sprâncenelor, pleoapelor, nasului şi apoi buzelor ei.

- Nick, de fapt eu m-am gândit întotdeauna că degetele sunt senzuale! spuse ea înainte să-l sărute uşor pe buze. Când eram copil, îmi petreceam ore întregi desenând tălpile picioarelor pe pereţii caselor!

Lui Nick nu-i venea să-şi creadă urechilor. Pentru prima oară ea pronunţase cuvântul „senzual”, cuvânt pe care Lissa îşi interzisese să-l pronunţe ani de zile până în seara asta.

Brusc, un semnal strident se făcu auzit în liniştea nopţii. Imediat, Lissa scotoci prin poşetă în căutarea pager-ului.

- Trebuie să telefonez imediat.

- Să ne întoarcem acasă şi telefonezi de-acolo.

- Nu, mai bine sun imediat, nu se ştie niciodată despre ce e vorba, spuse Lissa înapoindu-i haina.

- în acest caz, dacă nu te deranjează, te aştept aici, aerul curat îmi va face bine.

- Ne-am înţeles. în cinci minute mă întorc.

O privi îndepărtându-se în fugă, ridicându-şi poalele rochiei cu mâna şi urcând scările cu un pas rapid, dezvelindu-şi astfel picioarele frumoase. Apoi dispăru în mulţimea invitaţilor.

Nick se gândi la scena care avusese loc între ei. Trase aer în piept ca să-şi învingă tulburarea care pusese stăpânire pe el. Niciodată nu mai fusese atât de fericit.

Lissa plecase doar de cinci minute şi deja îi lipsea. Dorea ca ea să fie acolo, lângă el, să-i atingă obrazul cu

respiraţia ei caldă. Voia să simtă din nou dulceaţa buzelor ei cu gust de fructe.

Foşnetul frunzelor de lângă el, nu, din spatele lui, îi atrase brusc atenţia.

Se întoarse, din păcate prea târziu însă! Primi o lovitură violentă în ceafă. Un vârtej de scântei albe şi verzi... apoi, ceva explodă în capul lui.

Capitolul 8

Şocul îi tăie răsuflarea. Totuşi o serie de imagini de o claritate uimitoare îi treceau prin cap, conferindu-i o ciudată luciditate, luciditatea muribunzilor, gândi el. Ele reprezentau ultimele lui şanse de supravieţuire, singurul lui mijloc de a reacţiona împotriva paraliziei care punea cu rapiditate stăpânire pe corpul lui.

Cu o mână încercă să apuce coarda care îl strângea de gât, dar degetele lui nu avură nici măcar puterea s-o atingă. Nu mai era nimeni în spatele lui, nimeni în jurul lui. Departe, vai, atât de departe, un zgomot vag parvenea din saloanele luminate, inaccesibile lui...

Ajutor, ajutor! Cuvintele i se blocaseră însă în gât. începu să se târască până la scară. Era singura lui şansă. Câţiva metri... nu erau de străbătut decât câţiva metri, dar nu va reuşi niciodată să ajungă... Coarda îl sugruma, îl înăbuşea încetul cu încetul. Ajunse în sfârşit în capul scărilor, dar va reuşi să ajungă până în sală?

în spatele uşilor, oamenii erau într-un continuu du-te-vino printre tăvile cu şampanie şi pişcoturi, neavând habar că un om agoniza la doi paşi de ei, singur în întuneric. Nick încercă de mai multe ori să se ridice, dar nu avea putere. în timp ce zăcea pe jos, încercând să-şi tragă răsuflarea, o pereche ieşi pe terasă. Nu mai spera să se întâmple asta. Femeia scoase un strigăt în momentul în care se împiedică de corpul nemişcat. Strigătul ei, muzica, totul se amesteca în capul lui, totul amplificat la maximum. Ce lucruri ciudate se întâmplau cu el! Simţind că e salvat, Nick vru să se ridice, dar

picioarele nu-l susţineau şi căzu la loc, copleşit de greutatea propriului său corp care nu-l mai asculta.

O mână îi atinse ceafa. Epuizat, el închise ochii şi căzu într-un somn fără vise.

- Asta e!

în acea clipă avu impresia că poate din nou să respire, dar fu brusc scuturat de un acces de tuse. Ce se întâmplase? Nu murise? încercă să deschidă ochii. Lumina era orbitoare. Lissa... De ce Lisa nu se afla lângă el? Poate era şi ea în primejdie? O să se ridice?

- Liniştiţi-vă, domnule, liniştiţi-vă şi respiraţi. Uitaţi...

Nick zări nişte mâneci albe în faţa ochilor lui, nişte mâneci
albe care i se părură cunoscute şi, cuprins de panică, începu să se zbată.

- Calm, calm! Sunt aici pentru a vă ajuta.

Lui Nick îi trebui ceva timp ca să realizeze că un chelner îngenunchease lângă el şi îi scosese coarda. Apoi văzu mai multe feţe aplecate spre el, fixându-l pline de curiozitate şi îngrijorare. O pereche de picioare lungi se apropie. Cui aparţinea? Nick schiţă un surâs slab, dându-şi seama că era în stare să se gândească la frumuseţea gleznelor situate la numai câţiva centimetri de ochii lui.

- Nick! Oh, Doamne, Nick!

Lissa se aplecă şi îi masă cu blândeţe gâtul, zărind urma roşie lăsată de coardă. Extrem de tulburată îi vorbea fără şir. Nick nu-şi putea desprinde privirea din ochii ei îngrijoraţi, atât de serioşi, care îl priveau, îl

studiau, ca pentru a se asigura că totul era în regulă.

- Lissa, şopti el, luând-o de mână.

- Da, dragul meu, eu sunt.

Tânăra se întoarse spre chelner şi îi ceru să telefoneze la poliţie.

- Vă rog acum pe toţi să vă îndepărtaţi puţin, fiindcă are nevoie de aer! Oh, Nick, scumpul meu, n-ar fi trebuit să te las singur.

- Nu... totul e în regulă...

Ea era lângă el şi asta era tot ceea ce conta. O simţea lângă el, plină de grijă şi protectoare, atentă şi iubitoare. Puţin îi păsa de lumea din jurul lor. De acum înainte erau legaţi, uniţi în aceeaşi bătălie, purtaţi de aceeaşi dragoste.

- Să nu mă mai laşi niciodată singur, Lissa.

- Nu, îţi promit. Poţi să te aşezi?

îl ajută să se ridice în fund sprijinindu-l de spate; un acces violent de tuse îl scutură din nou.

- Lăsaţi-ne să trecem! Daţi-vă la o parte!

Winston şi Maggie se strecurară printre curioşi. Văzându-l pe Nick, Winston fu atât de zguduit încât trebui să se agaţe de braţul soţiei sale ca să nu se prăbuşească.

Nick îşi ţinea acum ochii larg deschişi şi, puţin câte puţin, formele nedesluşite care se agitau în jurul lui îşi regăsiră contururile precise. îşi recunoscu asociatul care se clătina şi fu frapat de extraordinara lui paloare.

- Maggie, ar trebui să plecaţi acasă. Arată mai rău decât mine, îi sugeră Nick care vorbea cu greutate.

- Dacă te-ai putea vedea... pufni Winston, ştergându-şi fruntea cu o batistă.

- Dar ce s-a întâmplat, Nick? îl întrebă Lissa.

- Şi mie mi-ar plăcea să ştiu, adăugă locotenentul Killian care tocmai sosise la faţa locului. Dar hai să mergem într-un loc unde să putem sta liniştiţi de vorbă.

Imediat li se puse un birou la dispoziţie. Killian şi Lissa îl ajutară pe Nick să ajungă până acolo. Intrară într-o încăpere şi îl instalară pe o canapea de piele. Tinându-l de mână, Lissa se aşeză lângă el. Winston şi Maggie vrură să intre la rândul lor, dar locotenentul Killian îi refuză categoric.

Unul din organizatorii recepţiei îi anunţă că o ambulanţă va sosi imediat şi îi întrebă dacă aveau nevoie de ceva.

- Da, răspunse Nick, de apă, de multă apă.

Bău cu lăcomie paharul pe care i-l întinse Lissa.

- încet, încet, că iar te apucă tusea.

Lissa începu să descheie nasturii de la cămaşa lui Nick. Neliniştită, examină urma roşie care îi brăzda gâtul. Cu degetele ei lungi, îl masă cu îndemânare.

- Ce a folosit? S-ar zice că o sârmă...

- Un fir electric. Asta lasă asemenea urme.

- Oribil! Nick, n-ai reuşit deloc să-ţi vezi agresorul?

- Nu, era prea întuneric... şi totul s-a petrecut atât de repede! Tot ce am văzut a fost o mânecă albă, la fel ca a chelnerului.

- Chelnerul? Era îmbrăcat în chelner? întrebă Lissa, privin- du-l pe poliţist.

- Da, poate, nu ştiu...

Killian deschise uşa pentru a se adresa martorilor care aşteptau pe culoar.

- Chelnerii să nu plece! ordonă el. Duceţi-vă să vedeţi dacă nu au rămas indicii la faţa locului, se adresă el unuia dintre ofiţerii lui.

Nick o privi pe Lissa cum îşi muşca nervoasă buza de sus. îi cuprinse mâinile şi le sărută cu delicateţe.

- Nu-ţi mai face griji, mă simt deja mult mai bine, după cum vezi.

- Nu înţelegi că el se afla printre noi, fără ca noi să ştim asta?!

- Poate, nu ştiu. Cred că a venit când te-ai dus să telefonezi.

Lissa privea fix în faţa ei, cu un aer profund îngrijorat.

- Regulile jocului s-au schimbat, Nick. El nu mai vrea să pleci din Chicago, acum vrea să te omoare.

- Lissa are dreptate, interveni Killian. De fapt, cred că omul folosit de şantajist lucrează pe cont propriu acum.

- Ce te face să spui asta? se miră Nick.

- Fiindcă nu cred că şi-ar fi dat osteneala să te intimideze prin scrisori de ameninţare dacă ar fi vrut să te omoare de la început. Aparent, în momentul de faţă nu mai ascultă de ordinele primite. Mi-aş pune mâna în foc pentru asta.

- Dar cine mi-ar putea dori moartea?

- Un tip numit Tilman, poate?

Lissa văzu după privirea lui Nick că numele ăsta îi spunea ceva.

- îl cunoşti deci?

- Da, dar tu de unde ştii de el?

- N-am auzit niciodată vorbindu-se de el până în această după-amiază.

- Prieteni comuni, presupun? spuse Nick ironic.

- Da. Se pare că pregăteşte o lovitură care îl va umple de bani.

Avocatul îşi sprijini capul de braţul canapelei şi scoase un oftat, privind ţintă în tavan.

- S-ar putea să fie el... Len Tilman e un tip pe care l-am trimis la închisoare acum câţiva ani. Am reuşit s-o conving să depună mărturie împotriva lui pe fosta lui iubită şi asta l-a înfuriat la culme. Parcă era nebun... m-a insultat, m-a ameninţat, dar cum nu e ceva neobişnuit în meseria mea, nu l-am luat în serios.

Killian îşi scoase carneţelul ca să noteze noile date apărute. Cineva bătu la uşă. Erau asistenţii medicali. Se apropiară de Nick ca să-l examineze.

- Să ştiţi că aţi avut noroc. Gâtul se prezintă bine, dar trebuie să vă petreceţi o noapte sub observaţie în spital, în caz că ar exista leziuni. E mai bine aşa.

- Nu. Ne întoarcem acasă, declară Nick privind-o pe Lissa. Are cine să se ocupe foarte bine de mine.

Lissa se ridică, îl ajută să-şi pună haina, şi îl întrebă pe Killian dacă vedea vreun inconvenient în faptul că plecau.

- Cred că oricum sunteţi hotărâţi s-o faceţi, aşa că...

dar o să pun pe cineva să vă urmărească, iar imobilul va fi sub o supraveghere specială în noaptea asta.

După câteva minute, Lissa se instala la volanul Mercedes-ului, în timp ce Nick ocupa locul pasagerului.

Lămpile de neon aruncau o lumină lividă pe chipul concentrat al Lissei. Deşi era extrem de palidă, niciodată nu i se păruse atât de frumoasă lui Nick. Era trasă la faţă, crispată, dar seriozitatea îi stătea bine.

- Ce a zis De Palma când te-a văzut cu mine?

- M-a sfătuit să am grijă de tine şi să nu ezit să-i telefonez în caz de nevoie.

- Draguţ din partea lui. Presupun că ar trebui să-i mulţumesc că te-a adus, fiindcă altfel n-ai fi venit, nu-i aşa?

- Da, Nick, De Palma m-a ajutat mult în cazul tău şi fără el n-aş şti nici a zecea parte din ceea ce ştiu.

Simţea că Nick e încă foarte bănuitor în privinţa vechiului ei prieten.

- Acum îmi dau seama că nu te-am întrebat cum a decurs întrevederea cu avocaţii care se ocupă de afacerea turnurilor Morgan.

-Am hotărât să facem un aranajament favorabil ambelor părţi.

- Da, cred că ar fi cel mai bine. Trebuie să ştii să opreşti din când în când îngrozitoarea maşinărie a justiţiei. Jerome şi De Palma vor ajunge în cele din urmă la o înţelegere.

- Poate, dar întotdeauna e riscant să concediezi nişte avocaţi. Jerome va rămâne în mod sigur pe bară.

- Avocaţii se cred întotdeauna indispensabili, nu-i aşa?

Se întoarse spre Nick, adresându-i un zâmbet ironic.

- Nick, nu ştiu dacă eşti de acord cu mine, dar mi se pare că Winston este mult mai bolnav decât Maggie.

- Da, mi s-a părut că arată destul de rău astă-seară, şi îl cunosc îndeajuns de bine ca să ghicesc că nu ţine cont de recomandările medicului.

- Killian a greşit interzicându-i să intre în birou. Winston crede că are dreptul să ştie ce ţi s-a întâmplat.

- Bineînţeles! îşi face griji pentru cel mai bun asociat! Mi se pare normal, fiindcă fără mine cabinetul de avocaţi s-ar închide! rosti Nick cu un aer infatuat dar şi amuzat. Dar hai mai bine să vorbim despre altceva, Lissa.

Se întoarse spre ea şi începu să se joace cu una din buclele castanii care îi acopereau umerii. Lissa simţi că o trece un fior.

- După părerea mea, cel mai înţelept ar fi să te odihneşti şi să nu mai vorbeşti în seara asta.

- Dar îmi face şi mai rău să tac!

Lissa se prefăcu însă că n-a auzit nimic şi conduse în tăcere până acasă la Nick. După ce parcă Mercedes-ul, opri motorul şi se întoarse spre avocat.

- Şi eu, Nick, am o mulţime de lucruri să-ţi spun... în seara asta, când te-am văzut prăbuşit la pământ şi m-am gândit la ce s-ar fi putut întâmpla, am înţeles cât de laşă am fost faţă de tine.

El îi puse un deget pe buze, ca pentru a o face să

tacă.

-Ascultă, Lissa Paris, ai o groază de defecte, dar cu siguranţă nu eşti laşă. Nu, nu, nu spune nimic... Acum am face mai bine să urcăm.

Se luară de mână şi se îndreptară spre ascensor. Ajungând sus, Lissa fu încercată de ciudatul sentiment că se întorcea acasă. Se hotărâse să nu se mai mintă singură, încercând să-şi înăbuşe dorinţele.

- Eşti atât de calmă, Lissa. Cum faci?

- Oh, e doar o aparenţă! Sunt încă întoarsă pe dos de tot ce s-a întâmplat... de ceea ce se întâmplă. Ti-am mai spus-o: nu mai sunt de mult obişnuită cu poveştile de dragoste! Am impresia că am redevenit o adolescentă care se duce la prima ei întâlnire.

El îi înconjură talia cu braţul.

- Nu te duci la o întâlnire, scumpa mea Lissa. Este povestea noastră care abia începe. Dar cel mai mult doresc să te simţi cu adevărat pregătită.

Când intrară în apartamentul tăcut, atmosfera liniştită a salonului o calmă complet: era acasă, cu adevărat acasă la ea.

- O să ţi se pară că sunt capricioasă, spuse ea brusc, dar singurul lucru care lipseşte apartamentului tău e un şemineu.

- îţi promit că o să mă ocup de asta chiar mâine dimineaţă.

Se apropie de ea şi o îmbrăţişă. Se priviră îndelung fără să
spună nimic, apoi Nick o sărută pe gură cu o infinită

delicateţe. Lissa recunoscu în ochii lui umbra unei nelinişti, aşa că îl sărută pe pleoape.

- Lissa, ştii că sunt în stare de orice ca să te fac fericită?

- De ce, Nick? N-am nimic din femeia ideală! Fără educaţie, sălbatică şi în plus, nici măcar frumoasă!

Venind de la o alta, aceste cuvinte n-ar fi putut exprima decât o falsă modestie şi cochetărie, dar pronunţate de Lissa păreau sincere.

Nick o cunoştea îndeajuns acum ca să înţeleagă că Lissa nu avea deloc încredere în ea, fiindcă îşi trăise tinereţea în umbra unor fiinţe puternice, pentru care avusese o admiraţie fără margini. După o experienţă nefericită în dragoste, crezuse că întreaga ei viaţă sentimentală e condamnată la eşec. Nick simţea că e de datoria lui s-o liniştească şi s-o pună faţă în faţă cu ea pentru ca să-şi dea în sfârşit seama de adevărata ei valoare şi să-şi regăsească demnitatea de femeie.

- Da? Vino puţin cu mine, răţuşcă urâtă.

O trase în faţa oglinzii mari, veneţiene, aflată în antreu.

- Priveşte-te. Ce chip frumos... Ce ten de piersică... Ce păr... ce trup minunat, perfect chiar! Aş putea petrece ore întregi privindu-te, fără să mă plictisesc.

- Oh, Nick, eşti cel mai mare romantic al tuturor timpurilor. O să reuşeşti să mă faci să cred în basmele cu zâne! Ascultându-te, am impresia că sunt Venus din Milo!

El o strânse la piept şi îi şopti la ureche.

- Dar, scumpa mea Venus, ăsta nu e un basm cu zâne. Tu şi cu mine vom trăi o poveste, dar ea va fi adevărată, fiindcă aşa vreau eu, fiindcă aşa vrei tu, scumpa mea.

îi atinse uşor gura cu buzele, apoi obrajii fierbinţi, în timp ce mâinile lui îi mângâiau cu înfrigurare spatele.

Lissa nu mai simţea nevoia să închidă ochii, prea dornică să-l mai privească o dată şi încă o dată, fiindcă acum nu se mai simţea speriată.

- îmi place atât de mult să te privesc, Nick. Chipul tău îşi poate schimba expresia de la o clipă la alta: grav, neliniştit, îngrijorat, uimit, atent, blând, atât de blând! îi spuse ea plim- bându-şi uşor degetele pe sprâncenele lui, apoi pe nasul acvilin.

- Blândeţea am împrumutat-o de la tine, numai de la tine. Sărută-mă, Lissa! Cred că n-o să mă satur niciodată de sărutările tale!

Tremurul dorinţei o cuprinse şi fără îndoială că Nick îşi dădu seama de asta... Dar ce importanţă avea? Nu se hotărâse ea să nu-i mai ascundă nimic? îşi întredeschise buzele şi primi sărutul pătimaş al lui Nick, făcându-l să se înflăcăreze şi mai mult. Ar fi putut s-o sărute ore în şir, dar, după câteva clipe, ea îl respinse cu blândeţe.

- Nu respiri niciodată? îl întrebă ea zâmbind.

- Tu mă faci să respir, Lissa! Lissa, eşti toată viaţa mea. Mă crezi dacă îţi spun că n-am iubit niciodată pe nimeni aşa cum te iubesc pe tine? Pune-ţi mâna pe inima mea şi îţi va dovedi asta.

Ea îşi lipi mâna de pieptul lui şi simţi ritmul grăbit al

inimii. Tulburată, începu să-l sărute repede pe faţă, pe gât, pe păr.

- Strânge-mă mai tare în braţe, Nick.

- Vrăjitoare mică... Dar, spune-mi, îţi dai seama că suntem în antreu?

Lissa înţelese că sosise momentul. Dar de data asta, Nick aştepta ca ea să decidă... Şi ea îl dorea din toată inima, din toată fiinţa ei.

- Cine e de vină? se mulţumi ea să şoptească.

El o privi drept în ochi, ca pentru a se asigura că înţelesese bine, apoi o trase încetişor spre canapeaua din salon. Lissa se lungi şi îi încolăci gâtul cu braţele, ca şi cum îi era teamă că o să plece de lângă ea. Nick îi zâmbi şi se întinse alături.

- îmi place să te simt lângă mine, Nick, eşti atât de cald şi de puternic.

El nu îi răspunse însă, preferând limbajul mângâierilor. îl mai durea încă gâtul, dar ştia că o să trăiască acum momentul cel mai intens din viaţa lui. Ştia că era pe cale să-şi lege viaţa de a Lissei...

îşi trecu degetele prin şuviţele castanii răspândite pe pernuţe, iar cu cealaltă îi mângâie şoldurile.

Dorinţa Lissei nu înceta să crească. Inima îi bătea nebuneşte şi se simţea pregătită să accepte orice de la el! De data asta va merge până la capăt!

Când Nick îşi strecură o mână sub rochia ei, înţelese că el era de acum singurul bărbat căreia îi va oferi fără teamă goliciunea ei. El îi descheie rochia cu încetinitorul. Apoi o privi, mut de uimire.

Lissa era şi mai frumoasă decât îşi imaginase. Ea îi aştepta mângâierile, zâmbindu-i.

- Lissa, Lissa mea dragă, sunt cel mai fericit bărbat din lume. Pot să şi mor acum.

- Oh, nu, nu muri, ce m-aş face fără tine?

El izbucni în râs şi o îmbrăţişă.

- Pielea ta e atât de albă şi miroase atât de frumos.

- Soţul meu o compara adesea cu laptele de cocos.

- Lapte de cocos? Da, dar de ce? Eu o să găsesc altceva. Acordă-mi doar câteva zile. Tipul ăla n-a priceput că eşti făcută dintr-o substanţă mai perfectă decât materia şi că nici un fruct de pe pământ...

Dar ea îi ceru s-o sărute şi să uite cuvintele unui bărbat pe care-l va alunga pentru totdeauna din mintea ei. Fiindcă amintirea lui era s-o facă să comită cea mai mare greşeală din viaţa ei.

Nick începu să-i sărute pătimaş sânii. Transportată într-un univers necunoscut şi minunat, Lissa închise ochii. începu să respire precipitat şi sfârcurile sâinilor i se întăriră când Nick începu să-i muşte uşor.

- Fă dragoste cu mine, Nick, şopti ea. Vreau să fiu a ta, să ne contopim într-o singură făptură.

- Eşti deja a mea, Lissa... Dar mai putem aştepta, dacă asta vrei.

- Credeam că mă doreşti...

El o strânse şi mai puternic în braţe, pentru a o face să înţeleagă că nu era vorba de dorinţa lui ci de a ei.

- Ard de dorinţă, Lissa, dar nu vreau să te bruschez. Dacă facem dragoste va fi un jurământ pentru totdeauna. Eşti gata să rişti?

- Nu e un risc, Nick, ci o minunată promisiune de fericire. Fă dragoste cu mine.

în acel moment, se făcu auzită soneria telefonului. Nick se ridică brusc, buimăcit de această lovitură a sorţii.

- N-o să răspund, îi şopti el. Cu atât mai rău pentru ei, n-au decât să sune.

Dar, în aceaşi clipă, auziră soneria de la intrare.

- E de necrezut! Un adevărat complot!

- Trebuie să te duci să vezi cine e, îi spuse Lissa punându-şi repede rochia.

Nick o privi, nefiind parcă în stare să se hotărască să reintre în contact cu realitatea.

Lissa îl bătu uşor pe umăr, încurajându-l să acţioneze. Un zâmbet lumina chipul ei când se îndrepta spre uşă, dar când privi prin vizor încremeni. Albert, Faye... la o asemenea oră! Ce se întâmplase? Le deschise speriată uşa.

Capitolul 9

Cei doi tineri Dillard rămaseră câteva clipe nemişcaţi

în pragul uşii. Lissa fu frapată de gravitatea şi paloarea feţelor lor, incapabilă să pronunţe vreun cuvât.

Faye fu cea care intră prima în apartament. Albert o urmă cu un mers şovăitor. îşi drese glasul încruntat şi îşi aranjă cu nervozitate gulerul cămăşii.

- Aş vrea să vorbesc cu Nick. Te rog!

- Ştiu că nu e o oră potrivită pentru vizite, mai ales după ce s-a întâmplat la bal. Ştim totul fiindcă Winston şi Maggie ne-au pus la curent. Dar trebuie neapărat, Lissa!

Uluită şi îngrijorată totodată, Lissa încercă totuşi să-i facă să se simtă în largul lor şi se căzni să zâmbească. îi lăsă să treacă în faţa ei, profitând de câteva clipe să-şi inspecteze şi să-şi treacă mâna prin păr ca să-l aranjeze cât de cât.

- Sunt uimită să vă văd aici, spuse ea în sfârşit, vă credeam plecaţi în weekend la Saint Louis.

- Aşa trebuia, dar ceea ce se întâmplă aici ni s-a părut mult mai important şi am preferat să rămânem. Bună, Nick, cum te simţi? întrebă Faye văzându-l pe Nick care îşi făcea apariţia în acel moment.

- Merge, mulţumesc de întrebare. Tocmai vorbeam la telefon cu poliţiştii însărcinaţi cu supravegherea. îmi anunţau vizita voastră. Se pare că aveţi să-mi spuneţi ceva extrem de important?

- Cum?! exclamă Lissa aruncându-i o privire neliniştită. Dar vă rog, aşezaţi-vă.

- Prefer să rămân în picioare, dacă nu vă deranjează.

Faye, în mod vizibil la capătul puterilor, se aşeză.

Dar nici
ea nici soţul ei nu îşi scoseseră mantourile.

- Aş bea ceva, un whisky sau un coniac, ce aveţi la îndemână, adăugă Albert fără să aştepte să i se ofere.

Nick fu extrem de surprins. Albert nu obişnuia să bea alcool! Totuşi, îşi păstră remarca pentru el şi se duse să caute o sticlă. O auzi pe Faye complimentând-o pe Lissa pentru rochia ei şi înţelese că tânăra femeie încerca prin asta să-şi disimuleze nervozitatea care i se putea citi pe chip. După ce îl servi pe Albert, Nick se aşeză pe braţul canapelei, alături de Lissa. Şi ea părea la fel de tulburată de această vizită neaşteptată.

- Bine, acum vă ascultăm. Aţi venit să ne dezvăluiţi ceva, să ne preveniţi asupra unui nou pericol?

Albert era îngrozitor de palid. Bineînţeles că nu fusese prea rezistent, dar Nick nu-l văzuse niciodată atât de încordat, atât de marcat. Părea că îmbătrânise cu zece ani numai în câteva zile. Nişte cearcăne mari îi scoteau în evidenţă ochii obosiţi,

riduri adânci îi brăzdau fruntea. Umerii păreau încovoiaţi sub povara grijilor, iar degetele se jucau cu nervozitate cu reverele hainei.

- Nick, n-o să fie nici o noutate pentru tine dacă îţi spun că noi doi nu ne prea avem la inimă, dar vrem să ştii că te-am apreciat întotdeauna. Tatăl meu te admiră mult, iar eu personal mi-am putut da seama de talentul tău profesional. N-aş face niciodată nimic care ţi-ar putea dăuna pe plan personal sau profesional.

- Ascultându-te, presupun că ştii pe cineva capabil s-o facă?

- Da...

Privirea pe care o aruncă soţiei lui semăna cu o chemare în ajutor. înghiţi o gură mare de whisky şi încercă să-şi revină, dar îţi făcea rău să-l vezi în ce hal arăta.

- Faye, n-o să reuşesc...

- Trebuie, Albert. Ştii că, acum, nu mai poţi da înapoi. Sunt aici, alături de tine.

Se apropie de el şi, cu un gest binevoitor, îi cuprinse mâna, încurajându-l să-şi continue dureroasa mărturisire.

- Am impresia că te trădez, Nick.

Neliniştiţi, Lissa şi Nick îşi întoarseră deodată capetele unul spre celălalt.

- Nick, Albert este pe cale să-ţi spună că tatăl lui te şantajează.

Mâna Lissei o căută imediat pe cea a lui Nick, ca pentru a-l ajuta să suporte şocul acestei îngrozitoare

revelaţii.

- Continuă, spuse acesta cu răceală.

- Te rog, încearcă să înţelegi: este un om bolnav. Suferă de inimă şi doctorii vor să-l opereze, dar nu sunt siguri de rezultat. El se crede condamnat şi asta a devenit o adevărată obsesie pentru el.

- De acord, dar de ce să mă şantajeze pe mine?

Albert puse paharul pe măsuţa joasă şi căută curajul de a continua, în privirea neliniştită a soţiei sale.

- Tot nu înţelegi? Convins că va muri, vrea să-şi pună ordine în afaceri înainte de a dispărea şi să lase cabinetul aşa cum l-a găsit, sau mai degrabă aşa cum l-a dezvoltat. Toţi pionii sunt la locul lor, în afară de mine. Sunt singurul lui fiu şi nici nu-i trece prin minte o singură clipă că nu eu îi voi lua locul, urmând lecţiile pe care mi le-a dat ani de zile.

Nick izbucni în râs, dar Lissa ghici în acest râs toată amărăciunea lui, toată decepţia, ca şi refuzul de a crede ce i s-a înşelat astfel încrederea.

- E complet ridicol! Doar nu vrei să mă faci să cred că din cauza acestei chestii cu succesiunea, Winston îmi doreşte răul. Cu mijloacele pe care le aveţi, aţi putea foarte bine să vă creaţi propria voastră firmă!

- Nu, pentru tata contează cel mai mult cabinetul pe care l-a creat el. Numele de Dillard i se pare indisolubil legat de el.

Nick oftă exasperat. Lissa îi strânse mâna, încercând să-i transmită din răbdarea ei, pentru a-l asculta până la capăt pe Albert.

- Nu înţeleg. De ce n-a venit pur şi simplu să mă vadă? De ce nu mi-a vorbit despre asta? Nu, nu pricep.

- Ai fi acceptat să fac parte din conducere?

- Poate, oricum am fi discutat despre asta. După părerea mea nu eşti un avocat bun, dar spiritul tău de analiză ar fi putut face din tine un excelent consilier juridic. Numai că asta ar fi contrazis puţin ambiţiile tatălui tău.

- Nu m-am simţit niciodată în stare de aşa ceva. A exercitat întotdeauna o influenţă considerabilă asupra mea, dar în prezent s-au schimbat lucrurile. Mă retrag complet de la D.C.M. şi sunt foarte hotărât să-mi duc viaţa aşa cum cred eu, fără să fiu obligat să exercit o meserie care nu-mi convine şi nu mi-a plăcut niciodată.

- O să fie extrem de supărat.

- Ştiu. De altfel, tata e acum internat în spital. A avut un atac când s-a întors acasă.

- Oh, Doamne, nu ştiam. îmi pare foarte rău.

Albert lăsă mâna lui Faye şi se ridică, aparent uşurat că i-a mărturisit secretul lui.

- Erai în drept să afli totul. Să ştii că nici eu n-am priceput decât de puţin timp ce se întâmplă. Recunoscusem eu că tata nu mai era împăcat cu sine în ultimul timp. Devenise extrem de irascibil, frizând chiar paranoia.

- Albert, spune-le cum ai descoperit...

- La începutul serii, ne aflam amândoi acasă la părinţii mei. A sunat telefonul şi am răspuns eu. Interlocutorul m-a confundat cu tatăl meu şi a început

să-mi spună nişte chestii din care nu înţelegeam nimic, dar v-am spus deja că începusem să bănuiesc ceva încă de acum câteva zile. Puţin câte puţin, totul a început să prindă contur în mintea mea. I-am spus tatălui meu, dar el a făcut pe nevinovatul şi n-a recunoscut nimic. Pe urmă, ei au plecat la bal.

- Albert a fost complet dat peste cap de telefonul ăla şi a început să scotocească prin hârtiile lui Winston... A dat peste nişte cotoare de cecuri personale suspecte şi peste nişte ciorne ale unor scrisori de ameninţare. Am aşteptat atunci ca Winston şi Maggie să se întoarcă de la bal.

- Da, şi când s-au întors, din nou l-am luat la întrebări pe tata şi, de data asta, n-a mai putut rezista. De altfel se simţea rău şi nu se mai putea ascunde la nesfârşit. Aşa că a mărturisit totul. Ceea ce trebuie să şti şi trebuie să mă credeţi că aşa stau lucrurile, este că în afacerea asta tatăl meu a pierdut foarte repede controlul situaţiei.

Soneria de la intrare întrerupse povestirea lui Albert. Nick se ridică extrem de calm şi deschise uşa.

- Chiar nu dormi niciodată, locotenente Killian?

- îmi pare rău, dar ofiţerii mei m-au anunţat de sosirea acestei încântătoare perechi şi atunci nu s-a mai prins somnul de mine. Am preferat să vin ca să văd cu propriii mei ochi ce se petrece aici.

- Faye şi Albert, daţi-mi voie să vi-l prezint pe locotenentul Killian care se ocupă de cazul acesta. Killian, Albert este fiul lui Winston Dillard şi Faye, soţia

lui Albert. Au venit să ne aducă la cunoştinţă că Winston e şantajistul.

Killian le aruncă o privire destul de rece, fără să-şi scoată impermeabilul, se trânti pe canapea, privindu-i atent, în ciuda ochilor umflaţi de somn.

Sosirea lui nu avu totuşi nici un efect asupra lui Albert care îşi reluă povestirea exact din locul în care se întrerupsese.

- Dar, să fii sigur, Nick, că tatăl meu n-a avut niciodată intenţia să-ţi facă rău. Tipul de care s-a folosit s-a hotărât pe neaşteptate să te ameninţe cu moartea. Tatăl meu nu e cu numic amestecat în asta. Imediat ce a aflat că era cât pe-aci să fii omorât, a vrut să oprească totul, dar era prea târziu.

- Exact asta vă spusesem şi eu. Dar o clipă, daţi puţin filmul înapoi fiindcă nu pricep totul! spuse Killian înăbuşindu-şi un căscat.

Lissa îi sări în ajutor.

- Da, să recapitulăm, Albert: tatăl tău este grav bolnav şi vrea să se asigure că vei prelua conducerea cabinetului dacă i s-ar întâmpla ceva. Dar Nick nu doreşte să te vadă la conducerea D.C.M. Atunci el face apel la o terţă persoană pentru a exercita presiuni asupra lui Nick.

- Şi Len Tilman a primit sarcina să falsifice fotografiile pe care le-a primit Nick?

- îl... îl cunoaşteţi pe Tilman? întrebă uluit Albert.

- Nu, doar am auzit vorbindu-se despre el, dar piesele din puzzle erau amestecate înainte de sosirea

voastră. Deci, ceea ce aş vrea să aflu acum este cum a dat tatăl tău de Tilman ăsta?

- Mai degrabă Tilman a dat de tata. La început, l-a contactat tata l-a întâmplare, fără să ştie cine e tipul. Nu-i cunoaşte antecedentele. Tilman şi-a oferit serviciile şi au căzut de acord asupra preţului. Dar, mai pe urmă, tatăl meu a aflat că Tilman îl urăşte pe Nick şi că este gata să-l omoare. A încercat să se descotorosească de el, dar Tilman era decis să meargă până la capăt. A început să-l şantajeze şi pe tatăl meu, amenințându-l că o să spună totul la poliţie dacă încearcă să-l scoată din joc. Deci tata s-a găsit la rândul lui prins într-un angrenaj din care nu putea să scape fără să-şi compromită întreaga carieră.

- Ce iad! exclamă Lissa.

- Da, dar când îţi bagi un picior în noroi, trebuie să te aştepţi că va urma şi al doilea adăugă cinic locotenentul.

Nick îl fulgeră din priviri, apoi îşi întoarse ochii şi remarcă faţa lividă a lui Faye. îşi schimbase părerea despre ea, fiindcă datorită ei venise Albert să-l vadă. Femeia aceasta pe care o ignorase ani de zile şi poate chiar o dispreţuise, îi trezea acum întreaga admiraţie.

- Killian, n-ai putea să ne dai un sfat în loc să faci o filozofie foarte ieftină?

Vexat, Killian privi fix o monedă cu care se juca.

- Să vă sfătuiesc eu? Sfatul meu e simplu: nu ne mai rămâne decât să punem mâna pe respectivul Tilman, înainte să-şi ducă până la capăt răzbunarea. Dar eu îl

cunosc, e un escroc uns cu toate alifiile, greu de încolţit. Nu aveţi idee unde s-ar putea ascunde, domnule Dillard?

- Tatăl meu mi-a vorbit de un bar unde îşi fixau întâlnirile. Cred că se află undeva în sudul oraşului. Nu-mi amintesc prea bine unde, mi se pare că există şi cuvântul Peppers, da, asta era... Peppers...

- Hot Peppers?! exclamă Lissa. Ştiu unde e, în apropiere de zona industrială. Cred că Winston nu se simţea deloc în largul lui acolo!

- Nu, nu-i plăcea deloc să se ducă şi murea de frica tipi- lor care mişunau pe acolo. Nişte indivizi de cea mai joasă speţă!

- Ei bine, a avut noroc că n-a intrat în colimatorul lor! adăugă Lissa care îşi regăsise întreaga energie. Dar ştii cumva dacă Tilman e acolo în acest moment?

- Aşa cred, fiindcă aveau întâlnire după bal. Tatăl meu trebuia să-i dea douăzeci de mii de dolari şi Tilman l-a ameninţat că vine după el acasă dacă lipseşte de la întâlnire.

Incapabilă să mai stea locului, Lissa se ridică şi începu să umble prin cameră în căutarea unei idei care i-ar putea face să avanseze în rezolvarea cazului.. îşi muşca buzele, ca de fiecare dată când se concentra, şi analiza mai multe soluţii înainte să-şi facă planul de acţiune.

- După părerea mea, nu trebuie să-l dezamăgim pe scumpul nostru Tilman în seara asta, rosti ea în cele din urmă. Hai să mergem!

Vorbise privindu-l pe Killian; ştia că fără ajutorul lui planul nu va merge. Avea nevoie de o escortă, fiindcă ar fi riscat enorm ducându-se singură.

Albert reacţionă primul.

- Eşti nebună! în plus, tata ar trebui să fie acolo!

- Şi de ce nu te duci tu în locul lui? O să-i spui adevărul lui Tilman: că tatăl tău este bolnav şi te-a trimis pe tine cu banii. Dar evident, există o hibă... presupun că nu dispui de o asemenea sumă.

- Nu este o problemă! Dar nici nu-mi trece prin minte să-l întâlnesc pe tip, mai ales dacă sunt singur.

- Dar n-o să fii singur, fiindcă o să te însoţesc.

- Va trebui mai întâi să treci peste cadavrul meu, Lissa! exclamă Nick.

- Aşteaptă... Mi se pare o idee bună, interveni Killian. Dar ce ai exact în minte, Lissa? Nici tu nu eşti mai obişnuită decât Winston Dillard cu un astfel de loc.

- Nu, dar cunosc genul de indivizi de teapa lui Tilman. E adevărat, nu sunt o obişnuită a localului Hot Peppers, dar mă pot preface că sunt. Dă-mi zece minute şi o să rămâi cu gura căscată. Pot foarte bine să joc rolul unei pipiţe cam ameţită de băutură, care vine să mai bea un păhărel înainte să se întoarcă acasă... Când Albert îi va da vestea proastă lui Tilman, acesta va vrea în mod sigur să se distreze puţin şi în acel moment intervin eu: îl invit la mine şi, când ieşim din bar, oamenii tăi îl înhaţă.

Trecutul Lissei defilă prin mintea lui Nick. Nu crescuse ea în lumea interlopă a Chicago-ului? Toată

viaţa ei rămăsese marcată de asta. Ştia că ea se va achita perfect de rolul pe care îşi propusese să-l joace în faţa lui Tilman, dar riscurile erau prea mari şi nu avea dreptul s-o expună astfel.

- Dă uitării acest plan, Lissa, e prea riscant!

- Da, dar este mai puţin riscant decât să-l prindem într-un bar, fiindcă s-ar putea lăsa cu vărsare de sânge, interveni Killian, vizibil încântat de propunerea tinerei femei.

- în acest caz, Killian, trimite-ţi oamenii! exclamă vehement Nick.

- Nu, asta ar lua prea mult timp şi noi n-avem nici un minut de pierdut. în plus, e mai bine să-l arestăm pe Tilman având în mână un plic cu antetul firmei D.C.M. pe el.

Hotărâtă să-şi pună planul în aplicare, Lissa se îndreptă spre camera ei ca să se schimbe. Nick se repezi după ea pe culoar şi o opri.

- Lissa, te implor, nu te duce!

După o clipă, Faye interveni la rândul ei.

- Lissa, Nick are dreptate. Riscurile sunt prea mari pentru Albert, dar pentru tine...

Nu-şi termină fraza.

Fără să-l privească pe Nick. Lissa se întoarse spre tânăra femeie.

- Ascultă-mă, Faye, eu sunt detectiv particular şi acest gen de sarcini nu mă sperie. Este singura noastră şansă să ieşim din acest angrenaj care ar putea deveni, curând, mortal. Este de datoria mea să mă duc.

- Tu eşti detectivă?! exclamă Faye stupefiată.

- Oh, iartă-mă, dar pentru mai multă siguranţă am fost nevoită să-ţi ascund adevărul. Nick a apelat la serviciile mele de la începutul acestei afaceri.

- Dar atunci, voi doi... jucaţi teatru?... în sfârşit, asta nu mă priveşte, vă cer iertare.

Lissa întâlni privirea lui Nick şi retrăi în gând ceea ce se petrecuse exact înainte de sosirea familiei Dillard. Se gândi cu regret la ceea ce s-ar fi putut întâmpla... Oftă. Trebuia cu orice preţ să pună capăt unui pericol care nu făcea decât să învenineze relaţia lor, chiar dacă Nick era furios pe ea.

- Nu, Faye, nu jucam teatru. Nick şi cu mine suntem foarte legaţi, dar iartă-mă... acum trebuie să mă schimb.

înţelegându-i hotărârea şi încăpăţânarea, Nick n-o mai reţinu. Ea îşi puse fusta de piele şi un bolero alb. Era ţinuta ei cea mai provocatoare, care convenea cel mai bine rolului pe care îl avea de jucat în acea noapte.

Când reveni în salon, toate privirile se îndreptară

spre ea. Văzu că Nick îşi turnase un whisky dublu. Tăcea, dar sprâncenele încruntate şi buzele strânse spuneau multe despre îngrijorarea lui.

O privea din cap până-n picioare. Ţinuta ei era mai degrabă vulgară, dar figura ei avea o asemenea strălucire încât, în ciuda rujului de pe buze ţipător şi a fardului de pleoape gros de un deget, îi venea s-o ia în braţe ca s-o împiedice să plece şi să-i reamintească promisiunea de a nu-l mai părăsi niciodată, promisiune pe care i-o făcuse doar cu câteva ore înainte. Se gândi la mâinile acelui infam care poate că o vor atinge şi brusc fu cuprins de o furie pe care o înăbuşi cu o gură de whisky. Dacă va îndrăzni să-i facă cel mai mic rău, o să-l omoare cu mâinile lui.

Killian îşi anunţase prin telefon câţiva dintre ofiţerii lui.

- Ei o să vă dea un plic plin cu bancnote când veţi coborî. Eşti gata?

- Da, haideţi.

- Vă însoţesc, spuse Faye luându-l de braţ pe soţul ei.

- Şi eu, adăugă Nick.

- Nu, nu, e imposibil! exclamă Killian, doar nu e o plimbare de plăcere! Misiunea noastră e şi aşa destul de dificilă, prezenţa voastră n-ar face decât să complice lucrurile.

- Poate, dar noi venim, replică Nick punându-şi haina.

Cele două perechi ieşiră trecând prin faţa

locotenentului,
care renunţă să mai dea dovadă de autoritate. Când ajunseră în holul imobilului, Nick o trase pe Lissa deoparte.

- Eşti femeia cea mai încăpăţânată pe care o cunosc, Lissa Paris!

- Te rog, Nick, să nu începem iar să ne războim.

- Oh, scumpa mea, am chef să fac o mulţime de lucruri cu tine, dar în mod sigur nu să mă războiesc! Bagă-ţi bine asta în cap, ostilităţile s-au terminat!... Dragostea mea, adăugă el cu o voce îmblânzită şi convingătoare, de ce vrei neapărat să-ţi rişti viaţa în această capcană?

Ea îl privi drept în ochi şi, din nou, retrăi imagini tulburătoare...

- Nick, ştii de ce...

- Dar vreau să te aud spunând-o.

- Oh, Nick...

Vocea groasă a lui Killian îi readuse la realitate.

- Ei, ce faceţi acolo? Grăbiţi-vă puţin!

- Are dreptate. Hai, vino! Killian, sosim!

îl trase pe Nick de mână, după ce îl sărută tandru pe obraz.

***

Străzile din cartier erau pustii la acea oră înaintată din noapte. Spectacolul oferit de zăbrelele de fier trase în faţa vitrinelor nu erau de natură să înveselească decorul lugubru care defila prin faţa ochilor lor. Nimeni nu s-ar fi aventurat de bunăvoie în acest labirint întunecat unde moartea dădea târcoale.

Observând străzile sordide, Nick se gândi la numeroasele filme de „serie neagră” pe care le văzuse şi îi plăcuseră la nebunie. Era acelaşi gen de decor, sinistru, umed, murdar. Nu mai lipsea decât zgomotul făcut de o cutie de conserve goală şi ruginită, aruncată pe şosea şi rostogolită de rafalele puternice de vânt, pentru ca tabloul să fie complet.

Dar, din păcate, nu un film urma să se deruleze peste câteva clipe ci însăşi existenţa lui, iar femeia pe care o iubea nebuneşte urma să joace rolul principal.

La vreo trei sute de metri de bar, Killian dădu ordine ofiţerilor săi, care îi escortau în două maşini de patrule. Nick şi Lissa coborâră. Era frig şi umed.

- Ar fi trebuit să-ţi pui o haină mai groasă, îi spuse Lissa, încrucişându-şi braţele pe piept ca să se mai încălzească.

Nick simţea că e teribil de nervoasă, în ciuda eforturilor pe care le făcea ca să se gândească la altceva. Vocea îi tremura la fel ca şi mâinile, şi fără nici o îndoială, frigul nu avea nici o legătură cu asta. Nu putu rezista dorinţei s-o mai strângă încă o dată în braţe.

- Nu spune nimic! îmbrăţişează-mă!

Ea se ghemui la pieptul lui ca pentru a se înarma cu curajul de care avea nevoie pentru finalizarea acestei acţiuni care intrase în linie dreaptă. în curând uitară de frig şi de teamă, reuşind să creeze în noaptea îngheţată o lume de blândeţe şi căldură.

Jenat, Killian tuşi cu discreţie.

- îmi pare rău, şopti el, dar trebuie să intrăm în scenă.

Se despărţiră imediat, dar Lissa întoarse capul cu regret spre Nick.

- Killian, aşteaptă puţin înainte să-l trimiţi pe Albert...

Un aer greu şi o lumină chioară o primiră la intrarea în local. Bilele de biliard se ciocneau cu zgomot. Un fum gros îi tăia răsuflarea, dar se abţinu să tuşească. Trebuia să se prefacă acum că e familiarizată cu atmosfera nesănătoasă a acestui gen de localuri. Nu era ca o „fetiţă" venită să-şi înece dezamăgirea în aburii alcoolului?

Se gândi la unchiul Fred care, cu mulţi ani în urmă, o luase cu el într-un loc asemănător. O poveste sordidă cu nişte proxeneţi. Simţi că îi revine curajul. Trebuia să reuşească în această misiune, în numele lui Fred şi al lui Nick, singurii bărbaţi demni de dragostea ei.

Câteva capete se întoarseră s-o privească, dar după o uitătură glacială, conversaţiile se reluară cu cea mai mare indiferenţă. Unii se uitau distrat la un meci de fotbal transmis la un televizor vechi instalat în fundul sălii, alţii jucau ultima partidă de poker din această noapte fără sfârşit.

Lissa studie distrat câţiva bărbaţi sprijiniţi de tejgheaua barului. Unul dintre ei îi atrase în mod special atenţia aşa că se duse să se aşeze pe un scaun de lângă el.

- Cam răcoare afară, nu-i aşa, puişor? îi spuse cu familiaritate barmanul împingând o farfurioară spre ea.

- Cam aşa! Aş lua o vodcă dublă, răspunse ea cu o voce îngroşată.

- Nu eşti de prin cartier, nu?

- Nu, şi nu-mi place frigul! Vin de la soare, unde sunt cocotieri, nisip şi tot dichisul! spus ea ridicând tonul ca să se facă remarcată de vecin.

Nu-l văzuse niciodată, dar era sigură că e Tilman. înfăţişarea lui nu avea nimic atrăgător. Era exact aşa cum şi-l imaginase: înalt, slab, palid, cu nişte obraji scobiţi şi ochi vicleni. El îi aruncă o privire urâtă apoi îşi întoarse capul spre uşă.

Probabil că aştepta cam de mult, fiindcă i se putea

ghici enervarea pe chip. Când îl va vedea pe Albert intrând în locul lui Winston, mânia lui va ajunge la paroxism.

în timp ce barmanul o servea şi băga în buzunarul şorţului bancnota pe care ea o scosese din poşetă, Lissa îi aruncă o privire „parşivă” lui Tilman.

- Nu faci niciodată cinste doamnelor?

- Nu când au deja un pahar, răspunse el sec.

- Un al doilea nu mi-ar face deloc rău! Dar am toată noaptea în faţa mea, la urma urmei nu sunt deloc grăbită!

- Eu, da!

Lissa îşi muşca buzele, gândindu-se ce i-ar mai putea spune pentru ca el să catadicsească s-o privească în faţă.

- Pari destins, nu grăbit.

- Aştept pe cineva.

Lissa înghiţi o gură de vodcă, încercând să nu se strâmbe. „E groaznică, gândi ea, şi tipul ăsta la fel”. îşi scoase geaca pentru ca să expună privirilor lui Tilman decolteul ei provocator şi braţele goale.

- Parcă am o presimţire că ea nu va veni. Ei bine, există femei care nu ştiu ce ratează!

Tilman îşi îndreptă în sfârşit privirea sticloasă spre ea.

- Nu e o femeie, e vorba de afaceri, dar la naiba cu ele, am aşteptat destul. Locuieşti pe-aproape?

- Nu prea departe, dar mai întâi plăteşte-mi încă un pahar şi pe urmă o să te duc să-mi vezi colecţia de

ursuleţi din pluş!

Tilman schiţă un zâmbet şi se apropie de ea, dar în acel moment atenţia îi fu atrasă de zgomotul uşii care tocmai se închisese. Lissa ştia că intrase Albert.

- Ce s-a întâmplat? Nu-ţi mai plac? întrebă ea bosumflată.

- Un minut, păpuşo, cred că mi-a venit clientul.

Albert veni să se aşeze la bar pe scaunul gol dintre Lissa şi Tilman. Ea îl privi languros, jucându-şi în continuare rolul, dar îi remarcă imediat nervozitatea. Era palid şi crispat.

-- Tu eşti... Tilman? întrebă el pe un ton şovăitor, în timp ce barmanul îi băga sub nas nelipsita farfurie.

- Poate că da... Comandă ceva.

- Nu vreau nimic, mulţumesc.

- Etete! exclamă barmanul. Ai ocupat un loc, aşa că trebuie să bei!

- O să bea un coniac, interveni Lissa. Are mutra unuia care bea coniac.

- Da, da, un coniac mi-ar prinde foarte bine. Mulţumesc, doamnă, pardon, domnişoară.

- Mă numesc Lissa.

- încântat să...

Tilman îşi pierdu răbdarea văzându-l că răspunde la avansurile tinerei femei, şi bătu cu pumnul în tejghea.

- Ei, o clipă! Aş putea să ştiu cine eşti tu?

- Albert... Albert Dillard. Cred că... îl cunoşti pe tatăl meu. Ştiu că pe el îl aşteptai, dar a avut o criză de inimă în seara asta. M-a rugat să vin în locul lui, şi să-ţi spun

că se va ţine de cuvânt.

- Bun, în acest caz ai banii?

- Nu, m-a anunţat prea târziu, dar ţi-am adus totuşi ceva. Mâine vei primi restul.

Scoase plicul din buzunarul mantoului şi îl puse pe tejghea. Tilman îl înhăţă imediat şi îl deschise.

- Subţire! Doar trei sute de dolari! îţi baţi joc de mine cu cei trei sute de dolari ai tăi!

-îmi pare rău, dar e tot ce am avut. îţi jur că vei primi mâine restul.

Tilman privi o clipă bancnotele, apoi lansă cu o voce ameninţătoare:

- E interesul tău să fii mâine la prânz aici.

- Ne-am înţeles.

- Cu douăzeci de mii de dolari, de data asta! Ăştia trei sute sunt în plus.

- Dar...

Albert coborî de pe taburet, fiind gata să cadă, atât de tare îi tremurau picioarele.

- Dar ce?

- Nu, nimic, o să fiu aici.

- Ar fi mai bine aşa. Acum plăteşte-ţi paharul şi nu te zgârci la bacşiş, fiindcă Winnie e amicul meu!

- Ti-am dat tot ce aveam la mine.

- Atunci, şterge-o!

Când Albert se îndepărtă, Tilman se întoarse spre barman.

- Ce amărât!

Puse o bancnotă pe bar, înghiţi coniacul lui Albert şi

se şterse la gură cu dosul palmei.

- Să plecăm de aici!

- Dar nu mi-am terminat paharul! exclamă Lissa terorizată.

- N-ai nevoie de el! O să te încălzesc eu!

îi vorbea aşa cum se vorbeşte cu fetele care îşi fac veacul prin baruri, acele suflete rătăcitoare în căutarea unui pic de căldură sufletească, dar cărora nu li se arată nici un pic de respect. Lissa se simţi brusc rănită de atitudinea lui Tilman, uitând aproape că nu juca decât un rol şi punând la inimă destinul pipiţei pe care trebuia s-o întruchipeze.

- Hai, vino! îi spuse ea luându-l de braţ ca să-l ducă spre ieşire.

în timp ce îşi luase poşeta, verificase pe pipăite dacă revolverul se afla la locul lui înăuntru, ceea ce o mai linişti puţin.

Totuşi, imediat, o mie de alte probleme o asaltară. Albert avusese timp să dispară? Killian şi oamenii lui erau gata să intervină? Ideea că toată punerea în scenă putea să eşueze îi trecu pe neaşteptate prin cap. Păli. în acest caz, va fi obligată să joace o cu totul altă scenă, dezgustătoare...

Se opriră sub un felinar.

- în ce direcţie e cotineaţa ta?

Lissa făcu un gest extrem de vag cu mâna, pentru a-i indica o direcţie oarecare, apoi îşi reluară mersul. Nu parcurseseră decât câţiva metri când apăru din colţul străzii o maşină de poliţie, cu toate farurile aprinse. Nu aşa fusese prevăzut.

Lissa încercă să pună mâna pe pistol, dar nu reuşi. Ofiţerii săriseră deja din maşina lor. Tilman făcu dovada de o extraordinară rapiditate, îşi scoase arma, dădu cu piciorul în poşeta Lissei care îşi luă zborul şi ateriză într-un canal. Apoi o înşfăcă de gât, neutralizând-o complet.

- Eşti copoi! îi spuse el furios printre dinţi.

- Da, şi tu eşti arestat.

- Tilman! Cartierul este înţesat de poliţişti! Dă-i drumul, eşti încolţit! strigă Killiman.

- Mai degrabă crăp decât să mă mai întorc la puşcărie! Mă auziţi? Niciodată! Lăsaţi-mă să plec sau o

omor!

- Nu fi tâmpit, Tilman! Cazierul tău este şi aşa destul de încărcat.

- Nu mai am nimic de pierdut! rânji bărbatul.

- Aşteaptă!

Nick îl împinse pe locotenent care îl împiedica să înainteze, şi se apropie încet de Tilman, cu mâinile ridicate deasupra capului pentru a-i arăta că nu este înarmat.

- Montgomery?

- Nick, nu, nu face asta! strigă Lissa. Pleacă!

- Las-o! Ea nu are nimic de-a face cu toată povestea asta. Dă-i drumul! spuse el cu o voce aproape rugătoare, continuând să se apropie. Tilman, ia-mă pe mine ostatic!

- Categoric nu! Ah, Montgomery! Acum că te-am prins, pur şi simplu o să te elimin! spuse el cu un râs dement îndrep- tându-şi revolverul în direcţia lui Nick.

- Nu! strigă Lissa.

Şi, asemenea unei furii, se aruncă asupra braţului răufăcătorului şi îl răsuci pentru a-l face să dea drumul la armă. Deşi luat prin surprindere, Tilman îi rezistă câteva clipe şi încercă să se apere dar, în faţa acestei adversare a cărei disperare îi înzecise forţele, sfârşi prin a cădea. îşi pierdu echilibrul, antrenând-o şi pe Lissa în cădere. Se rostogoliră pe caldarâm şi, brusc, în noapte, răsună un foc de armă.

Capitolul 10

Totul se petrecuse atât de repede încât Lissa nici nu fu în stare să priceapă ce s-a întâmplat. O dureau rău,

foarte rău mâinile. Tilman căzuse peste ea şi nişte braţe se mişcau deasupra lor, într-un zgomot de cătuşe.

Un poliţist ridică de pe jos revolverul. Lissa se sculă încet şi îl privi năucită, neştiind prea bine cine trăsese. Dar cineva o luă în braţe şi acest gest fu de ajuns s-o liniştească.

- Lissa... Lissa, eu sunt.

- N-ai fost prea descurcăreţ, domnule avocat, spuse ea pentru a-şi masca tulburarea.

- Nu prea eşti în măsură să mi-o spui, drăguţo!

Nick se afla acolo, lângă ea, şi o strângea la piept. Pentru prima oară se gândi că de acum nimic nu va mai putea interveni între ei, ca să bareze drumul pe care erau destinaţi să-l parcurgă împreună.

- Ascultaţi, voi doi de acolo, sper că e ultima dată când lucrez împreună cu voi, fiindcă sunteţi nişte adevărate pericole publice! le strigă Killian cu vocea lui groasă şi morocănoasă.

Vorbele lui îi făcură să zâmbească. Locotenentul vru să-i înapoieze Lissei poşeta şi revolverul. Ea îi întinse cu greu mâinile rănite.

- Te doare? se interesă imediat Killian.

- Unde te doare? se alarmă Nick, care nu remarcase încă rănile Lissei.

- N-am nimic, spuse ea repede pentru a nu-i atrage atenţia asupra mâinilor ei.

- Eu te sfătuiesc să arunci o privire, spuse Killian uitându-se la Nick. Când a ieşit glonţul, mâinile ei se aflau lângă ţeavă.

- Arată-mi mâinile, îi ordonă Nick Lissei, care se execută fără tragere de inimă. Seamănă cu nişte arsuri. Probabil că din cauza pulberii. Ce crezi, locotenente?

- Da, sunt nişte răni obişnuite, dar te prezinţi mai bine decât Tilman, dragă Lissa, fiindcă realmente i-ai rupt degetul când te-ai aruncat asupra lui! Ne-a venit destul de greu să-i punem cătuşele!

- Precis că va dori să mă omoare când o să iasă din închisoare, adăugă Lissa cu un aer amuzat.

- Nu-ţi face probleme, n-o să iasă mâine în zori!

Fără să-i lase mâinile, Nick o privea pe tânără cu un aer neliniştit dar şi uşurat totodată. Scena care tocmai se desfăşurase în faţa ochilor lui îl făcuse să se teamă de ce era mai rău. într-o secundă îşi văzuse viaţa ameninţată, toate speranţele în dragoste spulberate din cauza violenţei unui

criminal. Dar acum Lissa era lângă el, în viaţă, şi fu chiar tentat să-i mulţumească Cerului că nu căpătase decât nişte arsuri la mâini.

- Nick, hai să vedem ce se întâmplă cu Tilman.

- Nu, mergem direct la spital.

- Dar n-am nimic, mă pot îngriji foarte bine şi singură.

- Nici nu-mi trece prin minte, arsurile sunt serioase. De altfel, Killian m-a anunţat că în curând aici va fi plin de ziarişti. Crede-mă, e mai bine s-o ştergem. Dacă nu cumva vrei să apari aşa în ziarele de mâine? Unii cititori ar fi încântaţi să te vadă în ţinuta asta! Parcă văd de pe acum titlurile: Lissa Paris, o detec- tivă şic! în fustiţa ei de piele ea a dat piept cu moartea!

Ea îi răspunse cu un zâmbet şi îl urmă.

- Iertaţi-mă, dar n-am putea merge la spital împreună cu voi? întrebă Faye cu o voce emoţionată.

Albert şi cu ea se ţinuseră la distanţă, paralizaţi de teamă. Palizi şi înfricoşaţi, nu îndrăzniseră să scoată nici un cuvânt până acum. Lissa i-o luă înainte lui Nick, presimţind că el îi va refuza.

- Da, bineînţeles. Vreţi să vorbiţi cu Maggie, vă înţeleg. Probabil că îşi face mult sânge rău. Nick, ia tu geanta mea, te rog.

Urcară în maşină. Spitalul se găsea în apropiere, dar drumul decurse într-o tăcere apăsătoare.

Când ajunseră, Nick vru s-o conducă pe Lissa la serviciul de urgenţă, dar ea făcu un pas înapoi şi îi şopti că vrea să vorbească mai întâi cu Faye.

- Faye, sper că totul se va aranja pentru Albert şi tine. Vreau să-ţi spun încă o dată cât îmi pare de rău că am fost nevoită să te mint... dar trebuia.

- Nu-ţi face probleme pentru asta, Lissa.

Se întoarse spre soţul ei şi îl privi cu duioşie.

- Să ştiţi că sunt mândră de el. Ştiu că Nick nu-l stimează prea mult, dar a dovedit curaj venind să-şi denunţe tatăl.

- Da, şi dacă l-ai fi văzut în bar, ai fi fost şi mai mândră de el. A fost la înălţime!

Chipul lui Faye se lumină. Se reaprinsese scânteia unei iubiri care trecuse printr-o mare încercare în ultimul timp din cauza slăbiciunii lui Albert. Seara aceasta fusese de o importanţă capitală pentru cei doi soţi.

- Totuşi, Lissa, tu ai riscat cel mai mult.

- Poate, dar, la nevoie, n-aş ezita s-o mai fac o dată.

- Eşti o femeie admirabilă şi îţi doresc să fii fericită cu Nick, fiindcă te merită aşa cum îl meriţi şi tu pe el!

Faye şi Albert se îndreptară spre serviciul de cardiologie. Când Nick şi Lissa ajunseră la urgenţă, un intern se repezi spre ea, înainte ca ei să fi avut timp să-i explice ce s-a întâmplat. Cu un gest de neputinţă, Lissa se întoarse spre Nick şi îi aruncă o privire derutată.

Avocatul rămase singur în sala de aşteptare. Alte persoane, cu ochii încercănaţi şi priviri rătăcite, stând incomod pe scaune de plastic, aşteptau fără îndoială de ore întregi să afle veşti despre răniţi. Mirosul îmbâcsit de tutun şi cafea se răspândise peste tot, mirosul

îngrijorării şi neputinţei, gândi Nick. Unii plecau singuri, copleşiţi de povara unor veşti îngrozitoare.

Doar el se putea considera fericit în această seară fiindcă aştepta întoarcerea Lissei, care nu avea nimic grav, ci doar nişte simple răni la mâinile ei frumoase.

Fusese necesar un oarecare timp ca lucrurile să intre pe făgaşul dorit de el, iar el dăduse deseori dovadă de nerăbdare, dar acum era în culmea fericirii. Femeia pe care o iubea nu era decât uşor rănită şi, ceea ce era mai important, sfârşise prin a-i mărturisi dragostea pe care i-o purta la rândul ei.

***

- O să se vindece repede, spuse tânărul medic când termină să-i bandajeze mâinile. Numai că trebuie să fiţi atentă să nu le udaţi.

- Parcă sunt o mumie egipteană! spuse Lissa ridicându-se.

- îmi pare rău, dar ies din gardă peste o oră şi nu vă pot însoţi. Caut eu pe cineva, fiindcă nu puteţi conduce singură.

- Drăguţ din partea dumneavoastră, dar mă aşteaptă cineva.

Da, cineva o aştepta. în spatele uşii, un bărbat îşi făcea griji pentru
ea, un bărbat care o iubea şi care era în stare de orice ca s-o facă fericită. La gândul acesta surâse, ceea ce internul remarcă imediat.

- Ah, acela care seamănă cu Clark Gable? A trebuit să vă smulg de lângă el!

- Da... Clark Gable? Ia te uită, nu mă gândisem la

asta! Dar Nick e şi mai frumos!

- îi spun să vină.

Nick intră în încăpere. Ea îl privi cu dragoste şi duioşie. Nimic nu mai exista în jurul lor şi Lissa nici măcar nu remarcă zâmbetul internului şi nici când acesta dispăru discret pentru a-i lăsa singuri. Ea se repezi la Nick şi se agăţă de gâtul lui.

- Iată-mă scăpată de vase câteva zile!

- Te doare?

- Nu... puţin... dar nu mă deranjează.

O strânse la piept şi începu s-o sărute.

- Lissa, eu...

- Nick...

Izbucniră în râs.

- Oh, Nick strânge-mă tare, tare de tot.

- Lissa, trebuie să ţi-o spun şi, de data asta, n-o să mă mai întrerupi: te iubesc, te iubesc atât de mult!

- Şi eu te iubesc.

El îi cuprinse faţa între mâini şi o privi fără să-i vorbească. Ochii ei verzi îşi regăsiseră strălucirea care îl dăduse gata prima oară.

- Lissa, te iubesc şi niciodată n-o să te împiedic să-ţi duci viaţa aşa cum îţi doreşti. Detest blestemata ta de meserie, dar trebuie s-o faci şi în continuare dacă asta te face fericită.

- Tocmai când îmi spusesem că aş avea chef să fac o pauză, ca să am timp să te iubesc!

- Cum? Mai poţi să repeţi o dată?

- Deci nu mă ascultai? Vreau să te iubesc tot timpul,

de dimineaţă până seara şi de seara până dimineaţa.

El îi acoperi faţa cu o ploaie de sărutări.

- Lissa, vrei să te măriţi cu mine?

- Da.

- Lissa, vrei să fii mama copiilor mei?

- Oh, da!

Rămaseră mult timp îmbrăţişaţi, până la venirea unei infirmiere.

- Locotenentul vă aşteaptă afară.

Atunci, docili, ieşiră şi se îndreptară spre maşina de patrulă care era parcată în faţa intrării. Killian le ieşi în întâmpinare.

- Vreţi să depuneţi o plângere împotriva lui Winston Dillard?

- Nu, asta i-ar face să sufere pe Maggie, Faye şi Albert, care n-au nici o vină. Cred că şi aşa au destule griji pe cap.

- Bun, atunci unde să vă duc?

- Mulţumim, locotenente, dar am putea face un mic ocol? Lissa trebuie să-şi ia ceva de acasă.

Lissa izbucni în râs, înţelegând că Nick face aluzie la Arabella. Era sigură de asta.

- Scumpule, eşti cam imprudent. Vom fi două împotriva ta!

- Sunt gata să-mi asum toate riscurile. Urcă în maşină, mumia mea adorată!

***

în apropierea spitalului, într-un loc discret, o limuzină neagră aştepta. Mario De Palma se găsea în interiorul ei, însoţit de fidelul său bodyguard. Ţinuse să

asiste personal la deznodământul dramei, dar nu considerase că e bine să intervină când poliţia era de faţă.

- Rocco, reaminteşte-mi să-i telefonez fratelui meu la Palermo mâine dimineaţă, spuse el când maşina poliţiei trecu pe lângă ei. Vreau să-i comand câteva casete cu vin de pe la noi pentru nunta micuţei mele Lissa!

- O.K., patroane!

O clipă mai târziu, limuzina puternică demara şi se pierdea în noapte.

Sfârşit